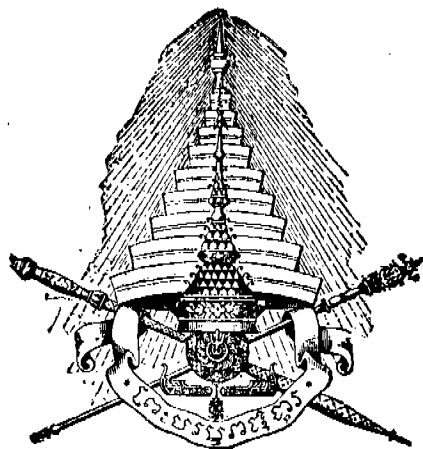

พระราชบัญญัติ
การเดินเรือในน่านน้ำสยาม
พระพุทธศักราช ๒๔๕๖

• มีพระบรมราชโองการใน พระบาทสมเด็จพระปรเมนทรมหาอานันทมหิดล
พระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ให้ประกาศจงทราบทั่วกันว่า ได้ทรง
พระราชดำริเห็นว่า พระราชบัญญัติว่าด้วยการเดินเรือในน่านน้ำสยามที่
ได้ตราขึ้นไว้เมื่อวันที่ ๒๕ มิถุนายน รัตนโกสินทรศก ๑๕๔ นั้น ยังมี
บกพร่องอยู่หลายประการ สมควรจะเปลี่ยนแปลงแก้ไขให้สมกับกาลสมัย
เพราะฉะนั้น จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้น
ไว้แทนดังต่อไปนี้

ความเบื้องต้น

แลอธิบายบางคำที่ใช้ในพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ ให้เรียกว่าพระราชบัญญัติการเดินเรือ
ในน่านน้ำสยาม พระพุทธศักราช ๒๔๕๖

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ เป็นกฎหมายตั้งแต่วันที่ ๑ กันยายน
พระพุทธศักราช ๒๔๕๖ เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้ คำว่า “เรือกำปั่น” นั้น ท่าน
หมายความว่าตลอดถึงเรือทุกอย่างที่เดินเฉพาะด้วยเครื่องจักร หรือด้วยใบ
แต่ไม่ได้ใช้กรรเชียง แฉว หรือพาย

คำว่า “กำปั่นไฟ” หรือ “เรือกลไฟ” นั้น ท่านหมายความว่า
ตลอดถึงเรือทุกอย่างที่เดินด้วยเครื่องจักร แต่จะใช้ใบด้วยหรือไม่ใช้
ก็ตาม แต่ให้หมายความว่าตลอดถึงเรือ กำปั่นยนต์ ด้วย

คำว่า “เรือกลไฟเล็ก” นั้น ท่านหมายความว่าตลอดถึงเรือทุกอย่าง
ที่มีขนาดต่ำกว่าสามสิบตันที่ใช้ให้เดินด้วยเครื่องจักร

คำว่า “เรือยนต์” นั้น ท่านหมายความว่าตลอดถึงเรือยนต์ทุก
อย่างที่มีขนาดต่ำกว่าสามสิบตัน ที่ใช้ให้เดินด้วยเครื่องจักรซึ่งมิได้
อาศัยกำลังเกิดจากสัตว์

คำว่า “กำปั่นใบ” หรือ “เรือใบ” นั้น ท่านหมายความว่าตลอด
ถึงเรือทุกอย่างที่ใช้เดินด้วยใบ แต่ไม่ใช่เครื่องจักร

คำว่า “เรือเดิน ทเด” นั้น ท่าน หมายความว่า ตลอด ถึง เรือ ทุก อย่าง ที่มีขนาด บรรทุก ของใดก็ตาม ห้าม และมี คาด พั่ว อย่าง มั่นคง กัน รัด ได้ตลอด ถ้าตั้งแต่ หัวเรือ ถึง ท้าย เรือ

คำว่า “เรือเล็ก” นั้น ท่าน หมายความว่า ตลอด ถึง เรือ ทุก อย่าง ที่ใช้ ให้เดิน ด้วยกรรเชียง แจว หรือพาย

คำว่า “แพ” นั้น ท่าน หมายความว่า ตลอดถึงแพไม้ซุงแพไม้ไผ่ไม่รวก แดแพไม้ทุกอย่าง และคำว่า “ซุง” นั้น หมายความว่า ไม้ซุง แดไม้เหลื่อม

คำว่า “แพคน อยู่” นั้น ท่าน หมายความว่า ตลอด ถึง เรือ นทุก อย่าง ที่ปลูกอยู่บน แพไม้ ไผ่ ไม่รวก หรือบนเรือท่อน แดลอย อยู่ ใน ลำแม่น้ำ หรือ ลำคลอง

มาตรา ๔ เรือบาง อย่าง ที่มีประเภทโดยเฉพาะ นั้น คือ:—

“เรือโบะ หรือเรือโบะจาย” เรือ อย่าง นี้ เป็นเรือเดิน ทเด ที่มีรูป อย่าง แบบยุโรป แดเครื่อง เสา เพลาโบ อย่าง แบบจีน หรือ แบบประเทศ ใด ๆ ในเอเชีย

“เรือดำเลียง” นั้น เป็นเรือทอ้งแบน มี คาด พั่ว บาง แต่ บางลำก็ไม่มี คาด พั่ว บาง และใช้สำหรับดำเลียง หรือ ถ่าย สินค้า จาก กำปั่น หรือ บรรทุกสินค้าดัง กำปั่น

“เรือ บรรทุกสินค้า” นั้น เป็นเรือไม่มี คาด พั่ว หรือมีไม่ตลอด ลำ เดิน ด้วย กรรเชียง แจว หรือ พาย หรือ บางที่ใช้ ใบ แดใช้สำหรับ บรรทุกสินค้า

“เรือดำเภา” นั้น เป็นเรือเดินทะเลต่ออย่างแบบจีน หรือ แบบประเทศใด ๆ ในเอเชีย

“เรือเบ็ดทะเล” “เรือฉลอมทะเล” “เรือเท่ง” “เรือถ้ำมกาว” “เรือฉลอมท่ายญวน” ซึ่ง จะ เรียก ต่อไปใน พระราชบัญญัตินี้ว่า “เรือเบ็ดทะเลแลอื่น ๆ” นั้น เป็นเรือที่ใช้ไปในเวลาเดินทะเลแลใช้ไปหรือกรรเชียง หรือแจวในเวลาเดินในลำแม่น้ำ

มาตรา ๕ “นายเรือ” นั้น ท่านหมายความว่า คนที่เป็นผู้ควบคุมอยู่ในเรือกำปั่น หรือเรืออื่น ๆ แต่ไม่หมายความถึงผู้นำร่อง

“ลูกเรือ” นั้น ท่านหมายความว่า บรรดาคน นอกจากนายเรือ หรือผู้นำร่อง ที่รับใช้หรือมีหน้าที่ทำกรงานต่าง ๆ อยู่ในเรือกำปั่น

“เจ้าท่า” นั้น ท่านหมายความว่า ผู้บังคับการท่าตำบลใด ๆ ในน้ำน่าน้ำสยาม แลหมายความว่าตลอดถึง บรรดาคนที่เจ้าท่าตำบลใด ๆ ได้มอบหมายให้ใช้อำนาจ หรือกระทำการตามหน้าที่อย่างใด ๆ ที่เจ้าท่ามีหน้าที่ หรือต้องกระทำตามพระราชบัญญัตินี้—

“เจ้าพนักงาน ออกใบอนุญาต” นั้น ท่านหมายความว่า เจ้าท่า หรือผู้แทนเจ้าท่า แลหมายความว่าตลอดถึง เจ้าพนักงานที่ได้รับอำนาจสำหรับทำการ ออกใบอนุญาต นอกเขตรัมนทลกรุงเทพฯ ฯ ด้วย

“คนโดยสาร” นั้น ท่านหมายความว่า บรรดาคนในเรือที่ไม่ได้ นายเรือ ผู้นำร่อง หรือลูกเรือสำหรับเรือ นั้น

มาตรา ๖ คำว่า “ต้น” หรือ “ขนาดต้น” ที่ใช้ในพระราชบัญญัตินั้น ถ้าแห่งใดมิได้ไว้อย่างอื่น ท่านหมายความว่า เป็นขนาด หรือน้ำหนักที่คำนวณตามข้อบังคับการตรวจเชอร์เวย์เรือของกรมเจ้าท่า

มาตรา ๗ คำว่า “น่านน้ำสยาม” นั้น ท่านหมายความว่า บรรดาน่านน้ำที่เป็นส่วนแห่ง พระราชอาณาจักรสยาม แต่หมายความว่า ตลอดถึง บรรดาท่าแต่ท่าเด ทอด จอด เรือ แต่จำแม่น้ำดำคลองใน พระราชอาณาจักรทั่วไป ด้วย

มาตรา ๘ ในพระราชบัญญัตินี้ แห่งใด มีบัญญัติว่า ด้วยการออกอนุญาตอย่างใด ๆ ตามซึ่งเจ้าท่าเห็นจำเป็น จะต้องออกเป็นหนังสือ ท่านว่า เจ้าท่ามีอำนาจชอบด้วย กฎหมายที่จะเรียกค่าธรรมเนียมสำหรับ ใบอนุญาตเช่นนั้นตาม อัตรา ซึ่งเจ้าท่าจะตั้งขึ้นไว้แต่ อย่าง มากไม่ เกินกว่าสองบาท

มาตรา ๙ พระราชบัญญัติว่า ด้วยการ เดินเรือใน น่าน น้ำ สยาม รัตนโกสินทร ศก ๑๒๔ ประกาศลงวันที่ ๑๗ กรกฎาคม รัตนโกสินทร ศก ๑๒๕ ว่า ด้วยการ ตั้ง ศาต ทเด ประกาศลงวันที่ ๑๙ มีนาคม รัตนโกสินทร ศก ๑๒๕ ว่า ด้วยการ ออกใบ อนุญาต สำหรับ เรือ บรรทุก สิ้นค้า แล เรือ เล็ก แต่ ประกาศลง วันที่ ๑๑ เมษายน รัตนโกสินทร ศก ๑๒๙ ว่า ด้วย เรือ กลไฟ ที่ ใช้ สำหรับ รับจ้าง นั้น ท่านให้ยกเลิก แต่ การ ที่ ยกเลิก นั้น ท่าน ว่า มิให้ เป็น ความ เกี่ยว อย่างใด แต่ บรรดา การ

ที่ได้กระทำไว้ หรือแก่ความผิดอย่างใด ๆ ที่ได้มีผู้กระทำขึ้นใน
เวลาก่อน ประกาศให้ ใช้พระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๑๐ กฎสำหรับบ่อน ก็นมิให้เรือโดนกัน พระพุทธศักราช
๒๔๕๖ นั้น ท่านว่ามีใช้สำหรับแต่เรือกำปั่นสยามฝ่ายเดียว ให้ใช้
ได้ตลอดถึงเรือกำปั่นทั้งหลายที่เดินในบรรดาเขตท่า แด่เขตที่ทอด
จอดเรือของ พระราชอาณาจักรสยาม แต่อย่าให้ขัดกับพระราชบัญญัติ
เมื่อจะต้องเป็น การ ขัด เช่น นั้นไซ้ ต้องให้ ถ้อเอา ข้อมบังคับใน พระราช
บัญญัตินี้เป็นใหญ่ ดังได้ว่าไว้ใน ข้อ ๓๐ แห่งกฎนั้น และท่านว่า
ผู้เป็นเจ้าของ แด่เป็น นายเรือทุก ลำ ต้อง ถ้อ แด่กระทำตามกฎนั้น
จงทุกประการ

มาตรา ๑๑ การ ลงโทษจำคุก หรือ ปรับ นั้น ถ้าจำเลยเป็น คนใน
บังคับต่างประเทศซึ่ง มีกงสุลผู้แทน ที่มีอำนาจฝ่าย ตุลาการ สำหรับ
ประเทศนั้น ตั้ง อยู่ใน พระราชอาณาจักรสยาม ท่าน ว่าต้อง เป็น น้ำ ที่
ของ ศาลกงสุลนั้น บังคับให้เป็นไปตามโทษานุโทษ

ภาค ๑

ข้อบังคับทั่วไป

หมวดที่ ๑

ว่าด้วยเขตท่า แด่ ที่ทอดจอดเรือ

มาตรา ๑๒ เขตท่า กรุงเทพอ ๆ นั้นคือ :-

ด้านเหนือ :- ตั้งแต่เสาหิน ที่สร้างไว้เหนือ ปากคลอง บางกระบือ
ที่ฝั่งแม่น้ำตรงกันข้าม

ด้านใต้ :- ตั้งแต่เส้าหิน ที่ สร้างไว้ ที่ ผัง แม่ น้ำ ตรง กัน ข้าม ธนตำบล
เหนือปากคลอง บาง ลำภู เลื่อน

มาตรา ๑๓ เขตที่ทำเกาะสี่ซ้ง นั้น คือ :-

ด้านเหนือ :- ตั้งแต่สุดเหนือ กอง หินดัมประย้อย เป็น บรรทัดตรง
สู่ทิศตะวันออก

ด้าน ตะวันออก :- บรรทัดตรง เหนือ ตรง ใต้ ฝ้า แหตมสุด ตะวันออก
ของ เกาะ ร้าน ดอกไม้

ด้าน ใต้ :- บรรทัด ตรง ทิศ ตะวันออก จากเส้าหิน ที่ สร้างไว้ ที่
ปลาย แหตม วง เกาะ สี่ซ้ง

ด้าน ตะวันตก :- เกาะสี่ซ้ง และ หินดัมประย้อย

มาตรา ๑๔ เขตทำอ่างศิลา นั้น คือ :-

ด้าน ตะวันตก :- เพียง แนว น้ำ ตึก ๗ วา ในเวลาที่ น้ำ ทะเล ลง งด

ด้าน ใต้ :- บรรทัด ตรง ทิศ ตะวันตก จากแหตม แท่น ถึง ที่ น้ำ
ตึก ๗ วา ในเวลาที่ น้ำ ทะเล ลง งด

มาตรา ๑๕ เขตทำเตทอด จอด เรือ คำนบด นอกสันดอน นั้น คือ

ด้าน ตะวันตก :- บรรทัด ตรง ทิศ ใต้ จากเส้าหิน ที่ สร้างไว้
ประมาณ กึ่ง กลาง ระยะทาง ระหว่าง แม่ น้ำ เจ้าพระยา กับ แม่ น้ำ ท่าจีน
จน จด ถึง แนว น้ำ ตึก ๗ วา ในเวลาที่ น้ำ ทะเล ลง งด

ด้าน ใต้ :- เสมอเพียง แนว ที่ น้ำ ตึก ๗ วา ในเวลาที่ น้ำ ทะเล ลง งด

ด้าน ตะวันออก :- จด เขตทำอ่างศิลา

มาตรา ๑๖ เขตที่อื่น ๆ ในกรุงสยาม นอกจากที่ว่ามานี้จะได้กำหนดต่อไป โดยประกาศเฉพาะตำบล

หมวดที่ ๒

หน้าที่ของนายเรือ

(ก) เมื่อเวลาเรือกำปั่นเข้ามาในน่านน้ำสยาม

มาตรา ๑๗ เวลาเรือกำปั่นดำเินเข้ามาในน่านน้ำสยาม ผู้เป็นนายเรือต้อง ชักธง สำหรับเรือดำนั้นขึ้นไว้ให้ปรากฏ แต่ต้อง ชักธงนั้นขึ้นไว้ในเวลากลางวัน จนกว่าเจ้าท่ามาขึ้นบนเรือ

(ข) เมื่อเวลาเรือกำปั่นเข้ามา หรือ ออกจากแม่น้ำ

มาตรา ๑๘ เรือกำปั่นทุกลำ เวลาเข้ามาใน แม่น้ำเจ้าพระยา เมื่อถึงด่าน เมืองสมุทรปราการ ต้องหยุด แต่ถ้าจำเป็น ก็ต้อง ทอดสมอที่นั้น เพื่อให้เจ้าพนักงาน แพทย์ศุขา แต่เจ้าพนักงาน ศุลกากร มาขึ้นบนเรือ แต่ต้อง ยอมให้เจ้าพนักงาน ศุลกากร มาใน เรือ นั้น ถึง กรุงเทพฯ ฯ แต่อยู่ต่อไปใน เรือ จนกว่าจะมีอนุญาตให้เปิด ระวังเรือ หรือจนกว่าจะมีเจ้าพนักงานศุลกากร ที่ กรุงเทพฯ ฯ มาเปลี่ยน

เมื่อเจ้าพนักงาน ศุลกากร ขอให้กระทำ ผู้เป็น นายเรือต้อง เขียนข้อความตรวจใน แบบ พิมพ์ (อย่าง แบบที่ ๑ ท้าย พระราชบัญญัตินี้) บอกชื่อ ของเรือ จำนวนคน ประจำเรือ และคนโดยสาร แต่เรือ มาจากตำบลใด

วันที่ ๕ สิงหาคม ๒๔๕๖ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๐ หน้า ๘๒

แล้ว ต้อง ทำ รายงาน บอก ชนิด แด่ จำนวน อาวุธ เครื่อง กระสุน
ปืนนั้นแต่ดินระเบิดที่มีมาในเรือนั้น แต่ถ้าเจ้าพนักงาน จะต้อง การเอา
ของเหล่านั้นมารักษาไว้ นายเรือก็ต้องตั้งให้แก่เจ้าพนักงาน ศักการกร ที่
กำกับอยู่นั้นทั้งสิ้น

มาตรา ๑๙ นายเรือกำปั่น ดัยามดำไต ที่ออกไปจากแม่น้ำเจ้าพระยา
ต้อง แจ้งความที่จะออกไปนั้นต่อเจ้าท่า ณกรุงเทพ ฯ และ นายเรือกำปั่น
ดัยาม หรือเรือกำปั่น ต่างประเทศดำไต เมื่อ ก่อน จะ ออกไป ต้องได้
รับใบเบิกต้องจากกรมศักการกร ที่ กรุงเทพ ฯ แต่เมื่อต้องลงไปถึง น้ำด่าน
เมือง สมุทรปราการ ต้อง หยุด และ ถ้าเป็น การ จำเป็น ก็ต้อง ทอด สมอ
ที่นั่น เพื่อให้เจ้าพนักงาน ศักการกร มา รับ บน เรือ แล้วรับเอาใบเบิก ต้อง

มาตรา ๒๐ นายเรือกำปั่นดำไต ที่ทอด สมอ อยู่ใน ชำวนอกที่เกาะ
สีลัง หรือที่อ่างศิลา เมื่อ เรือ จะ ออกจากที่นั่น จะไป เมือง อื่น ต้องได้
รับใบเบิกต้องจากเจ้าพนักงาน ศักการกร ประจำท้องที่ และนายเรือกำปั่น
ดำไตที่เข้ามาหรือออกไปจากท่า หรือตำแม่น้ำอื่น ๆ ในพระราช
อาณาจักรดัยาม ต้อง ทอด สมอที่ น้ำด่าน ของ ท่า หรือแม่น้ำนั้น ๆ
แล้ว รายงาน การ ที่ เข้า มา หรือ จะ ออกไป ต่อเจ้าพนักงาน แต่ต้อง ปฏิบัติ
ตามคำสั่งของเจ้าพนักงานผู้นั้น

มาตรา ๒๑ นายเรือกำปั่นผู้ใด กระทำ ความ เด็ดอย่างใด ๆ ต่อ

บัญญัติใน มาตรา ๑๗, ๑๘, ๑๙, และ ๒๐, ท่านว่าผู้หนึ่ง มีความผิด
ต้อง ระวางโทษปรับเป็นเงินไม่เกินกว่าแปด ร้อย บาท

(ค) เมื่อเวลาเรือกำปั่นเข้ามาหรือออกจากเขตท่ากรุงเทพ ฯ

มาตรา ๒๒ นายเรือกำปั่น สยามลำใด หรือ นายเรือกำปั่น ต่าง
ประเทศ ลำใด ของชาติที่ไม่มีกงสุตเป็นผู้แทน อยู่ใน กรุงสยาม เมื่อเรือ
ต้อง เข้าใน เขตท่ากรุงเทพ ฯ แล้ว ถ้าไม่ใช่ วันอาทิตย์ หรือวันที่ปิด
ที่ว่าการ ต้อง รายงาน การที่เข้ามาถึงนั้น ต่อ กรมเจ้าท่าภายใน
เวลา ๒๔ ชั่วโมง

มาตรา ๒๓ นายเรือกำปั่น เช่นว่า มาแล้วใน มาตรา ๒๒ ต้องนำ
หนังสือสำหรับเรือ บานูชีคนโดยสำน ใบทะเบียน ของเรือยื่นไว้ต่อ
กรมเจ้าท่า แต่ถ้เจ้าพนักงาน จะต้องการ สำเนาอื่น ต้อง แะ ของ บานูชี
สินค้าที่มีมาในเรือ นายเรือต้องยื่นให้ทราบด้วย

มาตรา ๒๔ ถ้าเป็นเรือกำปั่น ต่าง ประเทศ ที่มีกงสุตเป็นผู้แทน อยู่
ใน กรุงเทพ ฯ นายเรือต้อง นำหนังสือต่าง ๆ เช่นว่า มาแล้วนั้น ยื่น
ไว้ต่อที่ว่าการ กงสุต ของประเทศนั้น แต่เมื่อเวลาที่เจ้าท่าขึ้นไปบนเรือ
นายเรือต้อง เขียน ข้อความตรอกลงในแบบพิมพ์ (คือแบบที่ ๑ ทำ
พระราชบัญญัตินี้) ที่เจ้าท่าจะส่งให้ แะบอก บานูชีคนโดยสำน โดย
ถูกต้อง แะแจ้ง ความเหตุร้าย หรือ ความตายที่ได้ มีขึ้นใน ตามทาง ที่
มานั้น ด้วย

มาตรา ๒๕ นายเรือกำปั่นดำโตที่เข้ามาถึงแล้ว เมื่อก่อนจะเปิด
ระวางเอาสินค้าขึ้นจากเรือ ต้องทำรายงานบัญชีสินค้าที่มีมาในเรือ
สำนวนโดยถือถ่วงขึ้นต่อ กรมศุลกากร

แต่นายเรือกำปั่นดำโตที่จะออกไป ต้องทำรายงานบัญชีสินค้า
ในเรือนั้นโดยถือถ่วงขึ้นต่อ กรมศุลกากร ภายในหกวันก่อนเวลาที่ไป
และต้องยื่น รายงาน บอกเจ้าจำนวน เพศ และ ชาติ ของคนโดยสารในเรือ
นั้น ต่อเจ้าพนักงานศุลกากร ที่เมือง สมุทรปราการ ด้วย

เรือกำปั่นดำโตที่เข้ามาในเขตท่า ถ้า นายเรือยังไม่ทราบพระราช
บัญญัตินี้ ก็ให้เจ้าพนักงานจัดหาให้ไว้เล่มหนึ่ง แลคิดราคาสองบาท

มาตรา ๒๖ เรือกำปั่นเดิน ทลเตดำโตที่เตรียมจะไปจากเขตท่า
ต้องชักธงดำ (คือธงที่เรียกว่า บลูแบคเอร์) ขึ้นบนเสาหน้า แลต้อง
ชักไว้จนกระทั่งเรือออกเดิน ถ้าเป็นเรือที่กำหนดจะ ออกเวลา บ่าย
ต้องชักธงดำขึ้นไว้เสียตั้งแต่เวลาเช้า ถ้ากำหนดจะ ออกเวลา เช้า
ต้องชักธงดำขึ้นไว้ให้ปรากฏเสียตั้งแต่คอน บ่ายวันก่อน

มาตรา ๒๗ เรือกำปั่นไฟดำโตกำลัง ปล่อยให้ต้องตามน้ำตงมา
เข้าในเขตท่ากรุงเทพ ฯ ก็ยังชักธงสัญญาที่เรียกว่าธง “G” (ยี่)
ตามแบบข้อบังคับของระหว่างนา ๆ ประเทศ ไว้ซึ่งคอน หน้าเรือในที่เห็น
ได้ โดยง่าย และถ้ามีเรือกำปั่นไฟดำขึ้นกำลังแล่นตามน้ำขึ้น มา
ต้อง ออกกลาง ลำน้ำ แลให้ โป้ต ที่สุด ที่จะเล่นได้กับพลาเรือ ที่จอด

เล่ม ๓๐ หน้า ๘๕ ราชกิจจานุเบกษา วันที่ ๕ สิงหาคม ๒๔๕๖

อยู่กลางลำน้ำ แดคอย อยู่ที่นั่น จนกว่าเรือลำนั้นจะเคยพันไป ถ้าเรือที่
กำลังปล่อยให้ต้องตามน้ำลงมานั้น เป็นเรือใบะ หรือเรือใบะจาย หรือเรือ
ลำเกาถนั้น ต้องชักเครื่องสัญญาณเป็นรูปตูกตะกร้อสีดำกว้างไม่ต่ำกว่า
ห้าสิบเซนติเมตรไว้ ในที่สังเกตเห็นได้ โดยง่าย

มาตรา ๒๘ นายเรือคนใด กระทำความผิดต่อบัญญัติในมาตรา
๒๒, ๒๓, ๒๔, ๒๕, ๒๖, และ ๒๗, แห่งพระราชบัญญัตินี้
ท่านว่าต้อง ระวังโทษ ปรับเป็นเงินไม่เกินกว่า สี่ร้อย บาท

หมวดที่ ๓

ว่าด้วยท่าเลทอดจอดเรือ

มาตรา ๒๙ ภายในเขตท่ากรุงเทพ ฯ ถ้าเรือกำปั่นดำดึกที่มีได้
ผูกจอดเทียบท่าเรือ หรือท่าโรงพักสินค้า เรือกำปั่นลำนั้นต้องทอด
สมอจอด อยู่กลางลำน้ำด้วย สมอ สอง ตัว มีสาย ไซ้ให้พอสองตัว
เพื่อกันมิให้เรือเกา สมอเคลื่อนจากที่นั้นได้

มาตรา ๓๐ เรือเก็บสินค้า เรือท้องแบน แดเรือใด ๆ ที่ทอด
จอดประจำอยู่นั้น ต้องผูกจอด อยู่กับ สมอ หุ่น อย่าง มั่นคง สมกับกำลัง
ของสายไซ้ที่ทอดอยู่นั้น

มาตรา ๓๑ ห้ามมิให้เรือกำปั่น เรือเก็บสินค้า เรือท้องแบน
อย่างใด ๆ ทอดสมอ หรือผูกจอด อยู่ในทางเรือเดินในลำแม่น้ำ
เป็นอันขาด

มาตรา ๓๒ ห้ามมิให้เรือกำปั่นดำไตที่ผูกจอดเทียบท่าเรือ ท่าพักสินค้า หรือเทียบฝั่งนั้น ทอดส้มลงไปในแม่น้ำห่างจากหัวเรือเกินกว่าสามสิบเมตร

มาตรา ๓๓ เรือดำไตที่เจ้าท่าไม่ยอมออกใบอนุญาตให้หรือเรียกคืนหรือยึดใบอนุญาตไว้ โดยเรือนั้นมีความไม่สมบูรณ์สำหรับเดินทะเลนั้น ต้องให้ผูกจอดทอดไว้ในที่ใดที่หนึ่งซึ่งเจ้าท่าจะกำหนดให้

มาตรา ๓๔ เรือโป๊ะ หรือเรือโป๊ะจาย เรือดำเตยง เรือดำภา เรือบรรทุกสินค้า เรือเบ็ดทะเล และเรืออื่น ๆ ต้องจอดทอดส้มกลางแม่น้ำ แต่ถ้ามิใช่ การขัดขวาง ก็ให้ทอดจอดชนข้างฝั่งตะวันตก แต่ต้องไว้ช่องทางเรือเดินไม่น้อยกว่าร้อยเมตร ในระหว่างเรือกับฝั่งตะวันตก หรือกับบรรดาเรือที่จอดเทียบฝั่งตะวันตก หรือกับแพคนอยู่ที่ผูกเทียบอยู่กับฝั่งตะวันตก

มาตรา ๓๕ บรรดาเรือโป๊ะ หรือเรือโป๊ะจาย เรือดำเตยง เรือดำภา เรือบรรทุกสินค้า เรือเบ็ดทะเล และเรืออื่น ๆ ที่ไม่ได้ใช้การนั้น ต้องให้ถอยไปอยู่ที่ท่าสำหรับทอดจอดเรือ แห่งใดแห่งหนึ่งในเขตร้าตามที่เจ้าท่าเห็นสมควร จะกำหนดตามควรแล้ว แต่ประกาศให้ทราบทั่วกันในหนังสือราชกิจจานุเบกษา แต่ในหนังสือพิมพ์จดหมายเหตุในท้องที่ซึ่งแต่ต้องรายงานไป

มาตรา ๓๖ ห้ามมิให้เรือกำปั่นเดินทะเลดำไตจอดทอดส้มตามลำแม่น้ำ ในระหว่างคลองสะพานหินกับคลองบางลำภูบน เว้นไว้แต่

มีเหตุจำเป็น เพราะในระหว่าง ต้อง คำนวณ นั้น เป็น ที่ทอด จอด เรือ รม
 สยาม แดบรรดาเรือกำปั่น เดิน ทเด หรือ เรือ รมต่าง ประเทศ จะ แฉ่น หรือ
 มีเรืออื่น จูงผ่าน คลอง สพานหิน ขึ้นไป ตาม ลำแม่น้ำ นั้น ให้ถือ ว่า เป็น
 การ มีชอบ ด้วย กฎหมาย เว้นไว้ แต่ จะ ได้รับ อนุญาต พิเศษ จาก เจ้าท่า แล
 โดย อาไศรย ข้อม บังคับ กำกับ อนุญาต นั้น อยู่ ด้วย ตาม ซึ่ง เจ้าท่า จะ เห็น สมควร
 มาตรา ๓๗ ถ้าไม่มีเหตุ ขัดข้อง อันจำเป็น ที่จะต้อง ทำเช่นนั้น ห้าม
 มิให้ เรือกำปั่น ลำใด จอด ทอด สมอ ใน ลำแม่น้ำ ระหว่าง วัดบุคคระโต กับ
 ปากคลอง ประก แล ระหว่าง ปากคลอง ผดุง กับ คลอง ลำเพ็ง เพราะใน
 ระหว่าง คำนวณ เหล่า นั้น เป็น ทำเสีย เว้นไว้ สำหรับ ทาง ให้เรือ เดิน ขึ้น ลง

มาตรา ๓๘ ให้เจ้าท่า มีอำนาจ ชอบ ด้วย กฎหมาย เสมอ ไป ที่ จะ
 กำหนด ที่ ทอด จอด เรือ สำหรับ เรือ กำปั่น แล เรือ เด็กทุก ลำ แล นายเรือ
 ต้อง เอาเรือ ไป ทอด จอด ตาม ที่ เจ้าท่า จะ ชี้ ที่ ให้ แล ห้าม มิให้ เอาเรือ
 ไป จาก ที่ นั้น หรือ ย้าย ไป ทอด จอด ที่อื่น โดยมิได้รับ อนุญาต จาก เจ้าท่า
 เว้นไว้ แต่ เมื่อ มีเหตุจำเป็น ซึ่ง เจ้าท่า จะ พิเคราะห์ เห็น สมควร

เมื่อ เรือกำปั่น ลำใด กำลัง เข้า มา ใน เขตท่า ต้อง ยอม ให้ เจ้าท่า
 ขึ้นไป บนเรือ แล ถ้าจำเป็น จะ หยุด เรือ รอ รั้ง ก็ ต้อง หยุด

มาตรา ๓๙ เรือกำปั่น ลำใด เมื่อ เข้า มา ถึง ใน เขตท่า แล้ว มิได้
 กระทำการ ถ้าย สิ้นค่า หรือ ขน สิ้นค่า ขึ้น เรือ อย่างหนึ่ง อย่างใด นับ ตั้งแต่
 ๑๐ วัน ขึ้นไป ก็ดี ท่าน ว่า ถ้า จะต้อง การ เอา ที่ ซึ่ง เรือ ดำเนิน จอด อยู่
 ให้เรืออื่น ที่ ใช้ ในการ ค้าขาย ทอด จอด ก็ให้ ลอย เรือ ที่ ไม่ ได้ ทำการ

เช่นว่านั้น ไปทอดจุดในที่อื่นภายในเขตรั้ว ตามที่เจ้าท่าจะกำหนดให้

มาตรา ๔๐ เรือกำปั่นดำตอ ต้อง การ จะเปลี่ยน ที่ทอดจุด หรือเรือกำปั่นดำตอ ที่เทียบท่าเรือ หรือท่าสินค้าต้อง การ จะหา ที่ทอดจุดในท่าแม่น้ำให้ชักธงสัญญาณอักษร “T” (ที) ตามแบบข้อบังคับระหว่างนา ๆ ประเทศ สำหรับการชักธง สัญญา แล้วเจ้าท่าจะได้ ขึ้นไปบนเรือดำนั้น แล้วให้ทอดจุด

มาตรา ๔๑ เรือกำปั่นดำตอ ต้อง การให้ กอง ตระเวน มาช่วย ก็ให้ชักธง สัญญาหมายอักษร “YN” (ไวนี) ตามแบบข้อ บังคับระหว่างนา ๆ ประเทศ สำหรับการชักธง สัญญา ถ้ามีเหตุสำคัญ ชัดชัดขึ้น ต่อการ บังคับบัญชา เกิด ขึ้นใน เรือ นั้น แล้ว ให้ชักธง สัญญา หมาย อักษร “YF” (ไวเอฟ)

มาตรา ๔๒ ก่อนที่เรือกำปั่นไฟหรือเรือกำปั่นใบเดินทะเลดำตอจุดทอดหรือผูกจุดเป็นปรกตินั้น ห้ามมิให้เรืออื่นเข้าไปเทียบข้าง ให้เข้าเทียบได้ แต่เฉพาะเรือไฟเล็กแลเรือเล็กของกรมเจ้าท่า หรือของเจ้าพนักงาน แพทย์ ศุขา หรือของ กรมศุลกากร หรือของ ผู้นำร่อง หรือเรือของ กระทรวง ทหารเรือ ซึ่งจะมี น่าน ที่ พิเศษ

ในเวลา ที่เรือกำปั่นดำตอ ที่กำลัง แล่น ขึ้น หรือ ล่อง ใน ท่า แม่น้ำ นั้น ห้ามเป็น อัน ชาติ มิให้ เรือ จ้าง เรือ บรรทุก สินค้า หรือเรือเล็ก หรือเรือ

อย่าง ๆ ใด เข้าไปเกี่ยวพ่วงข้าง เว้น แต่จะได้รับอนุญาตพิเศษ
ของ นายเรือดำนั้น

มาตรา ๔๓ เมื่อจะทอดจอตเรือกำปั่นดำโต นายเรือหรือผู้
นำร่อง ต้องทอดจอตเรือ นั้น โดยให้ กิน เนื้อ ที่ อย่าง น้อย ที่ สุด ที่
จะเป็นได้ แล ความบังคับ ข้อนี้ เจ้าท่าต้อง ระวัง เป็น ชะระ อยู่ เสมอ ให้
มี ผู้ ปฏิบัติ ตาม โดย ถูก ต้อง

มาตรา ๔๔ ตามดำแม่ น้ำ เด็ก แล ใน คลอง ต่าง ๆ นั้น อนุญาตให้
จอตเรือต่าง ๆ ใด ทั้ง สอง ฟาก แต่อย่าให้ เป็น ที่ กีด แก่ ทาง เรือ ขึ้น ต้อง
ที่ กลาง ดำ น้ำ แล ห้าม ไม่ ให้ จอต ซ้อน ดำ หรือ จอต ขวาง หรือ ตรง กลาง ดำ น้ำ
ถ้า คลอง เป็น อัน ชาติ

มาตรา ๔๕ เรือกำปั่นเรือเล็ก แล แพต่าง ๆ ที่ จอต เทียบ ผัง แม่ น้ำ
หรือ เทียบ ท่า สิ้น ค้ำ หรือ ท่า เรือ นั้น ห้าม มิ ให้ จอต ขวาง ดำ น้ำ ต้อง
จอต ให้ หัก เรือ ท้าย เรือ หัก แพ ท้าย แพ หัก ตาม ยาว ของ ทาง น้ำ

มาตรา ๔๖ ตามท่า ชน สิ้น ค้ำ แล ท่า ชน ทั้ง สอง ฟาก แม่ น้ำ เจ้าพระยา
หรือ ตาม สอง ข้าง เรือ กำปั่น กัด ห้าม มิ ให้ เรือ บรรทุก สิ้น ค้ำ เรือ ไฟ เล็ก
เรือ เบ็ด ทด แล เรือ อื่น ๆ จอต หรือ ผูก เทียบ ซ้อน กัน เกิน กว่า สอง ดำ
ถ้า เป็น แพ คน อยู่ ห้าม มิ ให้ จอต เทียบ นำ แพ เกิน กว่า ดำ หนึ่ง

มาตรา ๔๗ ห้าม มิ ให้ แพ ไม้ ชุง ที่ กว้าง กว่า ยี่สิบ ต้น ชุง จอต ผูก
เทียบ ข้าง เรือ กำปั่น หรือ เทียบ ท่า ชน สิ้น ค้ำ หรือ ท่า ชน แล ห้าม มิ ให้
เรือ โม่ ฉาย เรือ ดำ เตียง หรือ เรือ ดำ เภา ผูก จอต ผูก เทียบ ข้าง เรือ กำปั่น

มากกว่าข้าง หนึ่ง ตำ แต่ห้ามมิให้เรือเช่นว่ามานั้นจอดผูกเทียบท่า
ชนดินค้ำหรือท่าชน มากกว่า สอง ตำ

มาตรา ๔๘ ห้ามมิให้เรือใบะจ้าย เรือดำเตียง เรือดำเกา เรือ
บรรทุกดินค้ำ เรือกลไฟเล็ก แดเรือ แดแพไม้ต่าง ๆ จอดผูกกับฝั่ง แม่น้ำ
นอกลำหรือโดยวิธีอื่นใดให้ลำออกมาในทางเรือเดิน หรือจนเป็นที่
กีดขวางแก่การเดินเรือ

มาตรา ๔๙ เรือกำปั่น หรือเรือเล็กที่จอด มากกว่า สอง ลำใน
แม่น้ำนอกแนวเรืออื่น ๆ หรือนอกแนวแพคนอยู่ ซึ่งจอดอยู่ใน
ท้องที่เดียวกันนั้น ท่านให้ถือว่าเรือกำปั่นหรือเรือเล็กนั้น เท่ากับ
จอดลำออกมาในทางเรือเดิน

มาตรา ๕๐ ข้อห้ามต่าง ๆ ที่ว่ามาแล้วใน มาตรา ๔๖ แด ๔๗
นั้น เจ้าท่าจะเห็นสมควร ดัดหย่อนโดยให้อนุญาตพิเศษก็ได้

มาตรา ๕๑ นายเรือ หรือผู้ควบคุมกำปั่น หรือเรือเล็กหรือแพไม้
มีความผิดต่อบัญญัติข้อใด ๆ ในหมวดที่ ๓ นี้ ท่านว่า
มีความผิดต้อง ระวังโทษปรับเป็นเงินไม่เกิน กว่า ร้อยห้าสิบบาท

หมวดที่ ๔

ว่าด้วยทางเดินเรือในลำแม่น้ำ

มาตรา ๕๒ ในเขตรัฐกรุงเทพฯ ฯ นั้น ให้มีทางเดินเรือ
สองสาย ดังนี้ คือ

(๑) สายตัววัน ออกเรียกว่า สายใหญ่ สายนี้มีเขตร โดยกว้าง ตั้งแต่เรือกำปั่น ที่ทอด อยู่กลาง แม่น้ำ จน ถึงฝั่ง ตัววัน ออก หรือ ถึงแคม เรือกำปั่น หรือ แพคน อยู่ ที่ จอด เทียบ ฝั่ง ตัววัน ออก

(๒) สายตัววันตก สายนี้มีเขตร โดยกว้าง ตั้งแต่เรือกำปั่น ที่ทอด อยู่กลาง แม่น้ำ จน ถึงฝั่ง ตัววัน ตก หรือ ถึง แคมเรือกำปั่น หรือ แพคน อยู่ ที่ จอด เทียบ ฝั่ง ตัววันตก

มาตรา ๕๓ แนวลำแม่น้ำทั้งสอง ฟาก ภายใน ระยะ สามสิบ เมตร ห่าง จาก ฝั่ง หรือ จาก แคมเรือกำปั่น ที่ จอด ผูก เทียบ ฝั่ง หรือจากแพคนอยู่ ที่ จอด ผูก เทียบ ฝั่ง นั้น ให้หวง ห้ามไว้สำหรับเป็น ทาง เดิน เรือเล็ก

ห้ามมิให้เรือกำปั่น ใช้แนว นั้นเป็น อันขาด นอกจากเป็น เวลา จำเป็น เพื่อ บัง กัน มิให้ เรือ โดน กัน หรือ เพื่อ กลับ หรือ เคลื่อน เรือ จาก ที่ จอด

มาตรา ๕๔ ถ้าเรือกำปั่น ถ้าใด กระทำ ให้ มีความเสียหาย เพราะ มิได้ ปฏิบัติ ตาม ที่ บังคับ ไว้ ใน มาตรา ๕๓ ท่านว่า นายเรือลำนั้น มีความผิด ต้อง ระวาง โทษ ปรับ เป็น เงิน ไม่เกิน กว่า ร้อย บาท แล อาจ จะ ถูก พ้อง ร้อง ใน ทาง แพ่ง อีกต่าง หาก ด้วย

(ก) ว่าด้วยทางเรือเดินสายตัววันออกหรือสายใหญ่

มาตรา ๕๕ เรือกำปั่นไฟทุกขนาด (นอกจากที่ไว้ ใน มาตรา ๕๔) แลเรือกำปั่นใบทุก ๆ อย่าง ที่มี ขนาด เกิน กว่า ห้าสิบตัน เมื่อ ขึ้น ล่อง ใน ลำแม่น้ำ ต้อง เดิน ใน ทาง เรือเดิน สาย ตัววันออก เว้นไว้แต่

เมื่อ มีเหตุจำเป็น เวล เพื่อ จะ เข้า จุด หรือ ออกจาก ท่า หรือ ผัง
จึง เดิน นอก สาย นั้นได้

แต่บรรดาเรือที่ ว่ามานี้ ต้องเดินโดยช้าที่สุดที่พอสมควร แก่
การเดินเรืออย่าง ระวัง แต่เพื่อป้องกัน อันตราย แก่เรือ และอันตราย
ที่อาจเกิด จากตะลอม คลื่น ของเรือ นั้น

มาตรา ๕๖ ผู้ใดเจตนา ต่อ ขัด บังคับใน มาตรา ๕๕ ท่านว่า
มีความผิด ต้อง ระวังโทษ ปรับเป็นเงินไม่เกิน ห้าร้อย บาท

(๒) ว่าด้วยทางเรือเดินสายตัววันตก

มาตรา ๕๗ บรรดาเรือใบ ขนาด ต่ำ กว่า ห้าสิบตัน แต่เรือ ทุกอย่าง
นอกจากได้กล่าวไว้ ใน มาตรา ๕๕ นั้น ต้องเดินใน ทางเดินเรือ
สาย ตัววันตก

มาตรา ๕๘ บรรดาเรือกำปั่นไฟที่สูง เรืออื่น ที่มีขนาด ต่ำ กว่า
ตามลี้ด หักตัน นั้น ต้องเดินใน ทางเดินเรือ สาย ตัววันตก

ห้ามมิให้เรือกำปั่นไฟดำโตสูง เรือกำปั่น หรือเรืออย่างอื่น ใน
เขตท่ากรุงเทพฯ มากต่ำจนเกินกว่ากำลัง ของเรือกำปั่นไฟ ลำนั้น
จะวิ่งไปได้ระยะทาง ชั่วโมง ละสองไมล์เป็นอย่าง น้อย และห้ามมิให้
เรือกำปั่นไฟดำโตที่สูง อยู่เช่นนั้น เดินได้ระยะทาง เกินกว่า ชั่วโมงละหกไมล์
ในเวลาทวน น้ำ หรือเดินเร็ว กว่า ชั่วโมง ละสี่ไมล์ ในเวลาตาม น้ำ

ห้ามเป่น อัน ขาด มิให้สูง เว้น เด็ก เติบโต คราว ละ สามสิบสอง ถ้า
 เป่น อย่าง มาก แต่ห้ามมิให้เรือ ที่ ถูกสูง นั้น สูงเทียบ ข้อน ตำกันเกินกว่า
 สิบ ละสี่ ถ้า

มาตรา ๕๙ ใน เวลา ที่ กำลัง จะ โยง หรือ ผูก เรือ บรรทุก เข้า กับ
 สาย โยง นั้น ห้าม มิให้ เรือ ไฟ ลาก หรือ เรือ ไฟ เด็ก ที่ เป่น เรือ สูง นั้น
 แถ่น รอ อยู่ ใน สาย ทาง เรือ เติ่น เป่น อัน ขาด ถ้า จะ ใช้ สาย ทาง เรือ เติ่น
 ใน การ สูง เรือ สูง เหล่า นั้น ต้อง แถ่น อยู่ เสมอ ให้ ได้ ระยะ ทาง ไม่น้อย
 กว่า ห้า โมง ละ สอง ไมล์

มาตรา ๖๐ ผู้ใด เติมนิด ค่อ ขั้ว บังคับ อย่าง หนึ่ง อย่าง ใด ใน
 มาตรา ๕๗, ๕๘ แถ ๕๙ ท่าน ว่า มี ความ ผิด ต้อง ระวัง โทษ ปรับ
 เป่น เงิน ไม่เกิน กว่า ห้า ร้อย บาท

(ค) ว่าด้วย ส่วน ของ ทาง เรือ เติ่น ทั้ง สอง สาย ที่ หวง ไว้

สำหรับ ให้ เรือ เด็ก เติ่น

มาตรา ๖๑ เรือ เด็ก ทั้ง หาย เติ่น ใน ทาง เรือ เติ่น ได้ ทั้ง สอง สาย

มาตรา ๖๒ นอกจาก มี เหตุ จำ เป่น หรือ เพื่อ จะ ข้าม ฟาก ไป
 จุด ที่ ดำ หรือ ที่ ผั่ง บรรดา เรือ เด็ก ต้อง เติ่น อยู่ ใน แนว น้ำ ใน ระหว่าง
 ระยะ สามสิบ เมตร จาก ผั่ง หรือ จาก เรือ กำ บั้น ที่ จุด เทียบ ผั่ง หรือ จาก
 แพน คน อยู่ ที่ ผูก จุด กับ ผั่ง แม่น้ำ

มาตรา ๖๓ เรือบรรทุกเข้าต้องเดินได้แต่ในแนวน้ำที่กำหนดไว้
สำหรับเดิน ทางเดินของเรือเล็กในทางเดินสายตัวนก แต่ห้าม
มิให้ไปเดินในทางเดินสายตัวนกออกในคอนหนึ่งคอนใดเป็นอันตราย

มาตรา ๖๔ เมื่อมีเหตุจำเป็น หรือเพื่อจะข้าม ฟากไปจอด ที่ท่า
หรือที่ฝั่ง แต่เรือบรรทุกเข้า หรือเรือเล็กจะต้อง ทำนอกเหนือที่บังคับไว้
ในมาตรา ๖๒ แต่ ๖๓ ฉะนั้น ก็ให้ทำโดยความระวังทุกอย่างที่จะ
มิให้เป็น การกีดขวางแก่การเดินเรือได้

มาตรา ๖๕ ห้ามมิให้เรือบรรทุกเข้า หรือเรือเล็กผ่านหน้าเรือกำปั่นไฟ
ที่กำลังแล่นขึ้น หรือลงใน ท่าแม่น้ำนั้นใกล้กว่า ระยะร้อย เมตร แต่
ถ้าจะข้าม ฟากไปยัง ท่า หรือโรงสี ห้ามมิให้ตัดข้ามเหนือ แห่งที่จะไปนั้น
เกินกว่าที่ควร

มาตรา ๖๖ บรรดาเรือยนต์ที่ยาวไม่เกินกว่า หก เมตรนั้น
ยอมให้เดินได้ ในแนวตามน้ำทั้งสอง สายที่กำหนดไว้สำหรับ ให้เรือ
เล็กเดิน แต่ถ้าจะเดินห่างจากฝั่ง ภายใน ระยะสามสิบ เมตร ต้อง
เดินโดยช้าที่สุด พอสมควร แก่การควรระวังเหตุในการเดินเรือ และการ
ควรระวัง มิให้เป็นเหตุอันตรายแก่เรือเล็กที่ใช้กรรเชียง หรือแจวพาย

มาตรา ๖๗ นายเรือผู้ใดเจตนาต่อ ขั้วบังคับอย่างหนึ่ง อย่างใดใน
มาตรา ๖๒, ๖๓, ๖๔, ๖๕, แต่ ๖๖ ท่านว่ามีความผิดถึง ระวัง
โทษปรับเป็นเงินไม่เกินกว่า ร้อยบาท

(ข) ว่าด้วยทางคลองต่าง ๆ

มาตรา ๖๘ ในคลองต่าง ๆ บรรดาเรือที่เดินตามน้ำต้องเดินกลางคลอง บรรดาเรือที่เดินทวน น้ำต้องเดิน แอบฝั่ง ถ้าไม่สามารถ จะทำอย่างหนึ่ง อย่างใด ที่ว่ามานี้ ท่านว่าให้เดิน กลาง ร่องน้ำ แต่ให้ระวัง ปฏิบัติตาม ข้อ บังคับ ท้องที่ ซึ่ง ใช้อยู่ หรือ จะได้ตั้ง ขึ้น ต่อไป อันว่าด้วย การ เดิน เรือ ใน คลอง ต่าง ๆ นั้น

มาตรา ๖๙ นายเรือผู้ใด เหมิด ต่อ ข้อบังคับ อย่างหนึ่ง อย่างใด ใน มาตรา ๖๘ ท่านว่ามีความผิดต้องระวาง โทษปรับ เป็นเงิน ไม่เกิน กว่าร้อยบาท

หมวดที่ ๕

ว่าด้วยแพไม้ แพนคนอยู่ ๆ ๓ ๆ(ก) แพไม้

มาตรา ๗๐ แพไม้ต่าง ๆ ต้อง มีคน ประจำให้พอ แก่ การ ที่ จะ ควบคุม รักษา แพโดย เรียบ ร้อย แถคนประจำ แพต้อง ระวัง อย่าง ที่สุด ที่ จะเป็นได้เพื่อไม่ให้ แพกีดขวาง แก่ การ เดิน เรือ หรือ โดน กับ แพ คน อยู่ หรือ เรือ ที่ ทอด จอด อยู่ ใน ลำ แม่น้ำ แพไม้ทุก ๆ แพต้อง ชัก ของ เครื่อง หมาย ของ เจ้า ของ แพ และ ของ สำหรับ เชน นี้ ต้อง จด ทะเบียน ที่ กรมเจ้าท่า แพใด มี ชุก ที่ ต้น แถ กำหนด จะมา ถึง เขตร ทำ กรุง เทพ ๆ ได้ เมื่อใด นั้น เจ้า ของ แพต้อง ทำหนังสือ แจ้ง ความล่วงหน้า ให้ เจ้าท่าทราบ

มาตรา ๗๑ ห้ามมิให้แพ ไม่จอดผูกกับเรือกำปั่น หรือ หดก หรือ แพ คน อยู่ โดยไม่ได้รับ อนุญาต จาก นายเรือ หรือ เจ้า ของ หดก เจ้า ของ แพ นั้น ๆ

มาตรา ๗๒ ภายใน เขตฯ ทำกรุงเทพฯ ฯ แพไม้ต่าง ๆ ที่ จะ ล่อง หรือ จูง ลง มา นั้น ต้อง เดิน ใน ทาง เดิน เรือ สาย ทั่ววันตก ถ้า จะ เดิน ใน สาย ทั่ววัน ออก ต้อง เดิน ได้ แต่ แพไม้ ที่มี เรือ จูง แพไม้ แพ หนึ่ง ต้อง มี ช่าง ไม่ เกิน กว่า สอง ร้อย คน หรือ กว้าง เกิน กว่า ยี่สิบ เมตร

มาตรา ๗๓ ห้ามมิให้ ล่อง แพไม้ ขึ้น ลง ใน ลำแม่น้ำ ใน ระหว่าง เวลา ตั้ง แต่ พระอาทิตย์ ตก จน ถึง พระอาทิตย์ ขึ้น

มาตรา ๗๔ ใน คลอง ห้ามมิให้ ล่อง แพไม้ ที่มี ช่าง ผูก เข็ม บัน เกิน กว่า สี่ คน แต่ ที่ ผูก ติด ต่อ กัน ยาว เกิน กว่า สอง ชั่ว ชวง แต่ ส่วน แพ ไม้ ใต้นั้น ไม่ ให้ ยาว เกิน กว่า สิบ หก เมตร แต่ กว้าง เกิน กว่า ที่ พอ จะ ให้ แพ นั้น เดิน ใน คลอง ได้ โดย ไม่ กีด แก่ การ เดิน เรือ

มาตรา ๗๕ ผู้ใด เติมน้ำ ต่อ ขั้ว บังคับ อย่าง หนึ่ง อย่างใด ใน มาตรา ๗๐, ๗๑, ๗๒, ๗๓, แต่ ๗๔ ท่านว่า มีความ ผิด ต้อง ระวัง โทษ หนัก เป็น เงิน ไม่ เกิน กว่า ร้อย บาท แต่ ส่วน การ พ้อง ร้อง เอา โทษ ใน ความ ผิด ต่อ ขั้ว บังคับ ใน มาตรา ๗๑ นั้น ให้ พ้อง ได้ แต่ เมื่อ มี คำ ร้อง มา แต่ ผู้ ที่เป็น เจ้า ของ เรือ กำปั่น หรือ หดก หรือ แพ คน อยู่ ที่ เกี่ยว ของ

(๒) แพคนอยู่

มาตรา ๗๖ ห้ามมิให้ จอด แพคน อยู่ ใน ลำแม่น้ำ ห่าง จากฝั่ง เกินกว่า พอดี สำหรับ มิให้ แพ นั้น ค้าง แหง ใน เวลา น้ำ ลง งด

มาตรา ๗๗ เจ้าหลัก สำหรับ แพคน อยู่ นั้น ห้าม มิให้ บัก พัน แว น้ำ แพร ออก ไป มากกว่า หนึ่ง เมเตอร์ ครั้ง

มาตรา ๗๘ ห้าม มิให้ ปลุก เรือ น ที่ บัก เส้า ลง เชน ตาม ฝั่ง แม่น้ำ ห่าง ออก มา จาก ฝั่ง จน เกิน กว่า พอดี สำหรับ มิให้ มี น้ำ ค้าง อยู่ ใต้ เรือ น เมื่อ เวลา น้ำ ลง งด

มาตรา ๗๙ ภายใน เขต รุ ท้า กรุง เทพ ฯ ห้าม มิให้ แพคน อยู่ แพร ไต มี ขนาด กว้าง หรือ ยาว เกิน กว่า สิบ หก เมเตอร์ นับ รวม ทั้ง ชาน แล แพร เด็ก ที่ เปน ส่วน ติด ต่อ กับ แพร นั้น ด้วย

มาตรา ๘๐ ตาม คำ ลอ ง ห้าม มิให้ แพคน อยู่ แพร ไต มี ขนาด กว้าง เกิน กว่า สิบ สอง เมเตอร์ แล ห้าม มิให้ แพร ไต ที่ ถูก จอด กับ ฝั่ง ยื่น ถ้า ออก มา จน อ้า จ เปน ที่ กีด ขวาง แก่ การ เติ น เรือ

มาตรา ๘๑ ห้าม มิให้ จูง แพคน อยู่ ขึ้น ลง ใน ตอน ไต้ หลัก เขต รุ เทน โธ ง ท้า กรุง เทพ ฯ ใน ระหว่าง ตั้ง แต่ พระ อา ทิ ศย ตก จน ถึง พระ อา ทิ ศย ชน

มาตรา ๘๒ แพคน อยู่ ที่ จะ จูง ขึ้น ลง ใน ลำแม่น้ำ นั้น ต้อง เติ น ใน ทาง เติ น เรือ ด้วย ตัว น ตก ต่อ เมื่อ มี เหตุ ชน จำ เป น จึง ให้ เติ น ใน ทาง เรือ เติ น ด้วย ตัว น ออก ได้

วันที่ ๕ สิงหาคม ๒๔๕๖

ราชกิจจานุเบกษา

เล่ม ๓๐ หน้า ๙๘

มาตรา ๘๓ ห้ามมิให้จุดธูปเทียนอยู่แพใดกบฝั่งแม่น้ำเจ้าพระยา
ภายในเขตรักษากรุงเทพ ฯ โดยมีได้รับอนุญาตจากเจ้าท่า

มาตรา ๘๔ ภายในเขตรักษากรุงเทพ ฯ ถ้าแพคนอยู่แพใดยื่น
ออกมาในลำแม่น้ำ จนอาจเป็นเหตุรำคาญอันตรายแก่การเดินเรือ
ในเวลาใดก็ตามได้ ให้เจ้าท่ามีอำนาจบังคับให้แพนั้นจุดโคมไฟ
สีขาวไว้ในที่เด่นเห็นได้ง่าย ในระหว่างเวลาตั้งแต่พระอาทิตย์ตกจน
ถึงพระอาทิตย์ขึ้น เพื่อบ่งกันมิให้เรือใหญ่เล็กแล่นมาโดนแพนั้น

มาตรา ๘๕ ตั้งแต่วันที่ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้เป็นกฎหมาย ถ้าจะ
จุดแพคนอยู่หรือเรือเวียนมีเสาปักลงตามฝั่งแม่น้ำภายในเขตรักษา
กรุงเทพ ฯ ก็ดี หรือตามลำคลองในแขวงกรุงเทพ ฯ ก็ดี ต้องได้
รับอนุญาตจากเจ้าท่าก่อนจึงทำได้

มาตรา ๘๖ คำขออนุญาตนั้นต้องเป็นหนังสือและมีแผนที่ฝั่งน้ำ
แพคนอยู่หรือเรือเวียนปักเสาดงเดิมที่ข้างเคียงแต่ทำเลที่จะจุดแพคน
ลัดก็ผูกแพนั้นด้วย

มาตรา ๘๗ เมื่อรับคำขออนุญาตแล้ว เจ้าท่าต้องตรวจภายใน
เวลาเดือนหนึ่ง แต่ถ้าเห็นว่าเป็นการปฏิบัติถูกต้องตามข้อบังคับ
ในมาตรา ๘๕ และ ๘๖ ทุกอย่างแล้ว ก็ให้ออกอนุญาตให้ตามที่ขอ

มาตรา ๘๘ ห้ามมิให้ถึงมือทำการปลูกสร้างก่อนที่ได้รับอนุญาตตามข้อร้องขอ นั้น เป็นอันขาด

มาตรา ๘๙ ภายในเขตวิเทศาภิบาล ๖ ให้เจ้าท่ามีอำนาจแลภายในนอกเขตนั้น ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจที่จะบังคับให้ รื้อถอน แคนอยู่ หรือ หลักผูกแพ หรือ เรือนที่ปักเสากลางชายฝั่งน้ำ ที่จอด หรือ บัง หรือ สร้างผิดต่อข้อบังคับในมาตราตั้งแต่ ๗๖ ถึง ๗๙ จะเป็นแพ หรือ หลัก หรือ เรือนที่ค้างอยู่นั้น เมื่อก่อน หรือ ในภายหลังเวลาใช้พระราชบัญญัตินี้ก็ตาม แต่ให้ มีอำนาจบังคับให้ รื้อถอน บรรดา แคน อยู่ หรือ หลักผูกแพ หรือ เรือนที่ปักเสากลางในชายฝั่งน้ำ ซึ่งได้ปลูกขึ้นโดยมิได้รับอนุญาตโดยถูกต้อง หรือ ที่ปลูกโดยไม่ถูกต้องตามข้อความในอนุญาตที่ได้ขอออกให้ นั้น ด้วย

มาตรา ๙๐ ถ้าผู้ใดไม่กระทำตามคำสั่งที่กล่าวใน มาตรา ๘๙ ผู้นั้นต้อง ระวังโทษปรับเป็นเงิน ไม่เกินกว่าวัน ละสิบ บาท สำหรับ ทุกวัน ที่จะได้ตัดสินว่าผู้นั้นได้ มีความผิดขึ้น แต่ให้เจ้าท่า หรือ เจ้าพนักงานผู้ มีหน้าที่มีอำนาจบังคับให้ รื้อถอน แคน อยู่ หรือ เรือน ที่ปักเสากลางในชายฝั่งน้ำโดยให้ผู้ที่เป้นเจ้าของเสียค่า รื้อถอน นั้น เอง

มาตรา ๙๑ ผู้ใดละเมิดต่อข้อบังคับอย่างหนึ่งอย่างใดใน มาตรา ๘๑ ๘๒, ๘๓, และ ๘๔ ท่านว่ามีความผิดต้อง ระวังโทษปรับไม่เกินกว่า ร้อย บาท

(ค) ว่าด้วยเรือจับสัตว์น้ำ แล โพงพางที่ขวางแม่น้ำ

มาตรา ๙๒ การจับสัตว์น้ำด้วย อวน แล โดยทอด สมอ จอด เรือ เรียงราย ลำติดกัน ขวางลำน้ำ หรือทอดท่อน หรือปักหลัก โพงพาง เป็นแถวจากฝั่งถึงกลาง ลำน้ำ นั้น การจับสัตว์น้ำด้วย วิธีเหล่านี้ ห้ามมิให้กระทำในเขตท่ากรุงเทพฯ ท่าพื้น เขตท่า กรุงเทพฯ ออกไป จะทำโดยได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานก็ได้

มาตรา ๙๓ ใน ระหว่าง เวลา ตั้งแต่ พระอาทิตย์ ตก จนถึง เวลา พระอาทิตย์ ขึ้น เจ้าของเรือ จับ สัตว์น้ำ หรือท่อน หรือหลัก โพงพาง เช่นว่ามาแล้ว ต้อง จุดไฟเป็น แถว โพงลง ไว้บน ฝั่ง ตรง กับ แถว เรือ หรือท่อน หรือหลัก เหล่า นั้น และ ต้อง จุด โคมไฟไว้บน เรือ หรือท่อน หรือหลัก โพงพาง ที่ ห่างที่สุด ออกมาจาก ฝั่ง นั้น ด้วย และ ต้อง เป่า เขา กระบือ หรือ แตรเสียง ก้อง สำหรับให้เรือที่ เดิน ขน ล่อง รู้ว่า มี ของ กีด กัน เช่น นั้น อยู่ใน ลำน้ำ นั้น

เรือ หรือหลัก ที่ บัง เรียง ราย ตาม แถว ชาย ฝั่ง ที่ เต็ม ปาก น้ำ หรือ ที่ ใกล้ ทาง จะเข้า ปากน้ำ นั้น ใน ระหว่าง เวลา ตั้งแต่ พระอาทิตย์ ตก จนถึง พระอาทิตย์ ขึ้น ต้อง จุด โคมไฟให้ เห็น แสง ไฟ สีขาว ที่ ป้าย รั้ว หรือหลัก สุด แถว ทั้ง สอง ข้าง

มาตรา ๙๔ ท่อน หรือหลัก สำหรับ จับ สัตว์น้ำ นั้น ห้ามมิให้ผูกโยงถึงกัน ด้วย ตาไม้ ให้ ใช้ผูกด้วย เชือก อย่าง เดียว ตาม ขรรพเนรมิตที่เคยทำกัน อยู่ แต่ห้ามมิให้ผูกโยง จาก ฝั่ง ด้วย เชือก หรือ ด้วยไม้ยาวให้เป็น ที่ กีด ขวาง แก่ ทาง เดิน ของ เรือ อื่น

มาตรา ๕๕ ผู้ใดเจตนาต่อข้อบังคับอย่างหนึ่งอย่างใดในมาตรา ๕๒, ๕๓, แด ๕๔ ท่านว่ามีความผิดต้อง ระวางโทษ ปรับเป็นเงิน ไม่เกิน กว่าสอง ร้อย บาท

หมวดที่ ๖

ข้อ บังคับ เบ็ดเตล็ด

(ก) ว่าด้วยผูกเรือกับ ผังด้วยเชือกถวดแลเชือกต่างๆ

มาตรา ๕๖ ในแม่น้ำหรือเขตร ทำใด ๆ ถ้านอกจากเรือที่จอดผูก เทียบท่าชน ดินค้าท่าชน หรือเทียบฝั่ง ห้ามมิให้เรือกำปั่น ดำโดผูกโยง กับผัง ด้วย เชือก ถวด หรือเชือก อย่าง ชั่ว จนไม่เหลือช่อง น้ำใน ระหว่าง เรือ ลำนั้น กับผัง สำหรับให้เรืออื่นเดินได้

มาตรา ๕๗ ห้ามมิให้เขาเชือกอย่างใด ๆ ทอดจากเรือกำปั่น ดำโด ที่จอด เทียบท่า ไปผูกกับทุ่นโยงใน ลำน้ำ หรือเขตร ทำจน กว่า จะ ถึง เวลาที่เรือเตรียม ออกจากท่าที่จอด เทียบ อยู่ นั้น จึงให้ทำเช่น นั้นได้

มาตรา ๕๘ ผู้ใดเจตนาต่อ ข้อบังคับ อย่าง หนึ่ง อย่างใดใน มาตรา ๕๖ แด ๕๗ ท่านว่ามีความผิด ต้อง ระวางโทษ ปรับเป็นเงิน ไม่เกิน กว่าสอง ร้อย บาท

(ข) ว่าด้วยผีเท้าเรือ-เกิดเหตุอันตราย-โคมไฟ

มาตรา ๕๙ ห้ามมิให้นายเรือกลับเรือกำปั่นใน ลำแม่น้ำ ร่อง น้ำ ช่องน้ำ หรือใน สาย ทาง เรือเดิน เว้นไว้แต่ ในเวลาที่ ทาง

วันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๕๖ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๐ หน้า ๑๐๒

ยานั้น ๆ วางให้มีเรืออื่น แตะเข้า ออก แต่ห้ามมิให้นายเรือกำปั่น
ดำโตที่จอดเทียบท่า ชน คันฉัตร หรือท่า ชน เค็ดลอน เรือ ออก จากท่า เว้นไว้
แต่ในเวลาที่ดำแม่น้ำ ร่องน้ำ ช่องน้ำ หรือ ลาย ทาง เรือเดิน
ขึ้น เปรน ท้อง ที่ นั้น วางให้มีเรืออื่น แตะเข้า ออก

มาตรา ๑๐๐ นายเรือกำปั่น ดำโต ที่ กำลัง เข้า หรือ ออก ที่ เขตท่า
หรือ ช่อง แคบ ต้อง ดล ฝีเท้า เรือ ให้เดิน ช้าลง พอ สัมควร แก่ การ เดิน
เรือ อย่าง ระวัง แต่ อย่าง บังคับ เหตุ อัน ตราย แก่ เรือ นั้น เอง

มาตรา ๑๐๑ บรรดา เรือ กดไฟ เมื่อเดิน เข้าคลอง หรือ เข้าไป เทียบ
ท่าจอด หรือ เข้า แอบ ช้าง เรือ ดำอื่น ก็ดี นายเรือ ต้อง ให้ เรือ นั้น
ถ่วง โดย ช้า ไม่ ให้ เร็ว กว่า ชั่ว โมง ละ สิบ ไมล์ และ เมื่อ ถ่วง ช้าลง ทาง สำหรับ
เรือเดิน ขึ้น ต้อง ต้อง ระวัง อย่า ให้ เป็น ที่ กัด ขวาง แก่ การ เดิน เรือ ใน ทาง นั้น
และ ห้าม ไม่ ให้ ถ่วง ผ่าน หัวเรือ กำปั่นไฟ ที่ กำลัง เดิน ขึ้น หรือ ต้อง อยู่ นั้น ภาย
ใน ระยะ รัยเมเตอร์

มาตรา ๑๐๒ นายเรือ ทุก ๆ คน ต้อง ใช้ ความ ระวัง โดย เต็ม สติ
ปัญญา สามารถ เพื่อ มิ ให้ เกิด เหตุ อัน ตราย ขึ้น แก่ เรือ ที่ ตน เดิน หรือ
แก่ เรือ อื่น หรือ แก่ สัมบัติ อย่างใด ๆ แต่ ถ้า มี เหตุ อัน ตราย อย่างใด เกิด
ขึ้น ใน เวลา ที่ ตน กำลัง เดิน เรือ อยู่ นั้น นายเรือ ต้อง รีบ ทำ หนังสือ รายงาน
ต่อ เจ้าท่า ให้ทราบ

ถ้าเรือลำนั้น ยังไม่ออกไป จากเขตรักษาในทันทีใด เวลาที่เกิดเหตุ อันตรายนั้น ให้ ยื่น รายงาน นั้น ภายใน เวลา ยี่สิบสี่ ชั่วโมง เวลาที่เกิดเหตุ ถ้าแต่เรือลำนั้นจะ ออกไป จากเขตรักษา นั้น ต้อง เอา รายงาน ซึ่ง จะต้อง มี สำเนา คัด จาก สมุด จดหมายเหตุสำหรับ คาดฟ้า แด่ ห้อง เครื่องจักร ติดไปด้วย นั้น ส่ง ยัง เจ้าท่า โดย ทาง ไปรษณีย์ จาก สถานี ไปรษณีย์ที่ แรก จะ ไป ส่ง ได้ โดย สัตวกล หรือ ส่ง ไว้ กับ เจ้าพนักงาน ศุลกากร ที่ เมือง สมุทรปราการ ก็ได้

มาตรา ๑๐๓ นายเรือ คนใด เติมน้ำมัน ต่อ ขี้อับจิบ อย่าง หนึ่ง อย่างใด ใน มาตรา ๙๙, ๑๐๐, ๑๐๑, แด ๑๐๒ ท่าน ว่า มีความผิด ต้อง ระวังโทษ ปรับ เปน เงิน ไม่เกิน กว่า ร้อย บาท

มาตรา ๑๐๔ เรือ กัดไฟเล็ก แด เรือยนต์ ทุก ลำ เมื่อ เวลา เดิน ต้อง มี โคมไฟ สีเขียว ไว้ ข้าง แคม ขวา ดวง หนึ่ง โคมไฟ สีแดง ข้าง แคม ซ้าย ดวง หนึ่ง แด โคมไฟ สีขาว อย่าง แจ่ม แว่น ไว้ ใน ที่ เติ่น สูง จาก คาดฟ้า ให้ ถูกต้อง ตาม ที่ จะ กำหนด ไว้ ใน กฎ ขี้อับจิบ สำหรับ การ ตรวจ เรือ

มาตรา ๑๐๕ เรือ ทุก ลำ แด แพไม่ทุก แพ ที่ ทอด สมอ หรือ ผูก อยู่ กับ หลัก หรือ กำลังเดิน หรือ ต่อกอง อยู่ นั้น ต้อง แว่น โคมไฟ สีขาว ดวง หนึ่ง ไว้ ใน ที่ เติ่น ให้ เปน ที่ แด เห็น ได้ จาก ทุก ทิศ แต่ ถ้า จอด ผูก เข็ม อยู่ กับ ผัง แม่น้ำ ไม่ จำ เปน ต้อง มี โคมไฟ ไว้ เช่น นั้น ก็ได้

มาตรา ๑๐๖ เรือดำเลี้ยง แดเรือใบะจ้ายทุก ลำ ถ้าเป็น เรือที่เดินด้วยเครื่องจักร อย่าง เรือไฟ ต้อง มี โคมไฟเหมือน อย่าง ที่บัญญัติไว้สำหรับเรือกลไฟ ถ้าเป็น เรือเดิน ด้วยใบนั้น ต้องใช้ โคมไฟตามอย่าง ที่บัญญัติ ไว้สำหรับเรือใบ ที่กำลังเดิน

มาตรา ๑๐๗ เรือทุก ลำที่อยู่ใน พ่วง ที่กำลังเดิน หรือทอด สมอ อยู่ ก็ดี ต้อง จุดโคมไฟสีขาวไว้ ในที่เด่น แดเห็นง่าย ใน ระหว่าง เวลาตั้งแต่ พระอาทิตย์ตก จน พระอาทิตย์ขึ้น เพื่อให้เป็นที่ สังเกตได้ชัด ว่าหมู่เรือ ที่ พ่วง นั้น ยาว แดกว้าง เท่าใด

มาตรา ๑๐๘ ที่ตำบลลำภาจมนปาก น้ำเจ้าพระยา นั้น เมื่อมี เรือกำปั่น สอง ลำถ่น มาจะ ถ้วน กัน ถ้าเห็น ว่า จะ ถ้วน กัน ที่ตรง หรือเกือบตรง ข้างเรือท่นไฟ หมาย ตำบลลำภาจมน ก็ให้ เรือดำที่ ทวน น้ำนั้นหยุด หรือ รอ ถ่น ซ้ำ ๆ จนกว่าเรือ อีก ลำ หนึ่งจะได้ ถ่น พ้น เรือท่นไฟนั้น โดยเรียบ ร้อย แล้ว

มาตรา ๑๐๙ เรือใบะจ้าย แดเรือใบทุก อย่าง เมื่อถ่น ก้าว ขึ้น ถ่นลง ตาม ดำแม่ น้ำ หรือ ตาม ช่อง แคบ ถ้ามีเรือ กลไฟ ลำใด เดิน อยู่ในปาก น้ำ หรือ ร่อง ที่ ไม่ผิต หรือ เดิน แอบ ผั่ง อย่าง โกล่ พอ สมควร แก่ที่ จะไม่ให้ เปน อัน ตราย แก่ เรือดำ นั้น ห้ามมิให้เรือที่ ถ่น ก้าว นั้น ถ่น ผ่าน คัดน้ำเรือ หรือ ถ่น ก้าว โกล่ ถัด นำเรือกลไฟ นั้น เปน อัน ชาติ

ใน แม่ น้ำ หรือใน ช่อง น้ำที่ แคบ ห้ามมิให้เรือ กลไฟ เล็ก หรือ เรือยนต์หรือ พายยาม ถ่น ผ่าน นำเรือกำปั่นไฟโดย อย่าง ที่ อาจให้ เกิด โดน กัน ขึ้นได้

มาตรา ๑๑๐ นายเรือคนใด เติมน้ำดื่ม ต่อ ขั้ว บังคับ อย่าง หนึ่ง อย่างใดใน

มาตรา ๑๐๔, ๑๐๕, ๑๐๖, ๑๐๗, ๑๐๘, แล ๑๐๙ ท่าน ว่า มีความผิด ต้อง ระวังโทษจำคุกไม่เกิน ๓ เดือน หรือ ปรับไม่เกิน ๒ บาท หรือ ทั้งจำทั้ง ปรับ ด้วย กัน ทั้ง สอง สถาน

(ค) ว่าด้วยเรือลอยออกจากอู่

มาตรา ๑๑๑ ใน ตอน ลำน้ำ เจ้าพระยา ซึ่ง เรือ เดิน ทล่เดิน ไต้ นั้น เมื่อ มีเรือ ลำใด กำลัง ลอย ออก จาก อู่ หรือ ลอย ลง จาก ท่า ลาด ใน เวลา กลาง วัน ต้อง มี ท่อน รูปกลม สี ดำ ลูก หนึ่ง ชัก ขึ้น ไว้ ที่ เสา หรือ ที่ เต้น แห่ง หนึ่ง ที่ ปาก อู่ หรือ ท่า ลาด นั้น ให้ เรือ ต่าง ๆ ที่ เดิน ขึ้น ลง ใน แม่น้ำ แล เห็น ได้ ชัด เมื่อ ก่อน น้ำ จะ ลอย ออก จาก อู่ หรือ ท่า ลาด ให้ ชัก ลูก ท่อน ขึ้น ไว้ เพียง ครั้ง เสา เมื่อ กำลัง ลอย ออก ให้ ชัก ขึ้น ถึง ปาย เสา ถ้า เปน เวลา ค่ำคืน ให้ ใช้ โคม ไฟ สี แดง แทน แล ทำ อย่าง วิธี เดียวกัน กับ ลูก ท่อน สี ดำ

มาตรา ๑๑๒ ผู้ใด เติมน้ำดื่ม ต่อ ขั้ว บังคับ อย่าง หนึ่ง อย่างใดใน มาตรา ที่ ว่า มา นี้ ท่าน ว่า มีความผิด ต้อง ระวังโทษ ปรับ เปน เงิน ไม่เกิน ๓ บาท หรือ ย่ำ บาท

(ง) ว่าด้วยท่อนแตรเครื่องสำหรับผูกจอตเรือ

มาตรา ๑๑๓ ห้ามมิให้ผู้ใด มี หรือ วาง ท่อน หรือ เครื่อง สำหรับ ผูกจอต เรือ ใน น้ำ น่านน้ำ แม่น้ำ หรือ ท่า เลทอด สมอ จอต เรือ ใด ๆ เว้นไว้แต่ ได้รับ

อนุญาตจากเจ้าท่า หรือจากเจ้าพนักงาน ผู้มีหน้าที่แลโดยต้อง ถือ แด่กระทำ ตาม ข้อ บังคับ กำกับ อนุญาต แด่ ต้อง เสีย ค่า ขรรมนิยม ตาม ซึ่ง เจ้าท่า หรือ เจ้าพนักงาน ผู้มีหน้าที่ นั้น จะ กำหนด แต่บัญญัติที่ ว่านี้ ไม่ใช่ตลอด ถึง ที่น แด่เครื่อง หมาย หรือเครื่อง ผล ผลิต เรือ ของ กระทรวงทหารเรือ ซึ่ง จอด ไว้ชั่วคราวใน ถ้ำน้ำสำหรับการ ตรวจเชอร์เวย์ทำแผนที่

มาตรา ๑๑๔ ห้ามมิให้ผู้ใดเอาเรือเก็บสินค้าหรือเรือชนิดใด ๆ ที่ คล้ายเรือเก็บสินค้าซึ่งใช้เปน เรือท่น หรือสำหรับ บรรจุสิ่ง ของ ต่าง ๆ ทอด ส้มอ อยู่เปน การ ประจําใน น่านน้ำ ถ้ำแม่น้ำ หรือ ท่าเลทอด ส้มอ จอด เรือ ค้างใด ๆ เว้นไว้แต่ได้รับ อนุญาต จากเจ้าท่า หรือจากเจ้าพนักงาน ผู้มีหน้าที่ แด่โดยต้อง ถือ แด่กระทำตาม ข้อ บังคับ กำกับ อนุญาต แด่ต้อง เสีย ค่า ขรรมนิยม ตาม ซึ่ง เจ้าท่า หรือเจ้าพนักงาน ผู้มีหน้าที่ นั้น จะ กำหนด

มาตรา ๑๑๕ ท่น หรือเครื่อง สำหรับผูก จอด เรือ ซึ่งจะได้ อนุญาตตามความใน มาตรา ๑๑๓ นั้นให้ ใช้สำหรับเรือ ของ ผู้ที่ได้รับ อนุญาตฝ่ายเดียว ถ้าเรืออื่น จะ อาศัยใช้ผูก จอด ต้องได้รับ อนุญาต ของผู้นั้น ก่อน จึง ทำได้

มาตรา ๑๑๖ ผู้ใด เหมิด ต่อ ข้อบังคับ อย่าง หนึ่ง อย่างใดใน มาตรา ๑๑๓, ๑๑๔, แด ๑๑๕ ท่าน ว่ามีความผิด ต้อง ระวาง โทษ ปรับเปน เงิน ไม่เกิน กว่าสอง ร้อย บาท แด อาจจะต้อง ถูก บังคับให้ รื้อถอน ท่น หรือ เครื่อง สำหรับผูก จอด เรือ ที่ เกี่ยว ของ นั้น โดยเสียเงิน ของ ตนเอง ด้วย

(ค) ว่าด้วยการล่วงล้ำแม่น้ำ

มาตรา ๑๑๗ ภายในมณฑลกรุงเทพฯ ห้ามเปนอันขาดมิให้ผู้ใดทำสิ่งใดที่เป็นการล่วงล้ำในลำแม่น้ำเจ้าพระยา นอกจากได้รับอนุญาตจากเจ้าท่า หรือจากเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่

มาตรา ๑๑๘ ผู้ใดละเมิดข้อบังคับอย่างหนึ่งอย่างใด ในมาตรา ๑๑๗ ท่านว่ามีความผิดต้อง ระวางโทษ ปรับเปนเงินไม่เกินกว่า ร้อยบาท แต่ให้บังคับให้ รื้อถอนสิ่งที่เป็นเครื่องล่วงล้ำนั้น ภายในเวลาที่กำหนด แลโดยเสียเงิน ของ ตนเอง ถ้าแต่ขัดขืนมิทำตามคำสั่งให้ รื้อถอน ฉะนั้น ให้เจ้าท่า หรือเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่จัดการ รื้อถอน โดยคิดเอาค่าใช้จ่ายในการ นั้น แก่ผู้ ที่มีความผิด

(ข) ว่าด้วยการทิ้งอับเฉาลงในลำแม่น้ำ, เขตรทำ, หรือในท่าเถทอดสมอจอดเรือ

มาตรา ๑๑๙ ผู้ใดมิได้รับอนุญาต จากเจ้าท่า หรือจากเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่ ถ้าแต่ผู้นั้นเอาหิน หรือกรวด หรืออับเฉา หรือโคลนดิน หรือของ อย่างใด ๆ ทั้ง ลงใน ร่องน้ำ หรือใกล้เคียง ร่องน้ำที่สันดอน ปากน้ำ แม่น้ำใด ๆ ที่เรือเดินได้ก็ดี หรือทั้ง ลงใน แห่งหนึ่ง แห่งใดใน ลำแม่น้ำ เช่นนั้น หรือในเขตรทำ หรือใน ท่าเถทอด สมอจอด เรือค้ามาใด ๆ ก็ดี ท่านว่าผู้นั้น มีความผิด ต้อง ระวางโทษ ปรับเปนเงินไม่เกินกว่า พันบาท แต่ต้องเสียเงิน ค่าใช้จ่ายที่เจ้าพนักงาน ต้องเสีย ในการ ขน สิ่งเหล่านั้น ให้พ้น จากตำแหน่ง นั้น ๆ ด้วย

มาตรา ๑๒๐ ห้ามมิให้ผู้ใดขุดดินในลำน้ำคอนไคหลักเขตรักษา
เหนือของเขตรักษาทุ่งเทพฯ หรือในเขตรักษาหรือทำเกษตรอด สมอจอดเรือ
ตำบลใด ๆ เว้นไว้แต่ได้รับอนุญาตจากเจ้าท่าหรือจากเจ้าพนักงาน ผู้ มี
หน้าที่ ถ้าผู้ใดเจตนาต่อข้อบังคับในมาตรานี้ประการใด ท่านว่า
มีความผิดต้อง ระวางโทษ ปรับเป็นเงินไม่เกินกว่าพันบาท แต่ต้องใช้เงิน
ค่าใช้จ่ายที่เจ้าพนักงาน ต้อง เสียเพราะเหตุความผิดนั้น ด้วย!

(ง) ว่าด้วยเรือที่เป็นอันตรายลง ๖๓๖

มาตรา ๑๒๑ เมื่อมีเรือใหญ่ น้อย หรือเรืออย่างใด ๆ เป็นอันตราย
หรือจมลงในร่องน้ำที่เรือเดินได้ตำบลใด ๆ โดยอุบัติเหตุหรือเหตุ
อย่างใด ๆ ก็ดี ท่านว่า เป็นหน้าที่ของเจ้าของเรือที่เป็นอันตราย ลง
เช่นนั้น ที่จะต้องจัดการหมายที่ ๆ เรือจม นั้นโดยพลัน ด้วยเครื่อง
หมายอย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งเจ้าท่าหรือเจ้าพนักงาน ผู้ มีหน้าที่ เห็นสมควร
สำหรับเป็นที่สังเกตทั้ง เวลากลาง วัน แล เวลากลางคืน ไปจนกว่าจะ
ได้ รัวชนเรือที่จมจากที่นั้น แต่ท่านว่าการ รัวชน นี้เป็นหน้าที่ของเจ้า
ของเรือ นั้นต้อง ลงมือกระทำโดยพลัน แลด้วยความรีบร้อน ตามสมควร
ถ้าแต่เจ้าของเรือที่จมในร่องน้ำทางเรือเดิน ตำบลใด ละเลยมิได้ทำ
เครื่อง หมายลงไว้ในที่ ๆ เรือจมตั้งที่ ว่ามาแล้ว ท่านว่าให้เจ้าท่าหรือ
เจ้าพนักงาน ผู้ มีหน้าที่จัดการให้ มีเครื่อง หมายอย่างใด อย่างหนึ่ง ตามที่เห็น
สมควร ลงไว้เป็นเครื่อง สังเกต สำหรับให้ชาวเดินเรือ มีความ ระวัง แล้ว

เรียกเอาเงินค่าที่ควรใช้จ่ายไปเท่าใด ในการทำเครื่องหมายจากผู้เป็นเจ้าของเรือที่จมนั้นได้

อนึ่ง เมื่อการเดินเรือในเขตรักษา หรือในแม่น้ำที่เรือเดินได้ตามปกติ เกิดมีความขัดขวาง หรือนำกั้วเกิดอันตรายเพราะมีเรืออย่างหนึ่งอย่างใด จมอยู่ หรือเพราะมีสิ่งกีดขวางอย่างอื่น ๆ ที่คล้ายกัน แต่เจ้าพนักงานได้บอกกล่าวตามสมควร แก่เจ้าของ หรือแก่ผู้แทนเจ้าของเรือจม หรือสิ่งกีดขวางนั้นแล้ว เจ้าของมิได้จัดการอย่างใด ท่านว่าให้เจ้าท่า หรือเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่มีอำนาจหรือทำลาย, ขน, ขาย หรือกระทำอย่างใด ๆ แก่เรือที่จมหรือสิ่งกีดขวางนั้นได้ และให้เรียกเงินค่าที่ได้ใช้จ่ายไปในการนั้น ๆ จากเจ้าของเรือที่จมหรือสิ่งกีดขวางนั้น

(๑) ว่าด้วยแถวหวัดเบาด้วยแรงสถิม

มาตรา ๑๒๒ ห้ามมิให้เรือกำปั่นไฟหรือเรือกลไฟเล็กที่ทอดสมออยู่ก็ดี หรือกำลังเดินอยู่ก็ดี เบาแถวหวัด นอกจากเฉพาะสำหรับความสะดวกในการเดินเรือ หรือเพื่อบ่งกันมิให้โดนกันกับเรืออื่น แต่เสียงแถวที่เบาขึ้นนั้น ห้ามมิให้เบานานเกินกว่าสมควร ข้อบังคับที่ว่านี้ให้ใช้ได้สำหรับแถวเรือยนต์เหมือนกัน

มาตรา ๑๒๓ ภายในเขตรักษากรุงเทพ ฯ ห้ามมิให้เรือดำน้ำใช้แถวที่มีเสียงห้าวหรือเสียงครางครวญ เว้นไว้แต่เรือมาจากต่างประเทศที่ไม่มีแถวอย่างอื่น นอกจากอย่างนั้น

ว่าด้วยการยืม

มาตรา ๑๒๔ ภายในเขตกรุงเทพมหานคร ฯ นอกจากได้รับอนุญาตจากเจ้าท่า หรือจากเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่ห้ามมิให้ผู้ใดยืมจากเรือกำปั่น หรือเรือเล็กดำไถเป็นอันขาด เว้นไว้แต่สำหรับเป็นเครื่องสัญญาจำมีเหตุร้ายเกิดขึ้นแก่เรือ

ว่าด้วยการที่คลองที่ซึ่งแลจุดตอกไม้เพลิง

มาตรา ๑๒๕ ภายในเขตกรุงเทพมหานคร ฯ แตนอกจากได้รับอนุญาตจากเจ้าท่า หรือเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่ห้ามมิให้ผู้ใดตอกที่ซึ่งปล่องหรือจุดตอกไม้เพลิงในระหว่างเวลาตั้งแต่ ๔ โมงถึงเวลาย่ำรุ่งเป็นอันขาด

มาตรา ๑๒๖ ผู้ใดเจตนาต่อข้อบังคับอย่างหนึ่งอย่างใดใน มาตรา ๑๒๒, ๑๒๓, ๑๒๔, แถ ๑๒๕, ท่านว่ามีความผิดต้องระวางโทษปรับเป็นเงินไม่เกินกว่าร้อยบาท

(ฉ) ว่าด้วยทรัพย์สินของที่ลี้มไว้ในเรือ แลทรัพย์สินของที่ลอยพลัดอยู่ในแม่น้ำ

มาตรา ๑๒๗ เมื่อมีทรัพย์สินของอย่างใดของคนโดยส่วนหรือของผู้อื่นลี้มไว้ในเรือกำปั่นหรือเรือเล็กดำไถ แถนายเรือลำนั้นไม่สามารถที่จะคืนให้แก่เจ้าของได้ ท่านว่าให้เอาไปส่งไว้ยังโรงพักกองตระเวนที่ตนอยู่ใกล้ แถทำคำชี้แจงเหตุที่เกี่ยวข้องยื่นไว้ด้วย

มาตรา ๑๒๘ ผู้ใดพบ แถเก็บทรัพย์สินของในแม่น้ำ อันเป็นของ ๆ คนอื่นที่หายไป เช่นไม้ซุง หรือไม้กระดาน ที่เป็นของพลัดจากแพหรือเรือหรือสิ่งของอย่างอื่น ท่านว่าต้องนำส่งไว้ยังโรงพักของตระเวนที่ตั้งอยู่ใกล้

มาตรา ๑๒๙ เมื่อมีทรัพย์สินของมาส่งไว้ดังนั้น กองตระเวนต้องคืนให้แก่เจ้าของ ถ้าหากรู้จักตัว ถ้าหาเจ้าของไม่ได้ ก็ให้ประกาศโฆษณาไว้เมื่อพ้นกำหนดเวลา ๓ เดือนไปแล้ว ท่านว่าให้ขายทรัพย์สินของนั้นโดยวิธีขายทอดตลาด ขายได้เงินเท่าใด ให้ชักไว้ร้อยละสิบสำหรับผู้ที่พบแถมเก็บทรัพย์สินของนั้น ๆ เหลือจากนั้นให้ส่งไว้เป็นของรัฐบาล แต่ในการที่จะคืนให้แก่เจ้าของก็ดี หรือจะขายทอดตลาดก็ดี ท่านให้กองตระเวนสืบให้ทราบเสียก่อนว่าทรัพย์สินของนั้น ๆ จะต้องเสียภาษีศุลกากรหรือไม่

มาตรา ๑๓๐ ผู้ใดเจตนาต่อ ข้อมบังคับอย่างหนึ่ง อย่างใดใน มาตรา ๑๒๗, ๑๒๘ แถ ๑๒๙ ท่านว่ามีความผิดต้องระวางโทษปรับเป็นเงินไม่เกินกว่าร้อยบาท

(๗) ว่าด้วยคำเตือนสำหรับนายเรือกำปั่น

มาตรา ๑๓๑ เมื่อเวลาอนุญาตให้ถูเรือสาพัก นายเรือควรชี้แจงแก่ถูเรือให้ทราบว่าเวลาขึ้นบกอย่าให้มีผิดที่มีผู้หรือชาวขุขที่อาจทำอันตรายได้เป็นอย่างอื่น ๆ เช่น ถูตั้ง ฯลฯ ติดต่อกันไปด้วยเป็นอันขาด

ตามความใน มาตรา ๓๓๕ ข้อ ๒ แห่งประมวลกฎหมายลักษณะอาญา ท่านว่า ถ้าผู้ใดมีอาวุธอย่างใด เช่น ว่ามานั้น เข้าไปในถนน หรือ สาธารณสถาน กองตระเวน มีอำนาจที่จะจับกุมผู้นั้นได้ แต่ ถ้าพิจารณาเป็น ลัทธิ ต่อ หน้า คัด ให้ต้อง ระวัง โทษ ปรับ เป็น เงิน ไม่เกิน กว่า สิบ สอง บาท แต่ ให้ รับ อาวุธ นั้น เสีย ด้วย

มาตรา ๓๓๒ นายเรือ กำปั่น ทุกคน ต้อง กระทำ ตาม มังคัม แด่ คำสั่ง ที่ สมควร ทุก อย่าง ของ เจ้าท่า ใน การ ที่ จะ ให้ เคลื่อน หรือ ย้าย เรือ ที่ ตน ควบคุม อยู่ นั้น ไป ยัง ที่ ใด ๆ

มาตรา ๓๓๓ ห้าม มิ ให้ พา เขา ศพ เข้า มา ใน น่าน น้ำ ดัวยาม จาก เมือง ท่า ต่าง ประเทศ นอกจาก ศพ ที่ มี หีบ หรือ เครื่อง หุ้ม ห่อ อย่าง มิดชิด แน่นหนา รัด ไม่ ได้ แต่ มี หนังสือ ใบ พยาน กำกับ ศพ มา ด้วย คนับ หัก ซึ่ง แจ้ง ว่า ตาย ด้วย เหตุ อะไร เป็น หนังสือ ใบ พยาน ที่ แพทย์ ซึ่ง มี ภูมิ สมควร ตาม กฎหมาย ได้ ทำ ให้ แด่ กอง สู้ ดัวยาม ใน เมือง ท่า ที่ มา จาก นั้น ได้ ลง ชื่อ เป็น พยาน หรือ ถ้า ไม่ มี กอง สู้ ดัวยาม เจ้าพนักงาน ฝ่าย ศุภการ ได้ ลง ชื่อ เป็น พยาน เมื่อ ศพ มา ถึง น่าน น้ำ ดัวยาม นายเรือ ต้อง รับ แจ้ง ความ ให้ ผู้ นำ ร่อง เจ้าท่า หรือ เจ้าพนักงาน แพทย์ ศุขา ทราบ โดย พลัน

ภาคที่ ๒

ข้อบังคับสำหรับ ออกใบอนุญาต

การใช้ไฟ การควบคุมเรือกำปั่นแลเรือเล็กต่าง ๆ

หมวดที่ ๑

ว่าด้วยข้อบังคับทั่วไป

มาตรา ๑๓๔ เรือกำปั่นต่างประเทศที่ไม่ต้อง ด้วย พระราชบัญญัติ นั้น ต้องเป็นเรือที่ ประกอบ ด้วย ลักษณะ ดังต่อไปนี้ คือ—

(๑) เป็นเรือที่ได้จดทะเบียนใน เมืองท่าต่างประเทศ แล

(๒) เดิน อยู่ใน ระหว่าง เมืองท่าต่างประเทศ กับ น้ำหน้าสยาม แล

(๓) มีหนังสือใบพยาน การ ตรวจเรือ ลำ นั้น ซึ่ง ยังไม่หมดอายุ แลเป็นหนังสือใบพยาน ที่เจ้าพนักงาน ต่าง ประเทศผู้ มีหน้าที่ ในส่วน นั้นได้ ออกให้ แลชี้แจง ว่า เป็นเรือ อัน สมควร เดิน ทะเลได้ แลบอก กำหนด เวลาที่สมควร เดิน ทะเลได้เช่น นั้น

มาตรา ๑๓๕ นอกจากเรือกำปั่นต่าง ประเทศ อย่างที่ ว่าไว้ใน มาตรา ๑๓๔ บรรดาเรือกำปั่นไฟแลเรือเล็กต่าง ๆ ที่ใช้เดิน อยู่ใน น้ำหน้าสยาม ภายใน เขตท่ากรุงเทพฯ แลบรรดาเรือกลไฟที่เดิน รับจ้าง หรือรับคนโดยสาร หรือรับจ้าง ขนเรือใน มณฑลกรุงเก่า มณฑลนครสวรรค์ มณฑลพิษณุโลก มณฑลปราจีนบุรี มณฑลนครไชยศรี แล มณฑลราชบุรี นั้น ต้อง รับใบ อนุญาต ดัง ทุก ลำ

มาตรา ๑๓๖ บัญญัติว่าด้วยการ ออกใบ อนุญาต สำหรับ เรือต่าง ๆ นั้น จะ ประกาศเป็น การ พิเศษให้ ใช้ ในมณฑลอื่น ๆ นอกจากที่ว่ามี มาแล้วเมื่อใดก็ได้

มาตรา ๑๓๗ เรื่อง ร่าว ขอ รับใบ อนุญาต หรือ ขอ เปลี่ยนใบ อนุญาต นั้น ต้อง ยื่น ต่อเจ้าท่า และต้อง เรียน ด้วย กระดาษ แบบ พิมพ์ ที่มี ไว้ สำหรับ แล เวลา ยื่น เรื่อง ร่าว ผู้ ขอใบ อนุญาต ต้อง นำเงิน ประมาณ ไม่ ต่ำ กว่า กี่ จำนวน เงิน ค่า ขวมนิยม สำหรับ ออกใบ อนุญาต นั้น มาวางไว้ ด้วย

มาตรา ๑๓๘ เมื่อ เจ้าพนักงาน ออกใบ อนุญาต วินิจฉัยโดย เหตุ อันสมควร เห็นว่าเรือ กำนัน แล เรือเล็ก ถ้าใด มีความ พิทักษ์ รักษา แล ความ สะอาด เรียบร้อย ไม่พอ เพียง สำหรับ การ ที่ใช้ กัน อยู่ หรือ ที่คิด จะ ใช้ นั้น ก็ ดี หรือ ว่า ผู้ ที่ได้รับ อนุญาต หรือ คน ประจำ เรือ ถ้าใด ได้ ประพฤติ ไม่ เรียบ ร้อย อย่าง หนึ่ง อย่างใด ก็ ดี ท่าน ว่า ถ้าเป็น เรือ ที่ ยัง ไม่ มี ใบ อนุญาต เจ้าพนักงาน ผู้นั้น มี อำนาจ ที่ จะ ไม่ ยอม ออกใบ อนุญาต ให้ ถ้าเป็น เรือ ที่ มี ใบ อนุญาต แล้ว เจ้าพนักงาน มี อำนาจ ที่ จะ เรียกคืน แล รับใบ อนุญาต นั้น ได้

มาตรา ๑๓๙ เมื่อ เห็น ว่าเรือ กำนัน ถ้าใด มีความ ไม่ สัม ประกอบ หรือ ไม่ เปน ที่ น่าไว้ใจ สำหรับ การ เดินทาง ที่ จะ ใช้ เรือ นั้น ใน ทาง ทะเล หรือ ทาง แม่น้ำ ท่าน ว่า เจ้าพนักงาน ออกใบ อนุญาต มี อำนาจ ที่ จะ กัก เรือ นั้น ไว้ แล บังคับ ให้ เปลี่ยน แก่ แล ซ่อมแซม เรือ นั้น เสีย ให้ มัน คง เรียบ ร้อย

มาตรา ๑๔๐ ถ้าเรือกำปั่น หรือเรือเล็ก ลำใด ที่เจ้าพนักงานไม่ยอม
ออกใบอนุญาต หรือเรียกคืนใบอนุญาต หรือกัก ตามบัญญัติ ใน
มาตรา ๑๓๙ เป็นเรือของ คนใน บังคับ ค้าต่งต่าง ประเทศ ค้าต่ง
หนึ่ง ท่าน ว่า ถ้าจะ ร้อง อุตธรณ์ ก็ให้ มีอำนาจ ชอบ ขวมน ที่ จะ ร้อง
ต่อ ค้าต่ง นั้น ได้

มาตรา ๑๔๑ ใบอนุญาต ที่ ออกให้ สำหรับ เรือ ที่ เจ้า ของ เปน คนใน
บังคับ ค้าต่งต่าง ประเทศ ค้าต่ง หนึ่ง นั้น ก่อน ที่ จะ ใช้ ได้ ผู้รับ
ใบอนุญาต ต้อง นำใบ อนุญาต ให้ กงสุล ของ ประเทศ ของ ตน ถึง ชื่อ
ประทับ ตรารู เห็น ด้วย เสีย ก่อน

มาตรา ๑๔๒ ใบอนุญาต ทุก ฉบับ ต้อง มี เลข ลำดับ ประจำ แด
ต้อง มี คำ ชี้แจง ว่า ใช้ ได้ ชอบ ด้วย กฎหมาย ตั้ง แต่ วัน เดือน ปีใด ถึง วัน
เดือน ปีใด ถ้า เปน ใบ อนุญาต สำหรับ เรือไฟ ให้ ใช้ กระดาษ แบบ
พิมพ์ ตาม แบบ (๔) ท้าย พระราชบัญญัติ นี้

มาตรา ๑๔๓ การ ออกใบ อนุญาต หรือ การ เปลี่ยนใบ อนุญาต นั้น
ให้ ทำได้ โดย เรียก ค่า ขวมนิยม ตาม ที่บัญญัติไว้ ใน หมวดที่ ๓ ที่ ๔
ที่ ๕ แห่ง ภาคที่ ๒ แห่ง พระราชบัญญัติ นี้

มาตรา ๑๔๔ ใบ อนุญาต นั้น ให้ ใช้ ได้ ชอบ ด้วย กฎหมาย มีกำหนด
ไม่เกิน กว่า สิบสอง เดือน

มาตรา ๑๔๕ ใบ อนุญาต นั้น จะ ดับ เปลี่ยน กัน ใช้ ไม่ได้ แต่ ถ้า
ในระหว่าง ที่ ใบ อนุญาต ยังไม่หมด อายุ เรือ นั้น ได้ เปลี่ยน เจ้า ของ กัน ไป

แล้ว ก็ให้จัดการ โอน กรรมสิทธิ์ กันได้ แต่ ต้อง แจ้ง ความ ให้ เจ้า ทำ
ทราบ ด้วย เพื่อ เจ้า ทำ ได้ แก่ ใบ อนุญาต เบี่ยน ชื่อ ใน บานิชื ทะเบียน
ไว้ เปน สำคัญ โดย เรียก ค่า กรรมเนียม ถ้า เปน เรือ เด็ก เรือ บรรทุก สินค้า
หรือ เรือ เบ็ด ทะเล ฯลฯ เปน เงิน หนึ่ง บาท ถ้า เปน เรือ นอก จาก ที่ ว่า
มานี้ เปน เงิน ห้า บาท

มาตรา ๑๔๖ เมื่อ ยัง ไม่ได้ จัด การ โอน ใน ทะเบียน แล ใน ใบ อนุญาต
ตาม ที่ บังคับ ไว้ ใน มาตรา ๑๔๕ ท่าน ว่า ผู้ ที่ จะ โอน นั้น ต้อง คง เปน
ผู้ รับ ผิด ชอบ อยู่ ก่อน ตาม บัญญัติ ใน มาตรา ๒๙๘ แล ๒๙๙ แล ให้
ถือ ว่า การ โอน นั้น ยัง ใช้ โดย ชอบ ด้วย กฎหมาย ไม่ได้ สำหรับ คน ผู้ อื่น
ที่ ยัง ไม่ รู้ ใน เรื่อง การ โอน นั้น

มาตรา ๑๔๗ ถ้า ใน ระหว่าง อายุ ใบ อนุญาต ฉบับใด กระดาษ ใบ
อนุญาต นั้น หมด จน อ่าน ไม่ ชัด ก็ ดี หรือ สูญ หาย ไป ก็ ดี ท่าน
ห้าม มิ ให้ ใช้ เรือ ดัง นั้น จนกว่า เจ้า ทำ จะ ได้ ออก สำเนา ใบ อนุญาต
ฉบับ ใหม่ ให้ ถ้า เปน การ ที่ สูญ หาย จะ ขอ ใหม่ ให้ ขึ้น เรื่อง รวด
เปน ดาย ลักษณะ อักษร

มาตรา ๑๔๘ ใบ อนุญาต ฉบับ ใหม่ ที่ ออก ให้ แทน เช่น ว่า มานี้ ให้
มี อักษร ว่า “สำเนา ใบ อนุญาต” เขียน ลง ไว้ เปน สำคัญ แล ให้
ใช้ ได้ ชอบ ด้วย กฎหมาย เพียง กำหนด เวลา ที่ ฉบับ เดิม ยัง ไม่ หมด อายุ

มาตรา ๑๔๙ การ ออก สำเนา ใบ อนุญาต นั้น ให้ ออก โดย เรียก
เงิน ค่า กรรมเนียม ถ้า สำหรับ เรือ เด็ก เรือ บรรทุก สินค้า หรือ เรือ

เปิด ทะเล ๖ ต. ๖ เปนเงิน หัก บาท
 เปนเงิน หัก บาท

ถ้า เปน เรือ นอก จาก ที่ ว่า มา นี้

มาตรา ๑๕๐ ผู้ที่ควบคุมเรือกำปั่น แล เรือเล็ก ลำใด ที่ ได้ จด
 ทะเบียน แล้ว ต้อง รักษา ใบ อนุญาต ไว้ ใน เรือ นั้น เสมอ

มาตรา ๑๕๑ ผู้ที่ควบคุมเรือกำปั่น แล เรือเล็ก ลำใด ที่เป็น เรือ ต้อง
 จดทะเบียน นั้น เมื่อ เจ้าพนักงาน ออก ใบ อนุญาต หรือ เจ้าพนักงาน ของ
 ตระเวน หรือ เจ้าพนักงาน กรมเจ้าท่า หรือ ผู้ที่ เข้า เรือ ลำ นั้น มีความ
 ประสงค์ จะ ขอ ตรวจดู ใบ อนุญาต สำหรับ เรือ ลำ นั้น แล้ว ผู้ควบคุม
 ต้อง นำ มา แสดง ให้ เห็น ปรากฏ

มาตรา ๑๕๒ ผู้ใด เปน ผู้ควบคุมเรือกำปั่น แล เรือเล็ก ลำใด ที่มี
 ใบ อนุญาต หรือ ยัง ไม่มี ใบ อนุญาต ก็ ดี ถ้า ผู้ใด นั้น รู้ อยู่ แล้ว เขา ใบ
 อนุญาต สำหรับ เรือ ลำ อื่น ออก แสดง หรือ ใช้ ประหนึ่ง ว่า เปน ใบ อนุญาต
 สำหรับ เรือ ลำ ของ ตน ไซ้ ท่าน ว่า มีความผิด ต้อง ระวังโทษ จำคุก
 ไม่เกิน กว่า หก เดือน หรือ ปรับ เปน เงิน ไม่เกิน กว่า พัน บาท หรือ ทั้ง จำ
 ทั้ง ปรับ เช่น ว่า มา แล้ว ทั้ง ต้อง ฐาน และ ผู้ใด แลวง หา ใบ อนุญาต มา
 สำหรับ การ เช่น ว่า มา แล้ว ใน มาตรา นี้ ท่าน ว่า มีความผิด ต้อง ระวัง
 โทษ ดัง นั้น

มาตรา ๑๕๓ ห้ามมิให้ เรือกำปั่น ลำใด เอา ชื่อ ของ เรือ ลำ อื่น ที่ ได้
 จดทะเบียน ไว้ แล้ว มา ใช้ ถ้า แล เรือกำปั่น ลำใด ที่ ขอ รับ ใบ อนุญาต
 มี ชื่อ พ้อง กัน กับ เรือ ลำ อื่น เจ้าท่า ต้อง ขอให้ ผู้ ที่ ยื่น เรื่อง ราว ขอ รับ ใบ

อนุญาตนั้นเปลี่ยนชื่อเรือเป็น อย่างอื่น แต่ให้ยับยั้ง การ ออกใบ อนุญาต
ไว้จนกว่าจะได้เปลี่ยนชื่อเรือ นั้น

มาตรา ๑๕๔ เจ้าของเรือกำปั่น ลำใด จะเปลี่ยนชื่อเรือที่จดทะเบียน
ไว้แล้ว ท่านว่าต้อง นำชื่อใหม่ ไป จด ทะเบียน โดย พด้น แลเสียค่า
ธรรมเนียม จด ทะเบียน เป็น เงิน สอง บาท

มาตรา ๑๕๕ ห้ามมิให้เรือกลไฟลำใด บรรทุกคนโดยสารมากกว่า
จำนวนที่แจ้งในใบ อนุญาต สำหรับเรือลำ นั้น

มาตรา ๑๕๖ เรือกำปั่น ลำใด จะใช้ ธง พิเศษ สำหรับเป็นเครื่องหมาย
ของเจ้าของ หรือใช้เครื่องหมาย อย่างใด ที่ ปล่อง เรือ ก้ดี ต้องได้ จด
ทะเบียน ธง หรือ เครื่องหมาย นั้นไว้ ณ ที่ ว่า การ กรมเจ้าท่า แล อธิบาย
ลงไว้ ในใบ อนุญาต สำหรับเรือเสีย ก่อน จึงให้ ใช้ ได้

มาตรา ๑๕๗ ตัวเลข แล ตัวอักษร ที่ เป็น ส่วน ของ ชื่อ-แล เลข ลำดับ
ที่ พระราชบัญญัติ นี้ บังคับให้ เขียน ด้วย ดี หรือ ให้ คิด หรือ สลัก ลงไว้
ที่เรือกำปั่น แล เรือเล็กต่าง ๆ นั้น จะต้อง เป็น เลข หรือ อักษร ขนาด เท่าใด
ต้อง แล้ว แต่ เจ้าท่า จะ เห็น สมควร

มาตรา ๑๕๘ เจ้าท่า, เจ้าพนักงาน กองตระเวน, เจ้าพนักงาน กรมเจ้าท่า
คนใด ก้ดี ย่อม มี อำนาจ โดย พระราชบัญญัติ นี้ ที่จะ ชั่ง ไป แล ทรว
บน เรือกำปั่น หรือ เรือเล็ก ลำใด ๆ ได้ ทุก ลำ เพื่อให้ทราบ ว่า เรือ นั้น
ได้รับ อนุญาต สำหรับ เรือ แล้ว หรือ ไม่ แล เพื่อให้ทราบ ว่า ได้ มีความ

เดิมที ต่อข้อ ข้อบังคับใน พระราชบัญญัตินี้ หรือใน กฎข้อ ข้อบังคับ อย่างไร ๆ
ซึ่ง เจ้าทำได้ ออกโดย ชอบด้วย กฎหมาย อย่าง หนึ่ง อย่างใด หรือไม่

มาตรา ๑๕๙ สิ่ง ของ อย่างไร ๆ ที่ อาจทำให้เกิด อันตราย ขึ้นได้
แม้จะเป็น จำนวน อย่าง น้อย ดัง เพียงใด ก็ดี ท่าน ห้ามมิให้ บรรทุกไป
ใน เรือ กำปั่น หรือ เรือเล็ก ลำใด พร้อมกัน กับ คน โดย ส่วน เว้นไว้ แต่
เรือ ลำนั้น ๆ ได้ จัด ที่ไว้ เป็น พะเคาะ ใน ตอนใด ตัด พ่า สำหรับ บรรทุก น้ำมัน
ปิโตรเลียม แล น้ำมัน เบนซีน แต่ ถ้า เจ้าทำ เห็น เป็น การ สมควร แล้ว จึง ให้
บรรทุก ของ ดัง อย่าง นั้น ไป ด้วย ได้ แต่ ข้อ ข้อบังคับ ใน มาตรา นี้ ท่าน ว่า
ไม่ต้อง ถือ เป็น การ ห้าม คน โดย ส่วน คนใด ที่ จะ พา อาวุธ ขึ้น ของ คน
กับ เครื่อง กระสุน ขึ้น มี จำนวน อัน สมควร สำหรับ ใช้ เอง ไป ด้วย ใน เรือ ได้

มาตรา ๑๖๐ ถ้า นายเรือ กำปั่น หรือ เรือ ลำใด ที่ ได้รับ ใบอนุญาต แล้ว
ไม่มี สิ่ง ของ แล เครื่อง ประกอบ สำหรับ เรือ ไว้ ใน เรือ ลำนั้น โดย บริบูรณ์
ตาม กฎ ข้อ ข้อบังคับ การ ตรวจ เซอร์เวย์ เรือ ท่าน ว่า มีความ ผิด ต้อง
ระวาง โทษ ปรับ เป็น เงิน ไม่ เกิน กว่า สอง ร้อย บาท

มาตรา ๑๖๑ นอกจาก ที่ บัญญัติ ไว้ โดย เฉพาะ ท่าน ว่า บรรดา
ความ ผิด ต่อ ข้อ ข้อบังคับ อย่างไร ๆ ที่ กำหนด ไว้ ใน ภาค ที่ ๒ แห่ง พระ
ราชบัญญัติ นี้ ให้ ผู้กระทำความ ผิด ต้อง ระวาง โทษ ปรับ เป็น เงิน ไม่ เกิน
กว่า ร้อย บาท

หมวดที่ ๒ การตรวจเชอร์รี่เรือ

มาตรา ๑๖๒ การที่จะ ออกใบ อนุญาต หรือ เปลี่ยนใบ อนุญาตใหม่ แทน หมดอายุ ให้แก่

(๑) เรือกลไฟ ลำใด ก็ดี

(๒) เรือใบะจ้าย, เรือดำเล้ง, เรือเบ็ดทะเล, ฯลฯ เรือลำใดๆ แลเรือใบเดินทะเล อย่างอื่น ๆ ลำใด ก็ดี ท่านว่าให้กระทำไว้ ต่อได้ เห็น หนังสือสำคัญ รายงาน การ ตรวจเรือ ซึ่งเจ้าพนักงาน ของ รัฐบาล ผู้ตรวจเรือ ที่เจ้าท่าได้ แต่งตั้ง นั้น ได้ทำให้ไว้ แสดง ว่าเรือ ลำนั้น ได้รับ ตรวจม ตรวจตรา ตาม ระเบียบ แลปรากฏว่า เป็นเรือ มีความ สม ประกอบ ทุก อย่าง สำหรับ การ ที่ใช้เรือ นั้นใน ชั่ว ระยะเวลา สิบสอง เดือน หรือน้อยกว่า สิบสอง เดือน โดย ถูกต้อง ตาม กฎ ข้อ บังคับ สำหรับ การ ตรวจเรือ

มาตรา ๑๖๓ กฎ ข้อ บังคับ สำหรับ การ ตรวจเรือ ที่ได้ อ้าง ถึงใน พระราชบัญญัติ นั้น คือ กฎ ข้อ บังคับ สำหรับ การ ตรวจเรือ ซึ่ง พระ ราชบัญญัติ นั้นให้อำนาจ แก่ เจ้าท่าให้ ออกได้ ตาม ครั้ง คราว โดยได้รับ อนุญาต เสนอบัดี กระทรวงคมนาคม แล กฎ ข้อ บังคับ นั้น ท่านว่าให้ตั้ง มีอ ำนาจ ได้ตั้ง แต่ วันที่ได้ บัด ประกาศไว้ ณ ที่ ว่า การ กรมเจ้าท่าเป็น ต้นไป

มาตรา ๑๖๔ ผู้ยื่น เรื่อง รวบรวม รับใบ อนุญาต สำหรับ เรือ ลำใด ต้อง เตรียม เรือ ลำนั้น ไว้ ให้เจ้าพนักงาน ตรวจตาม ระเบียบ กฎ ข้อ บังคับ

สำหรับการ ตรวจ เรือ และ ต้อง แจ้ง ให้ เจ้า พนักงาน ผู้ ตรวจ ทราบ ว่า
จะ ตรวจ เรือ ดัง นั้น ได้ เมื่อใด แต่ ใน ที่ใด

มาตรา ๑๖๕ ถ้า ขรรม เนียม การ ตรวจ นั้น ต้อง เสีย ตาม พิกัด ที่
กำหนด ไว้ ใน กฎ ข้อ บังคับ สำหรับการ ตรวจ เรือ

หมวดที่ ๓

ว่าด้วยเรือกลไฟทุกอย่าง

มาตรา ๑๖๖ เรือ กลไฟ ทุก ลำ ต้อง มี ชื่อ เรือ เป็น อักษร ไทย แล อักษร
ฝรั่ง เขียน หรือ ตี ไว้ ใน ที่ เด่น แล เห็น ได้ ง่าย ที่ หัว เรือ ทั้ง สอง แคม ถ้า
เป็น เรือ กลไฟ เดิน ทลต ต้อง เขียน หรือ ตี ชื่อ เรือ แล ชื่อ เมือง ที่ ได้ จัด ทะเบียน
เรือ นั้น ไว้ ที่ ท้าย เรือ ด้วย ถ้า เป็น เรือ ไม่มี ชื่อ นั้น ต้อง เขียน หรือ ตี
เลข ลำดับ ของ ใบ อนุญาต สำหรับ เรือ เป็น เลข ไทย แล เลข ฝรั่ง ไว้ ที่ หัว เรือ
ทั้ง สอง แคม แล ห้าม มี ให้ เขา สิ่งใด บิด บัง ชื่อ หรือ เลข ที่ ว่า นั้น เป็น อัน ขาด

มาตรา ๑๖๗ บรรดา เรือ กลไฟ สำหรับ ให้ เขา ต้อง เขา ใบ อนุญาต
สำหรับ เรือ แล ดำเนา ข้อ บังคับ ที่ บัญญัติ ไว้ ใน หมวด นี้ แล ใน หมวด ที่ ๑
ได้ กรอบ แว่น ไว้ ใน ที่ เด่น ใน เรือ ที่ คน ทั้ง หาย อ่าน ได้ ง่าย

มาตรา ๑๖๘ บรรดา เรือ กลไฟ สำหรับ ให้ เขา ซึ่ง มี ใช้ เรือ กลไฟ
เดิน ทลต ต้อง เขียน เลข ลำดับ ของ ใบ อนุญาต สำหรับ เรือ เป็น เลข ไทย
แล เลข ฝรั่ง ที่ หัว เรือ ขนาบ ข้าง ชื่อ เรือ แล ต้อง เขียน ชื่อ แล เลข เช่น นั้น
ไว้ ที่ ท้าย เรือ ด้วย จำนวน คน โดย ส่วน ที่ อนุญาต ให้ บรรทุก ได้ นั้น

วันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๕๖

ราชกิจจานุเบกษา

เล่ม ๓๐ หน้า ๑๒๒

ของ เรือน หรือ ตัดไว้ ใน ที่ เติบแต่เห็นได้ง่ายจากภายนอก ทั้งสองข้างดำเรือ
แต่ห้ามมิให้เอาสิ่งใด ปิด บัง ซ้ำ หรือ เสว เช่น ว่า มา นั เปน อัน ขาด

มาตรา ๑๖๙ เนื้อ ที่ ใน เรือ สำหรับ ให้ คน โดย ส่วน คน หนึ่ง ๆ จะ
ต้อง มี ขนาด เท่า ไฉน จะ ได้ กำหนด ไว้ โดย ชัด ใน กฎ ข้อ บังคับ สำหรับ การ
ตรวจ เรือ แต่ เรือ ลำใด จะ ยอม ให้ บรรทุก คน โดย ส่วน ได้ ก็ คน นั้น
จะได้ กำหนด ไว้ ใน ใบ อนุญาต สำหรับ เรือ

มาตรา ๑๗๐ เรือ ลำใด ที่ จะ อนุญาต ให้ คน โดย ส่วน ขึ้น อยู่ บน ตาด
ฟ้า ชั้น บน ที่ มี หลัง คาบ่า ไป ได้ นั้น ต้อง เปน เรือ ที่ เจ้าพนักงาน ผู้ตรวจ
เรือ ได้ ตรวจ เปน ที่ พอใจ ว่า เรือ ลำ นั้น มีความ มั่น คง สมควร ที่ จะ ให้
คน โดย ส่วน ขึ้น อยู่ บน ตาด ฟ้า ชั้น นั้น ได้

มาตรา ๑๗๑ ใน เรือ ลำใด ถ้า ใช้ เนื้อ ที่ ที่ กำหนด สำหรับ คน โดย ส่วน
เป็นที่ วาง สิ่ง ของ กิน เนื้อ ที่ มาก น้อย เท่า คน โดย ส่วน ก็ คน ต้อง ลด
จำนวน คน โดย ส่วน ที่ อนุญาต ให้ บรรทุก ได้ นั้น ลง ไป ให้ สม กัน

มาตรา ๑๗๒ ใบ ใบ อนุญาต ต้อง กล่าว ว่า แรง สติม ที่ หม้อ น้ำ ของ
เรือน นั้น ควร มี หรือ อนุญาต ให้ มี ได้ เพียง ใด เปน อย่าง มาก ที่ สุด ถ้า เจ้า
ของ หรือ ผู้ ใช้อุปกรณ์ หรือ นายเรือ ๆ กด ไฟ ดำ ใด ใช้ แรง สติม เกิน กว่า ที่
อนุญาต ให้ ใช้ ก็ได้ หรือ เอา ของ หนัก หรือ สิ่ง ใด ถ่วง หรือ กด ที่ (เชฟติแอดฟ)
คือ เครื่อง สำหรับ ให้ พั่น สติม ไอน้ำ เพื่อ บัง กัน อันตราย ไว้ โดย มิ ควร ก็ ตี
ท่าน ว่า มีความ ผิด ต้อง ระวัง โทษ ปรับ เงิน ไม่ เกิน กว่า ห้า ร้อย บาท

มาตรา ๑๗๓ ถ้ามีอุบัติเหตุอันตรายเกิดขึ้นในเรือกลไฟดำน้ำ แก่
 ลำเรือ หรือ หม้อน้ำ หรือ เครื่องจักร หรือ แก่คนโดยสาร หรือ
 บุคคลใด ๆ ก็ดี หรือมีอุบัติเหตุอันตราย ซึ่งเรือลำนั้นเป็นต้นเหตุ
 ก็ดี ท่านว่าต้องแจ้งความไปยังเจ้าท่าโดยพลัน

มาตรา ๑๗๔ ค่าธรรมเนียม ออกใบอนุญาตนั้น ให้เรียกตามพิกัด
 ดังต่อไปนี้คือ--

สำหรับเรือขนาดเกินกว่า ๕๐๐ ตัน บั๊ระ ๑๐๐ บาท

สำหรับเรือขนาดต่ำกว่า ๕๐๐ ตัน แต่ไม่ต่ำกว่า ๒๐๐ ตัน
 บั๊ระ ๙๐ บาท

สำหรับเรือขนาดต่ำกว่า ๒๐๐ ตัน แต่ไม่ต่ำกว่า ๑๐๐ ตัน
 บั๊ระ ๖๐ บาท

สำหรับเรือขนาดต่ำกว่า ๑๐๐ ตัน แต่ไม่ต่ำกว่า ๕๐ ตัน
 บั๊ระ ๕๐ บาท

สำหรับเรือขนาดต่ำกว่า ๕๐ ตัน แต่ไม่ต่ำกว่า ๒๕ ตัน
 บั๊ระ ๔๐ บาท

สำหรับเรือขนาดต่ำกว่า ๒๕ ตัน บั๊ระ ๓๐ บาท

มาตรา ๑๗๕ การออกใบอนุญาตใหม่แทน ฉบับเดิมที่หมดอายุ
 สำหรับเรือยนต์ขนาดยาวไม่ถึง หกเมตร ที่ใช้สำหรับความสำราญ หรือ
 การกีฬา นั้น ให้เรียกค่าธรรมเนียมแต่เพียงสิบห้าบาท ถ้าละเอ
 เรือยนต์ เช่นว่านี้ไปใช้สำหรับการค้าขาย, การรับจ้างคนโดยสาร,

หรือการ รับจ้าง บรรทุกสินค้าหรือสิ่งของ ฉะนั้น ท่านว่าผู้รับใบอนุญาต
สำหรับเรือ นั้น มีความผิดของ ระวังโทษปรับเป็นเงินไม่เกิน กว่ำ
ร้อย บาท

มาตรา ๑๗๖ เจ้าท่าย่อมมีอำนาจที่จะกักเรือกลไฟลำใด ๆ ที่ได้อรับใบอนุญาต แล้วนั้นไว้ได้ เมื่อวินิจฉัยเห็นว่าเรือลำนั้นบรรทุกเกินกว่า
ที่ควร หรือมีอับเฉาน้อยไม่สมควร กับเรือหรือเป็นเรือที่โคลงเคลงมาก
แต่ให้จัดการได้ตามสมควร แก่เหตุ

หมวดที่ ๔

ว่าด้วยเรือใบ, เรือใบะจ้าย,

เรือลำเตี้ยง, เรือเบ็ดทเลแต่อื่น ๆ แลเรือสำเภา

มาตรา ๑๗๗ ใบอนุญาตทุกฉบับสำหรับเรือใบ, เรือใบะจ้าย,
เรือลำเตี้ยง, เรือเบ็ดทเล, แต่อื่น ๆ, แลเรือสำเภา นั้น ต้องชี้แจง
ขนาด กว้าง ยาว, ลึก, ของเรือแลเรือ อาจบรรทุกของหนักได้เพียงใด

มาตรา ๑๗๘ เรือที่เข้ามาแล้วเช่น นั้นทุก ๆ ลำต้องมีเลข ลำดับ
ของใบอนุญาตสำหรับเรือเป็นเลขไทย แลเลขฝรั่ง เขียนด้วยสีให้อ่านได้
ชัดไว้ ที่หัวเรือทั้งสอง แคมแต่ที่ท้ายเรือ ห้ามมิให้เขียนเลขอื่นที่มีสี
เลข ลำดับ ของใบอนุญาต แลห้ามมิให้เอาสิ่งใดปิดบังเลขที่เขียนไว้
นี้เป็นอันขาด

มาตรา ๑๗๙ ห้ามมิให้เรือใบะจ้าย, เรือลำเตี้ยง, เรือเบ็ดทเล

เล่ม ๓๐ หน้า ๑๒๕ ราชกิจจานุเบกษา วันที่ ๕ สิงหาคม ๒๔๕๖

แต่อื่น ๆ แลเรือดำเกาย มีทองเรือปลอมหรือมีระวางหรือที่จับสำหรับ
ช้อน สิ้น ค่าหรือช้อน บุคคล

มาตรา ๑๘๐ ค่าธรรมเนียม ออกใบอนุญาตสำหรับเรือที่เข้ามาใน
หมวดนี้ ให้เรียกตามพิภคดังต่อไปนี้ คือ--

ชั้นที่ ๑-สำหรับเรือที่บรรทุกได้ ตั้งแต่ ๖,๐๐๐ หาบขึ้นไป
ปีละ ๕๕ บาท

ชั้นที่ ๒-สำหรับเรือที่บรรทุกได้ต่ำกว่า ๖,๐๐๐ หาบ แต่ไม่
ต่ำกว่า ๔,๐๐๐ หาบ ปีละ ๔๕ บาท

ชั้นที่ ๓-สำหรับเรือที่บรรทุกได้ต่ำกว่า ๔,๐๐๐ หาบ แต่ไม่ต่ำ
กว่า ๒,๐๐๐ หาบ ปีละ ๓๕ บาท

ชั้นที่ ๔-สำหรับเรือที่บรรทุกได้ต่ำกว่า ๒,๐๐๐ หาบ ปีละ ๓๐ บาท

หมวดที่ ๕

ว่าด้วยเรือบรรทุกสินค้าแลเรือเด็กต่าง ๆ

มาตรา ๑๘๑ ใบอนุญาต สำหรับเรือ บรรทุกสินค้าหรือเรือเด็กต่าง ๆ
ทุกฉบับนั้น ให้ใช้ได้เพียง วันที่ ๓๑ สิงหาคมทุก ๆ ปี นับแต่
วันที่ได้จดทะเบียนแล้ว

มาตรา ๑๘๒ ใบอนุญาตจะได้ออกให้ในวันใด ๆ ก็ดี ท่านว่าต้อง
เรียก เงิน ค่าธรรมเนียมเต็ม ตามพิภคที่กำหนดไว้ในมาตรา ๑๘๔ เว้น

เสียแต่ถ้าเป็นใบอนุญาตออกในภายหลังวันที่ ๑ มีนาคม สำหรับเรือ
บรรทุกสินค้าหรือเรือเล็กต่าง ๆ ที่ยังไม่เคยรับใบอนุญาตนั้น ท่าน
ให้เรียกค่าธรรมเนียมแต่ครั้งพิกิต

มาตรา ๑๘๓ เมื่อมีผู้ยื่นเรื่อง รวบรวมขอรับใบอนุญาต หรือขอ
เปลี่ยนใบอนุญาตใหม่แทน ฉบับเดิมที่หมดอายุ สำหรับเรือบรรทุก
สินค้าหรือเรือเล็กต่าง ๆ ถ้าเจ้าท่ามีเหตุอันสมควรที่จะส่งได้ว่า
ได้มีการเดิมที่เกี่ยวกับเรือ นั้นเอง หรือเกี่ยวกับใบอนุญาตใด ๆ
สำหรับเรือ นั้นไซ้ ท่านว่าเจ้าท่ามีอำนาจที่จะรอการ ออกใบอนุญาต
ตามที่ขอ นั้น แดกก็เรือ ลำนั้น ๆ ไว้เพื่อได้ ส่วนต่อไป ถ้าและได้ส่วน
ตกลงในชั้นที่สุดว่าไม่ควร ออกใบอนุญาตให้มัน ให้ ถือว่าเรือ ลำนั้น
คุรุทรัพย์สินสมบัติที่เก็บได้ ตาม ความมุ่งหมาย ของบัญญัติใน มาตรา ๑๒๙
แห่ง พระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๑๘๔ ในใบอนุญาตสำหรับเรือ บรรทุกสินค้า ต้องชี้แจง
ขนาด กว้าง ยาว แลลึก ของ ลำเรือ แลจำนวน น้ำหนักที่เรือ นั้น มีกำลัง
บรรทุกได้เพียงใด

มาตรา ๑๘๕ ในใบอนุญาตสำหรับเรือเล็กต่าง ๆ ที่รับจ้างบรรทุก
คนโดยสาร ต้องชี้แจง จำนวนคนโดยสาร ที่อนุญาตให้เรือ นั้นบรรทุกได้
ถ้าเป็นเรือ ที่ใช้ทั้งสำหรับบรรทุก สินค้า แลรับจ้างบรรทุกคนโดยสาร นั้น
ในใบอนุญาต ต้องชี้แจง ขนาด กว้าง ยาว แลลึก ของ ลำเรือแลกำลังของเรือ

ที่บรรทุกของหนักได้เพียงใด แต่จำนวนคนโดยสารที่อนุญาตให้ บรรทุกได้นั้นด้วย

มาตรา ๑๘๖ เรือบรรทุกสินค้าและเรือเล็กต่าง ๆ ทุกลำ ที่ใช้ สำหรับให้เช่าหรือรับจ้าง แต่ได้รับใบอนุญาตสำหรับเรือแล้วนั้น ต้อง มีเลขกำกับของใบอนุญาตเป็นเลขไทยที่เขียนด้วยสีอย่างใดชัดไว้ที่หัว เรือทั้งสองแฉก ห้ามมิให้มีเลขอย่างอื่นเขียนไว้ในที่นั้นเป็นอันขาด และต้องสลักเลขกำกับนั้นลงไว้ในที่แต่เห็นได้ง่ายในลำเรือนั้น ๆ ด้วย ถ้าเป็นเรือสำหรับรับจ้างบรรทุกคนโดยสาร ต้องเขียนจำนวนคนโดยสารที่อนุญาตให้บรรทุกได้นั้น ด้วยสีลงไว้ในที่แต่เห็นได้ง่ายใน ลำเรือนั้นเป็นอักษรเลขไทยและเลขฝรั่ง แต่ที่เขียนไว้เช่นนั้นห้ามมิให้ เขาสิ่งใดปิดบังไว้เป็นอันขาด

มาตรา ๑๘๗ ห้ามมิให้เรือบรรทุกสินค้าและเรือเล็ก ๆ ลำใด ๆ มีทองเรือปลอมหรือมีที่ติดอย่างใด ๆ สำหรับซ่อนสิ่งของหรือบุคคล

มาตรา ๑๘๘ ค่าธรรมเนียมออกใบอนุญาตสำหรับเรือเช่นว่ามานี้ ให้เรียกตามพิสดารต่อไปนี้ คือ--

ชั้นที่ ๑--สำหรับเรือที่บรรทุกได้ ตั้งแต่ ๘๐๐ หาบขึ้นไป
ปีละ ๒๕ บาท

ชั้นที่ ๒--สำหรับเรือที่บรรทุกได้ต่ำกว่า ๘๐๐ หาบ แต่ไม่ต่ำกว่า ๔๕๐ หาบ ปีละ ๒๐ บาท

ชั้นที่ ๓—สำหรับเรือที่บรรทุกได้ต่ำกว่า ๔๕๐ หาบ แต่ไม่ต่ำ

กว่า ๑๐๐ หาบ บั้ตะ ๑๔ บาท

ชั้นที่ ๔—สำหรับเรือที่บรรทุกได้ต่ำกว่า ๑๐๐ หาบ แต่ไม่ต่ำ

กว่า ๕๐ หาบ บั้ตะ ๑๐ บาท

ชั้นที่ ๕—สำหรับเรือที่บรรทุกได้ต่ำกว่า ๕๐ หาบ แต่ไม่ต่ำ

กว่า ๑๐ หาบ บั้ตะ ๕ บาท

ชั้นที่ ๖—สำหรับเรือที่บรรทุกได้ต่ำกว่า ๑๐ หาบ แต่ไม่ต่ำ

กว่า ๒ หาบ บั้ตะ ๓ บาท

ชั้นที่ ๗—สำหรับเรือที่บรรทุกได้ต่ำกว่า ๒ หาบ บั้ตะ ๑ บาท

ภาคที่ ๓

ข้อบังคับพิเศษ

หมวดที่ ๑

ข้อบังคับสำหรับเรือกำปั่นแลเรือต่าง ๆ

ที่บรรทุกสิ่งของที่อาจทำให้เกิดอันตรายขึ้นได้

มาตรา ๑๔๙ คำว่าสิ่งของที่อาจทำให้เกิดอันตรายขึ้นได้นั้น ท่าน
หมายความว่าสิ่งของเช่น น้ำกรด ดิน ประสิ้ว, น้ำกรด กำถัน, ดิน
ระเบิด, ดินปืน, ไม้ขีดไฟ, ไนโตรกลิตีรีน, น้ำมันปิโตรเลียม, น้ำ
มันแททา, น้ำมันเบนซิน แลสิ่งอื่นที่อาจกระทำให้เกิดระเบิดได้

มาตรา ๑๕๐ เรือกำปั่น ถ้าใด ถ่วงเข้าใน เขตท่า หรือ แม่น้ำใดใน

เล่ม ๓๐ หน้า ๑๒๙

ราชกิจจานุเบกษา

วันที่ ๕ สิงหาคม ๒๔๕๖

ทรงดำริว่า แด่มสิ่ง ของ ที่ อาจ ทำให้เกิด อันตราย ขึ้นได้ อยู่ใน ตำเรือ กัด แด้เรือกำปั่นดำโตที่เตรียมจะบรรทุกสิ่ง ของ เช่น นั้น กัด ท่าน ว่าต้อง ทอด ส้มโอน ที่โต ที่หนึ่ง ใน เขตฯ ทำ หรือ ถ้า แม้ ว่า ตาม ที่ เจ้าท่า จะ ให^๒ แต่ ห้าม มิให้เคลื่อน เรือ นั้น จาก ที่ นั้นโดยไม่ได้รับ อนุญาต จาก เจ้าท่า

มาตรา ๑๙๑ ท่าน ห้าม มิให้ถ่าย สิ่ง ของ ที่ อาจ ทำให้เกิด อันตราย ขึ้นได้ ออก จาก เรือ ใน ระหว่าง เวลา พระอาทิตย์ ตก จนถึง พระอาทิตย์ ขึ้น นอกจากได้รับ อนุญาต เปน หนังสือ จาก เจ้าท่า

มาตรา ๑๙๒ สิ่ง ของ ที่ อาจ จะ ทำให้เกิด อันตราย ขึ้นได้ ซึ่ง มี เรือกำปั่นดำโตพาเข้ามา นั้น ท่าน ห้าม มิให้ขน ขึ้น บกใน ที่อื่นนอก จาก ที่ซึ่งเจ้าท่า จะ กำหนดให้ หรือ ณ ที่ พัก สิ้น คำ ซึ่งได้รับ อนุญาต ให้รับ สิ่ง ของ เช่น นั้นไว้ได้

มาตรา ๑๙๓ สิ่ง ของ ที่ อาจ ทำให้เกิด อันตราย ขึ้นได้ นั้น เมื่อจะ ถ่าย ตำเรือ ขน ลง เรือ ขน ขึ้น บก หรือ ขน จาก ท่าบดหนึ่งไปยัง ท่าบด อื่นโดยทาง น้ำภายใน เขตฯ ทำ หรือ ทำเด ที่ทอด ส้มอง จอด เรือ กัด ท่าน ว่าต้อง บรรทุกใน เรือ ที่มี ประทุน หรือ ตาตฟ้า หรือ เรือ โม่ ฉาย หรือ เรือ อย่างอื่นแต่ให้ มีฝาปิดคลุม ด้วย ถ้า เปน น้ำมัน แ่นทา หรือ น้ำมัน เปนอื่น สิ่ง ที่ คลุม นั้น ต้อง ทำ ด้วยไม้ เรือ อย่างใด ๆ ที่ บรรทุกไป เช่น นั้น ต้อง ชัก ชง สี่ เหลี่ยม สี่ แดง ยาว ไม่ ต่ำ กว่า ๘๐ เซนติเมตร กว้าง ๔๕ เซนติเมตร ขึ้นไว้ เปน สำคัญ และ ห้าม มิให้ มี โคมไฟ หรือ ไฟ หรือ ดูปยา

ในเรือนั้นเป็นอันขาด แต่เรือนนั้นต้องรับไปโดยไม่ยับยั้ง หรือทอดมือ หรือหยุดพักในที่ใด ๆ นอกจากเฉพาะ ณ ตำบลสำหรับที่จะรับสิ่งของเหล่านั้นขึ้นบกโดยพลัน

มาตรา ๑๔๔ สิ่งของที่อาจทำให้เกิดอันตรายขึ้นได้ ซึ่งบรรพตกอยู่ในเรือนกำปั่น หรือเรือใบะจ่าย หรือเรือต่าง ๆ ถ้าหนึ่งลำใดเมื่อเรือถึงตำบลที่จะไป แลได้ปฏิบัติตามข้อบังคับของกรมศุลกากรโดยถูกต้องแล้ว ท่านว่าให้เจ้าของ หรือผู้ที่ควรรับสิ่งของเหล่านั้นขึ้นของเหล่านั้นขึ้นจากเรือ แลนำส่งโดยพลัน ถ้าแต่เจ้าของ หรือผู้ที่ควรรับสิ่งของเหล่านั้น ทะเลโดยเสีย ท่านว่าเจ้าท่ามีอำนาจชอบด้วยกฎหมายที่จะจัดการขึ้นของเหล่านั้นขึ้น โดยเรียกเอาค่าใช้จ่ายในการนั้นจากผู้ที่เป็นเจ้าของ หรือผู้ที่ควรรับสิ่งของเหล่านั้น

มาตรา ๑๔๕ เมื่อเวลาจะขึ้นสิ่งของที่อาจทำให้เกิดอันตรายขึ้นได้ อย่างไรก็ดี เขาไป หรือออกจากโรงพักสินค้าที่ได้รับอนุญาตแล้วแห่งใด ๆ ท่านผู้ที่เป้นเจ้าของ หรือเป้นผู้ควรรับสิ่งของเหล่านั้น ต้องมาพร้อม ณ โรงพักสินค้า หรือมิฉะนั้นต้องแต่งผู้ใดที่รับผิดชอบได้ มาแทนตัว ถ้ามีมโนหาอย่างใดเกี่ยวกับกรมเจ้าท่า เกิดขึ้นด้วยเรื่องจำนวนหรือน้ำหนักหีบที่ขึ้นเขาไว้ หรือจ่ายออกจากโรงพักสินค้านั้น จะตัดสินกันในเวลานั้นในระหว่างเจ้าของ หรือผู้แทนเจ้าของกับเจ้าพนักงานผู้ควบคุมโรงพักสินค้า และถ้าเห็นเป็นการจำเป็นก็ให้เจ้าพนักงานนั้นนำเรื่องเสนอต่อเจ้าท่า

มาตรา ๑๙๖ ผู้ใด ถ่วง เติมน้ำ หรือ ขัด ขัน หรือ ตะเเคย ไม่กระทำ ตาม
บัญญัติใด ๆ ใน หมวดนี้ ท่าน ว่า มีความ ผิดต้อง ระวาง โทษ ปรับ เปน
เงิน ไม่เกิน กว่า ห้าร้อย บาท หรือ จำคุก ไม่เกิน กว่า หก เดือน

หมวดที่ ๒

ข้อบังคับว่าด้วยน้ำมันปิโตรเลียม

อย่างบรรทุกในถังระวาง

มาตรา ๑๙๗ ใน หมวดนี้ คำว่า “น้ำมันปิโตรเลียม อย่าง บรรทุก
ใน ถัง ระวาง” นั้น หมายความว่า น้ำมันปิโตรเลียม แล น้ำมัน แล สิ่ง ต่าง ๆ
นอกจาก น้ำมัน สำหรับ หยอด เครื่องจักร ๆ ต่ ๆ ซึ่ง ทำจาก น้ำมัน
ปิโตรเลียม แล บรรทุก อยู่ ใน เรือ กำนัน หรือ ถัง ใหญ่ หรือ ใน ห้อง ระวาง
ท้อง เรือ หรือ ที่ เก็บ อย่างใด ๆ ที่ จุ น้ำ ได้ ตั้งแต่ ๙๐๐ กาลัน ขึ้น ไป
แล คำว่า “เรือ กำนัน ถัง” นั้น หมายความว่า เรือ กำนัน หรือ เรือ เล็ก
อย่างใด ๆ ที่ บรรทุก หรือ ใช้ สำหรับ บรรทุก น้ำมัน ปิโตรเลียม อย่าง บรรทุก
ใน ถัง ระวาง

มาตรา ๑๙๘ เรือ กำนัน ถัง ทุก ลำ ที่ บรรทุก น้ำมัน ปิโตรเลียม อย่าง
บรรทุก ใน ถัง ระวาง เมื่อ เข้า มา ใน น่าน น้ำ สยาม ก็ ดี แล เรือ กำนัน ทุก ลำ
ที่ เตรียม จะ บรรทุก น้ำมัน ปิโตรเลียม เช่น นั้น จาก สถานที่ ที่ ได้รับ อนุญาต
สำหรับ เปน ที่ เก็บ น้ำมันปิโตรเลียม อย่าง บรรทุก ใน ถัง ระวาง ก็ ดี ต้อง ชัก
ธง สี แดง ขึ้น ไว้ ที่ ปลาย เสา หน้า แล ที่ ปลาย เสา กลาง ให้ ชัก ธง หมาย

วันที่ ๕ สิงหาคม ๒๔๕๖ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๐ หน้า ๑๓๒

อักษร T. H. E. (ที, เอช, อี,) อันเป็นเครื่องหมายตามระเบียบ
สัญญาในระหว่างนา ๆ ประเทศว่าด้วยการใช้ขง ว่ามีน้ำมันปิโตรเลียม
อยู่ในเรือ แต่ต้องชักธงเหล่านี้ไว้ตลอดเวลาดัง แต่พระอาทิตย์ขึ้น
จน พระอาทิตย์ตกเสมอไป ในระหว่างเวลาที่ยังมีน้ำมันปิโตรเลียมมาก
น้อยเท่าใด อยู่ในเรือ แต่ก่อนนั้นไปจนตลอดเวลาที่เรือดำนั้นยังอยู่
ในน่านน้ำสยามเวลาดังคั้นตลอดเวลาที่เข้ามาแล้วนั้น เรือที่กล่าว
มานี้ต้องชักโคมไฟสีแดงสองโคมเรียงคู่ขึ้นไว้ ในที่เด่นให้แต่เห็นได้ง่าย
ที่สุด แต่ส่ง พัน จาก คาด ฟาไม่ต่ำกว่า ๖ เมตร แต่ท่านว่า
ถ้าเรือกำปั่นดำใด เจ้าท่าเห็นเป็นที่พอใจว่า เมื่อชนน้ำมัน
ปิโตรเลียมจากเรือหมดแล้วได้ชำระ ระวัง เรือจนหมด จด แต่ได้วาง
เรือโดยสะดวก เรียบร้อย เปิดให้อากาศเข้าออกได้ตลอดด้วยไขว้
เจ้าท่าจะ ยกเว้น มิให้เรือดำนั้นต้อง ปฏิบัติตามบังคับใน มาตรา นี้ก็ได้

มาตรา ๑๙๙ เรือกำปั่น ถึง ทก ลำที่เข้ามาถึงในเขตท่าหรือท่า
แม่น้ำใด ๆ ในกรุง สยาม แต่มีน้ำมัน ปิโตร เลียม อย่าง บรรทุกใน ถึง
ระวัง มาในเรือ ท่านว่าเรือ นั้นต้อง รับไป ยังที่ท่าชนสินค้าซึ่งได้รับ
อนุญาตสำหรับ ชน น้ำมัน ปิโตร เลียม อย่าง นั้นโดยพลัน แต่ห้ามมิให้
เรือดำนั้น ถอยไปจากที่นั้นโดยมิได้รับ อนุญาตจากเจ้าท่า

มาตรา ๒๐๐ ในระหว่างเวลาที่เรือกำปั่น ถึง ท่าใด ซึ่งมีน้ำมัน
ปิโตร เลียม อย่าง บรรทุก ใน ถึง ระวัง อยู่ในเรือ ยัง พัก อยู่ใน เขตท่า หรือ
ท่าแม่น้ำตำบลใด ๆ ในกรุง สยาม ท่านห้ามมิให้ ใช้ ไฟหรือโคมนอก

เล่ม ๓๐ หน้า ๑๓๓ ราชกิจจานุเบกษา วันที่ ๕ สิงหาคม ๒๔๕๖

จากคอมไฟฟ้านบนเรือหรือในที่ใกล้ชิดกับเรือลำนั้น ในกรณีที่ถึงระวางหรือห้องบรรทุกน้ำมันมีใคร เต็มยังเปิดอยู่หรือกำลังถ่ายหรือรับน้ำมันมีใคร เต็มหรือในกรณีที่ฝาครอบปากระวางยังเปิดอยู่ แลห้ามบรรดาคคนใน เรือ นั้น ทุกคน มิให้สูบบุหรี่หรือมีไฟอยู่ด้วยตัว แต่ที่บังคับไว้เหล่านี้ ต้อง ถือว่าไม่เป็น การ ห้ามไฟควว หรือไฟใน ห้อง เครื่องจักรสำหรับ ให้เกิด สดิม พอ ให้ เรือ ถอยเข้าหรือ ถอย ออกที่ ท่าขน ดิน ค้า เช่น ว่ามาแล้วหรือออกไปยังทะเล หรือเพื่อให้ มีแรง สดิมสำหรับทำการถ่ายน้ำมัน มีใคร เต็มที่ยัง มีอยู่ นั้น ออก จาก เรือ

มาตรา ๒๐๑ เรือกำปั่น ถึง ลำโต ที่ บรรทุก น้ำมัน มีใคร เต็มมาใน ถึง ระวาง เรือ เข้ามาถึง เมืองท่าใด ๆ ในกรุง สยาม ท่านว่าผู้ เป็น นายเรือ เมื่อได้รายงาน ว่าเรือได้เข้า มาถึง แลก่อน ที่ จะ ลง มือ ขน ดิน ค้าอย่างใด ๆ จากเรือ นั้น ต้อง ยื่น หนังสือ ข้างให้เจ้าท่าทราบ ว่า :-

- (ก) มีน้ำมัน มีใคร เต็ม บรรทุก มาใน เรือ มากเท่าไร
- (ข) น้ำมัน นั้นได้ บรรทุกใน ที่ ห้อง ระวาง หรือที่ใกล้
- (ค) ประเภท แด ชนิด ของ น้ำมัน นั้น แต่มี หนังสือ สำคัญ กำกับ มาด้วยหรือไม่จากเมืองท่าที่ บรรทุก น้ำมัน มา หรือเมือง ท่าที่ แวะ มา ตามทาง ซึ่ง กล่าว ด้วย อาการ วัจน จัด ถึง เพียงใด ที่ จะ กระทำให้ น้ำมัน นั้น ระเหย เป็น ทม ที่ อาจ ตก เป็น เปตวไฟได้

วันที่ ๕ สิงหาคม ๒๔๕๖ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๐ หน้า ๑๓๔

มาตรา ๒๐๒ เมื่อใดที่คำชี้แจงเช่น นั้น แล เห็นว่านายเรือ
กำปั่น ดำเนินได้ปฏิบัติตาม ระเบียบ ข้อ บังคับ ของ กรมศุลกากร ท่านว่าเจ้า
ท่า มีอำนาจที่จะ อนุญาตให้เรือกำปั่น นั้น ลง มื้อ ชน น้ำมัน บิโตร เลียม ออก
จากเรือโดยพลัน ตาม ข้อ บังคับ ดัง จะ กล่าวต่อไป

มาตรา ๒๐๓ การ ชน น้ำมัน บิโตร เลียม ที่ บรรทุกใน ถัง ระวัง ชน
จากเรือกำปั่น ถึง แล การชน น้ำมัน บิโตร เลียมลงบรรทุกเรือจากสถานที่รับ
อนุญาตสำหรับเก็บ น้ำมัน บิโตร เลียม อย่าง วิชาบรรทุกในถังใน ระวัง เรือนั้น
ให้ทำโดยวิธีที่อ่อนแอ ท่อเหล็กหล่อใน ระหว่างเวลา พระอาทิตย์ขึ้น แล
พระอาทิตย์ตก น้ำมัน บิโตร เลียมที่ นำเข้ามา อย่าง ที่ ว่า มาแล้ว นั้น
ให้สูบจากเรือขึ้น บรรทุกไว้ใน ถังใหญ่สำหรับเก็บ น้ำมัน แล เมื่อ
เรือกำปั่น ที่ บรรทุก มา นั้น เสร็จการ ถ่าย น้ำมัน บิโตร เลียมจากเรือ หรือ
รับ น้ำมัน บิโตร เลียมลงบรรทุกในเรือเสร็จแล้ว ต้อง เทน้ำมันให้ ออกหมด
จากท่อโดยทันที

ถ้าแลเรือกำปั่น นั้น ทำการ ถ่าย หรือ บรรทุก ดังว่า มาแล้วยังไม่เสร็จ
ก่อน เวลา พระอาทิตย์ตก ต้อง คิด อ่าน จด การ โดย อาศัยวิธี เครื่อง บิด
ท่อน อย่างใด อย่าง หนึ่ง พยายาม กัน มิให้น้ำมัน ที่ ยัง คง อยู่ ใน ท่อ นั้น
ไหลรั่ว ออก มาได้เป็น อัน ชาติ

มาตรา ๒๐๔ ห้ามมิให้เขาน้ำมัน บิโตร เลียม จะเป้น น้ำมัน ที่ปน
น้ำ หรือไม่ได้ปน ก็ตาม เกลงในเขตร ทำหรือดำน้มน้ำจากเรือกำปั่น ถึง
หรือจากสถานที่ได้รับ อนุญาตสำหรับเป็นที่เก็บ น้ำมัน นั้น เป้น อันชาติ

มาตรา ๒๐๕ ในไม่ว่าเวลาใด ห้ามมิให้เรือกำปั่นถึง เข้าไป
ยังท่า หรือเข้าจอดเทียบท่ามากกว่าลำหนึ่ง แต่ใน ขณะที่เรือกำปั่น ถึงลำใด
กำลัง ถ่าย นํ้ามัน มีใคร เต็ม จากเรือ หรือรับ นํ้ามัน มีใคร เต็ม ลง
บรรทุกในเรือ ห้ามมิให้เรือกำปั่น หรือเรือ ลำอื่น หรือเรือ ลำเก่า ลำหนึ่ง
ลำใด อยู่เทียบ ท่าเดียวกัน หรือเทียบ กับกำปั่น ถึง ลำนั้น เปน อันขาด

มาตรา ๒๐๖ เรือกำปั่นถึงลำใด ที่บรรทุก นํ้ามัน มีใคร เต็ม อยู่ใน
ระหว่างเรือ หรือที่ พัง จะเสร็จการ ถ่ายนํ้ามัน มีใคร เต็ม ที่บรรทุกมาเช่นนั้น
จากเรือที่ดี ท่านห้าม มิให้เคลื่อนจากที่ ๆ จอดอยู่นั้นโดยมิได้รับ
อนุญาตจากเจ้าท่า ถ้าและเจ้าท่าเห็น เปนที่ พอใจว่าเรือกำปั่นถึงลำใด
ไม่มี นํ้ามัน มีใคร เต็ม อยู่ในเรือ แต่ได้ ๒๒ ชั่วโมง เปิดให้อากาศเข้าออก
ใน ถึง ว่างเรือโดย สอด สันติ แล้ว เจ้าท่า อนุญาตให้เรือลำนั้น
เลื่อนไป จอด ยังที่ใด ตามที่ จะกำหนดให้ ไว้ นั้นก็ได้

มาตรา ๒๐๗ นอกจากบาง แห่ง ที่ เปน การ ขัดกัน หรือไม่ประกอบ
กัน กับข้อบังคับต่าง ๆ ที่ว่ามาแล้วในนี้ แล นอกจากที่ จะได้ เจาะ จง
บัญญัติไว้ ให้ เปน อย่างอื่น บรรดา ข้อ บังคับ ที่ ยัง คง ใช้ อยู่ แต่ได้ ตั้ง
ขึ้นโดย กฎ ข้อ บังคับ ว่าด้วย สิ่งของ ที่ อาจ ทำให้เกิด อันตราย ขึ้นได้ ในส่วน
การ เก็บ รักษา การ ขน สิ่งของ เช่นนั้น ตาม ทางบก แล ทางน้ำ แล ส่วน การทอด
ต่อม จอด เรือ กำปั่น เรือ โม่ระจาย แล เรือใหญ่ น้อย ต่าง ๆ ที่ได้ บรรทุก
หรือ เตรียม จะ บรรทุก สิ่ง ของ ที่ อาจ ทำให้เกิด อันตราย ขึ้น ได้ ภายใน น่าน
น้ำ ดยامن นั้น ข้อ บังคับ เหล่านี้ ท่าน ว่าให้ ใช้ ได้ สำหรับ การ เก็บ

วันที่ ๕ สิงหาคม ๒๔๕๖ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๐ หน้า ๑๓๖

แต่การขนน้ำมันปิโตรเลียมที่บรรจุถึงรูปกลอง หรือเครื่องบรรจุ
อย่างอื่น ๆ จากสถานที่ที่ได้รับอนุญาตให้เก็บน้ำมันปิโตรเลียมอย่าง
บรรจุทุกในถัง ระวังเรือได้แต่สำหรับการทอดสมอจอดเรือกำปั่นเรือใบจ่าย
แต่เรือใหญ่น้อยต่าง ๆ ซึ่งได้บรรจุทุกหรือเตรียมจะบรรจุทุกน้ำมันปิโตร
เลียมอย่างนั้นด้วยเหมือนกัน

มาตรา ๒๐๘ ผู้ใดละเมิดหรือขัดขืน หรือละเลยไม่กระทำ
ตามข้อบังคับอย่างหนึ่ง ใดในหมวดนี้ ท่านว่ามีความผิดต้อง
ระวางโทษปรับเป็นเงินไม่เกินกว่าห้าร้อยบาท หรือจำคุกไม่เกินกว่า
หกเดือน

หมวดที่ ๓

ข้อบังคับว่าด้วยการทอดสมอ

ใกล้เคียงหรือเกาสมอข้าม สายไฟฟ้าที่ทอดใต้น้ำ

มาตรา ๒๐๙ สายโทรเลข สายโทรศัพท์ สายไฟฟ้าทอดใต้น้ำ
ข้ามปากแม่น้ำเจ้าพระยาหรือแม่น้ำใด ๆ ที่ได้ทอดไว้แล้ว แต่จะได้
ทอดต่อไปนั้น ต้องมีที่สังเกตที่ตรงสายจะลงน้ำทั้งต้องมีเครื่อง
สังเกตนั้นให้ทำเป็นเสาสูง มีป้ายใหญ่สีขาว รูปกลมติดที่ปลายเสา
ในกลางป้ายมีอักษรภาษาไทย แลภาษาอังกฤษว่า “สายใต้น้ำ
ห้ามทอด แล เกาสมอ”

สายใด^๕ น้ำเช่น^๕ ว่ามาน้ำ^๕ ทอด^๕ อยู่^๕ ณ^๕ ตำบลใด^๕ ท่าน^๕ ห้าม^๕ มี^๕ ให้^๕ เรือ^๕ ลำใด^๕ ทอด^๕ ส้มอ^๕ เหนือ^๕ หรือ^๕ ใต้^๕ สาย^๕ นั้น^๕ ภายใน^๕ ระยะ^๕ ร้อย^๕ เมตร^๕ หรือ^๕ เกา^๕ ส้มอ^๕ ข้าม^๕ สาย^๕ เปน^๕ อัน^๕ ชาติ

มาตรา ๒๑๐ นาย^๕ เรือ^๕ ลำใด^๕ ทอด^๕ ส้มอ^๕ เรือ^๕ ภายใน^๕ เขต^๕ ที่^๕ ต้อง^๕ ห้าม^๕ ตาม^๕ ความ^๕ ใน^๕ หมวด^๕ นี้^๕ หรือ^๕ เกา^๕ ส้มอ^๕ หรือ^๕ ถาก^๕ แห^๕ อวน^๕ หรือ^๕ เครื่อง^๕ จับ^๕สัตว์^๕ น้ำ^๕ อย่าง^๕ ใด^๕ ๆ^๕ ข้าม^๕ เขต^๕ เหล่า^๕ นั้น^๕ ก็^๕ ตี^๕ ท่าน^๕ ว่า^๕ มี^๕ ความ^๕ ผิด^๕ ต้อง^๕ ระวัง^๕ โทษ^๕ ปรับ^๕ เปน^๕ เงิน^๕ ไม่^๕ เกิน^๕ กว่า^๕ ร้อย^๕ บาท^๕ และ^๕ อาจ^๕ ต้อง^๕ ถูก^๕ ใช้^๕ ค่า^๕ ซ่อม^๕แซม^๕ สาย^๕ ใด^๕ น้ำ^๕ ที่^๕ เปน^๕ อัน^๕ ตราย^๕ เพราะ^๕ คน^๕ ได้^๕ ทอด^๕ ส้มอ^๕ หรือ^๕ ถาก^๕ ของ^๕ ข้าม^๕ สาย^๕ เช่น^๕ นั้น^๕ ด้วย

ใน^๕ ระหว่าง^๕ พิจารณา^๕ ความ^๕ กระทำ^๕ ผิด^๕ เช่น^๕ ว่า^๕ มาน้ำ^๕ ท่าน^๕ ว่า^๕ ค่า^๕ ต้ม^๕ อำนาจ^๕ ที่^๕ จะ^๕ บังคับ^๕ ให้^๕ กัก^๕ เรือ^๕ ที่^๕ เกี่ยว^๕ ของ^๕ นั้น^๕ ไว้^๕ ได้^๕ จน^๕ กว่า^๕ จะมี^๕ ประกัน^๕ มา^๕ วาง^๕ สำหรับ^๕ เงิน^๕ ค่า^๕ ปรับ^๕ หรือ^๕ ค่า^๕ เสีย^๕ หาย^๕ ที่^๕ จะ^๕ ตัด^๕ สิ้น^๕ ให้^๕ ไช^๕ นั้น

มาตรา ๒๑๑ ตาม^๕ ความ^๕ ใน^๕ หมวด^๕ นี้^๕ เมื่อ^๕ เรือ^๕ ลำใด^๕ แล่น^๕ ข้าม^๕ เขต^๕ อัน^๕ ต้อง^๕ ห้าม^๕ ดัง^๕ ที่^๕ ว่า^๕ มา^๕ แล้ว^๕ แห่ง^๕ ใด^๕ ถ้า^๕ มี^๕ ได้^๕ ชัก^๕ ส้มอ^๕ ขึ้น^๕ พน^๕ จาก^๕ น้ำ^๕ จน^๕ แล^๕ เห็น^๕ ได้^๕ ท่าน^๕ ให้^๕ ถือ^๕ ว่า^๕ เรือ^๕ ลำ^๕ นั้น^๕ เท่า^๕ กับ^๕ ได้^๕ เกา^๕ ส้มอ^๕ ข้าม^๕ เขต^๕ ที่^๕ ต้อง^๕ ห้าม^๕

หมวด ที่ ๔

ว่าด้วยค่าธรรมเนียมประกาศ

มาตรา ๒๑๒ เรือ^๕ กำนัน^๕ ลำใด^๕ เข้า^๕ มา^๕ ใน^๕ น่าน^๕ น้ำ^๕ สยาม^๕ เจ้า^๕ ของ^๕ หรือ^๕ นาย^๕ เรือ^๕

วันที่ ๕ สิงหาคม ๒๔๕๖ ราชกิจจานุเบกษา เล่า ๓๐ หน้า ๑๙๘

ถ้า นั้น ต้องเสียเงินค่าธรรมเนียมสำหรับประกาศ, ทุน หมาย ร่อง น้ำ
แกลโคมไฟต่าง ๆ ในการเดินเรือ ตามอัตราซึ่งรัฐบาลจะได้กำหนด
ไว้ตามครั้งคราว และให้เสียเงินค่าธรรมเนียมนั้นแก่เจ้าพนักงาน
ที่รัฐบาลจะได้ตั้งแต่งไว้สำหรับการนั้นตามครั้งคราว

มาตรา ๒๑๓ เรือรบสยาม เรือรบต่างประเทศ แล เรือยัดของ
เอกชนนั้น ไม่ต้องเสียค่าธรรมเนียมประกาศ

มาตรา ๒๑๔ บัญชีพิบัติ ค่าธรรมเนียมประกาศ แล ข้อบังคับ
ที่จะใช้สำหรับเก็บค่าธรรมเนียมประกาศ ดังว่ามานี้ ให้ปิดประกาศ
ไว้ ณ ที่ว่าการ กรมเจ้าท่า เพื่อให้คนทั้งหลายทราบ

มาตรา ๒๑๕ เจ้าพนักงานเก็บค่าธรรมเนียมประกาศ ต้องทำ
ใบเสร็จให้แก่ผู้ที่นำเงินมาเสียค่าธรรมเนียมประกาศ แต่เจ้าท่า เจ้า
พนักงาน ศุลกากร หรือ เจ้าพนักงาน ผู้นำที่เมื่อจะออกใบเบิกต้อง
สำหรับเรือกำปั่น ถ้าใด ต้องได้เห็นใบเสร็จนั้นเสียก่อนจึงยอมออกให้

มาตรา ๒๑๖ นายเรือกำปั่น ถ้าใด พยายามจะไปจากน่านน้ำสยาม
โดยไม่ได้อำนาจ ค่าธรรมเนียมประกาศ ตามบัญญัติใน หมวดนี้ ก็ดี หรือ
ถ้าไม่ยอมให้รางวัล เรือกำปั่น ของ คน เพื่อให้ทราบ ขนาดของ เรือกำปั่น
ก็ดี ท่านว่ามีความผิดต้องระวางโทษปรับเงินไม่เกินกว่าสามร้อยบาท

หมวดที่ ๕

ข้อบังคับสำหรับการป้องกันโรคภัยอันตราย

มาตรา ๒๑๗ เมื่อได้รับข่าวว่ามีไข้หวัดระบาดโรค ไข้ทรพิษ ไข้กาฬโรค ไข้จับ ฤาโรคร้ายต่าง ๆ ที่มีอาการติดกันได้ เกิดขึ้น หรือมีอยู่ในเมืองท่าหรือตำบลใด ๆ ภายนอกพระราชอาณาเขตร้อยสาม ให้เสนาบดีกระทรวงนครบาลมีอำนาจชอบด้วยกฎหมาย ออกประกาศในหนังสือราชกิจจานุเบกษา และแจ้งประกาศไปยังกงสุลต่างประเทศทั่วกัน ว่า เมืองท่าหรือตำบลนั้น ๆ มีโรคร้ายที่ติดกันได้ แล้วให้บังคับบรรดาเรือที่จะมาจากเมืองท่าหรือตำบลนั้น ให้ไปอยู่ที่สถานีหรือท่าเดทอดสมอเพื่อป้องกันโรคภัยอันตราย และให้กักอยู่ที่นั่น จนกว่าเจ้าพนักงานแพทย์กระทรวงนครบาลหรือเจ้าพนักงานรอง ซึ่งต่อไปจะเรียกว่าเจ้าพนักงานแพทย์นั้น จะอนุญาตปล่อยให้ไปได้

มาตรา ๒๑๘ ท่าเรือสำหรับทอดสมอเรือที่ต้อง กักด่าน ป้องกันโรคภัยอันตรายใน น่าน น้ำ สาม นั้น คือ :-

- (๑) ที่เกาะพระ.....น้ำ สถานีป้องกันโรคภัยอันตราย
- (๒) ที่เกาะสี่ขัง.....น้ำด่าน ศุภการ
- (๓) ที่ข้างศิลา.....น้ำด่าน ศุภการ
- (๔) ที่เมือง สมุทรปราการใน แม่น้ำเจ้าพระยา น้ำด่าน ศุภการ

มาตรา ๒๒๗ เมื่อเรือดำน้ำ ที่มาถึงเมืองท่าใด ๆ ในกรุงเทพมหานคร มีโรคภัยที่ติดกันได้ ในเรือหรือได้ มาแล้วภายใน ๑๕ วัน ก่อนเวลาที่เรือมาถึง นั้นก็ให้ส่ง ห่อ และถุง หนังสือไปรษณีย์แก่เจ้าพนักงาน แพทย์ และเมื่อเจ้าพนักงานแพทย์ได้เอารมยา หรือทำตามวิธีป้องกันโรคภัยอย่างใด ๆ ตามที่เห็นสมควร แก่การแล้ว ก็ให้ส่งห่อ และถุง หนังสือไปรษณีย์ไปยังที่ว่าการ กรมไปรษณีย์ ในเมืองนั้นได้

มาตรา ๒๒๘ เมื่อมีวิธีสำหรับป้องกัน ความติดต่อ ของโรคภัยได้ โดยเสนาบดี กระทรวง นครบาล ยอม เห็น ชอบด้วย ตาม คราว ที่สมควร แก่การแล้ว ก็ให้เจ้าพนักงาน แพทย์ มีอำนาจ ชอบด้วย กฎหมาย อนุญาตให้เรือกลไฟลำใด ๆ ผ่านทางเขตรับท่ารับถ่าน น้ำและเสบียง และขนสินค้าขึ้นบกได้

มาตรา ๒๒๙ เมื่อเห็นเป็น การสมควร ให้เจ้าพนักงาน แพทย์ มีอำนาจบังคับ ให้เอาคนใน เรือดำน้ำ ที่ต้องกักด่าน ป้องกันโรคภัยอันตรายทั้งหมด หรือแต่บางคน ขึ้นไปไว้ ที่โรง พยาบาล หรือโรงพัก ที่สถานที่ป้องกันโรค ของเมืองท่านั้น ให้พัก อาศัยรักษา อยู่ ที่นั่น จนกว่าเจ้าพนักงาน แพทย์จะเห็นสมควรให้กลับไป ที่เรือ หรือย้ายไป ลง เรืออื่น ทำการ ติด ต่อ กับฝั่งได้

มาตรา ๒๓๐ เมื่อเวลา มีคน ที่ต้อง กัก อยู่ ที่สถานที่ป้องกันโรคภัยอันตราย ในเวลากลางวันให้ซักล้าง สดเหลือง และเวลากลางคืนให้ซักโคมไฟสีแดงขึ้นไว้เป็นสำคัญในที่ ๆ แลเห็นได้ง่าย

มาตรา ๒๓๑ เมื่อมีธงหรือโคมไฟเป็นเครื่องหมาย ความกักด่าน
 บัองกันโรค ภัยอันตราย ซักขึ้นไว้เช่น นั้น ห้ามไม่ให้คนผู้ใด นอกจาก
 เจ้าพนักงาน แพทย์ หรือ คน ที่เจ้าพนักงาน แพทย์ ให้ อนุญาต นั้น ไป
 ขึ้น บก ที่โรงพัก ด่าน บัองกันโรค ภัยอันตราย เป็น อันขาด

มาตรา ๒๓๒ เมื่อเจ้าพนักงาน แพทย์ จะต้อง การ กงรักษาสำหรับ
 การ บัองกัน รักษา ด่าน ที่ บัองกันโรค ภัยอันตราย ให้การ เสนอไป ตาม
 ข้อบ่ง คับการ บัอง กันโรค ภัยอันตราย ก็ ให้ ผู้บ่ง คับการ กง ตระเวน จัด ให้
 ตาม ที่ต้อง การ

มาตรา ๒๓๓ ห้ามไม่ให้คนผู้ใด ที่ต้อง กัก อยู่ ที่สถาน บัองกันโรค
 ภัยอันตรายไป จาก ที่ นั้น โดย อ่าง เหตุ อย่างหนึ่ง อย่างใด ก่อน ที่ได้รับ อนุญาต
 ปลดออกจาก เจ้าพนักงาน แพทย์ นั้น เป็น อันขาด

มาตรา ๒๓๔ ถ้าคนผู้ใด ขึ้นไป บนเรือ ที่ต้อง กักด่าน บัองกันโรค
 ภัยอันตราย หรือ เข้าไป หรือ จอด เรือ ขึ้น ที่สถาน บัอง กันโรค ภัยอันตราย
 โดยมี ได้รับ อนุญาต จาก เจ้าพนักงาน แพทย์ คน ผู้ นั้น จะ ต้อง ถูก กัก
 ด่าน บัองกันโรค ภัยอันตราย มีกำหนด เวลา ตาม ที่เจ้า พนักงาน แพทย์
 จะ เห็น สัมควร

มาตรา ๒๓๕ ถ้าเจ้าพนักงาน แพทย์ มีความ ต้อง การ ให้ นายเรือ ที่
 ต้อง กัก ด่าน บัอง กันโรค ภัยอันตราย จัด หา เรือ และ เครื่อง ใช้ ต่าง ๆ
 เพื่อ ส่ง คน โดยลำ และ ลูก เรือ ของ เรือ นั้น ขึ้นไป ไว้ยัง โรงพัก สถาน
 บัองกันโรค ภัยอันตราย นายเรือ ต้อง ปฏิบัติ ตาม ทุก ประการ

วันที่ ๕ สิงหาคม ๒๔๕๖ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๐ หน้า ๑๔๐

(๕) ที่กรุงเทพ ฯ ในแม่น้ำเจ้าพระยาน้ำโรงพักกอง ตระเวน
ตำบล บางคอก แห่ลม

มาตรา ๒๑๙ สถานที่ บ่อน้ำ กันโรค ภัยอันตราย นั้น ตั้ง อยู่ ที่ เกาะ พระ
หรือ ณะตำบลใด ๆ อีก สุด แล้ว แต่ จะ กำหนด ต่อ ภายหลัง

มาตรา ๒๒๐ ถ้าเรือ กำนัน ถ้าใด ที่ เขามาถึง น้ำ น่าน้ำ สยาม นั้นคน เปน
ใช้ ก้าวโรค ใช้ หิวา ตระกโรค ใช้ ทรพิษ ใช้ จับ หรือ โรค ร้าย
อย่างหนึ่ง อย่างใด ที่ ติด กัน ได้ มา ใน เรือ กัด หรือ เปน มา แล้ว ภายใน ๑๔ วัน
ก่อน วันที่ เรือ มา ถึง กัด นายเรือ หรือ ผู้ ที่ บังคับ การ ใน เรือ นั้น ต้อง
ชัก ชง สำหรับ บอก ว่า มี โรค ร้าย ชน ไว้ และ ต้อง ทอด ถ่ม อ จอด เรือ
อยู่ที่ สถานที่ บ่อน้ำ กันโรค ภัยอันตราย จนกว่า เจ้าพนักงาน แพทย์ จะ อนุญาต
ปล่อง ให้อ ไป จึง ไป ได้ ถ้า เปน เรือ ที่ จอด อยู่ แล้ว ใน น้ำ น่าน้ำ สยาม
นายเรือ หรือ ผู้ บังคับ การ ใน เรือ นั้น ต้อง ชัก ชง สำหรับ บอก ว่า มี โรค ร้าย
ชน ที่ นั้น และ ต้อง ถอย เรือ ไป จอด อยู่ ยัง ตำบล ที่ เจ้าพนักงาน แพทย์
เห็น สมควร

มาตรา ๒๒๑ เจ้าพนักงาน แพทย์ ต้อง รีบ ไป ได้ ส่วน เหตุการณ์ ที่ เรือ นั้น
และ ถ้า เห็น เปน การ จำ เปน สำหรับ ความ บ่อน้ำ กันโรค ภัยอันตราย แก่ บ้าน เมือง
ที่ จะ ต้อง กัก เรือ และ บรรดา คน ใน เรือ นั้น ไว้ ที่ ด่าน บ่อน้ำ กันโรค ภัยอันตราย
ก็ ให้ มี คำสั่ง แก่ นายเรือ หรือ ผู้ ที่ บังคับ การ ใน เรือ นั้น ให้ พา เรือ และ คน
ใน เรือ ไป อยู่ ใน ความ กัก ด่าน บ่อน้ำ กันโรค ภัยอันตราย

มาตรา ๒๒๒ เมื่อมีคำสั่งดังนั้น เป็นหน้าที่ของนายเรือหรือผู้ควบคุมเรือนั้น จะต้องเอาเรือนั้นไปยังท่าจอดที่เจ้าพนักงานจะชี้ให้จอด และต้องจอดกักต้อนอยู่ที่นั่นจนกว่าจะมีอนุญาตปล่อยให้ไปได้ตามข้อบังคับในกฎหมายนี้

มาตรา ๒๒๓ บรรดาเรือที่ต้องกักต้อนสำหรับป้องกันโรคภัยอันตรายตามคำสั่งนั้นในเวลากลางวันให้ชักธงดำสำหรับบอกว่ามีโรคภัย คือ ธงดำสี่เหลี่ยม มีธงคำ ขาย อยู่ข้างล่าง และในเวลากลางคืนให้ชักโคมไฟสีแดงไว้ที่ปลายเสาหน้า

มาตรา ๒๒๔ บรรดากองเรือรักษาที่เฝ้าอยู่นั้น ในเวลากลางวันให้ชักธงสี่เหลี่ยม อย่างเดียว นั้นไว้ที่ท้ายเรือ และในเวลาตั้งแต่พระอาทิตย์ตกจน พระอาทิตย์ขึ้น ให้มีโคมไฟไว้ทั้งที่หัวเรือ และท้ายเรือ

มาตรา ๒๒๕ ห้ามไม่ให้เรือที่ต้องกักต้อนป้องกันโรคภัยอันตรายลอยไปจากที่ โดยมิได้รับหนังสืออนุญาตของเจ้าพนักงาน แพทย์

มาตรา ๒๒๖ ห้ามไม่ให้เรือทั้งหลาย นอกจากเรือของเจ้าพนักงาน แพทย์ เฝ้าเทียบข้างเรือที่ต้องกักต้อน ป้องกันโรคภัยอันตราย และห้ามไม่ให้คนผู้ใดไปมาติดต่อกับเรือที่ต้องกักต้อนนั้น และห้ามไม่ให้คนผู้ใดในเรือที่ต้องกักต้อนไปมาติดต่อกับบนฝั่ง เว้นแต่การที่อาสาไต่เรือ ผากซุระโดยทางเจ้าพนักงาน แพทย์นั้น ยอมให้กระทำได้

มาตรา ๒๓๖ ถ้ามีคนตายในเรือดำน้ำที่ต้อง กักด่าน บ้องกันโรค
ภยันตราย หรือ ตายในเรือที่บังคับให้ ไป อยู่ใน ความ กักด่าน บ้อง กัน
โรค ภยันตราย ก็ดี ต้อง จัด การ ปลด ศพ ผู้ ตาย ตาม วิธี ที่ เจ้า พนักงาน
แพทย์ จะ สั่ง ให้ ทำ และ ผู้ เป็น นายเรือ ดำน้ำ นั้น จะ ต้อง เป็น ผู้ ริ่ จัด การ นั้น
ให้เป็นไปตามคำสั่ง ของ เจ้า พนักงาน แพทย์ ทุก ประการ

มาตรา ๒๓๗ บรรดาเรือต้อง กักด่าน บ้อง กัน โรค ภยันตราย นั้น
เมื่อได้ส่ง คนโดยสาร ขึ้นไว้ ที่ สถาน บ้องกัน โรค ภยันตราย แล้ว ต้อง ถ่าง และ
ชำระเรือด้วย น้ำยากัน โรค ร้าย ให้ เป็น ที่ พอ ใจ เจ้า พนักงาน แพทย์ และ
เมื่อทำ ดัง นั้น แล้ว ก็ อนุญาต ปลดปล่อย เรือ นั้น ไป จาก ความ กักด่าน ได้

มาตรา ๒๓๘ ผู้แทนเจ้า ของ เรือจะต้อง รับใช้ ค่า เหยง ตู คน ที่ ต้อง
ตั้ง ขึ้น จาก เรือ นั้น ไป ไว้ ที่ ด่าน บ้อง กัน โรค ภยันตราย ที่ รัฐบาล ได้ ใช้ จ่าย
ออกไป แล้ว ตาม ใบพยาน ของ เจ้า พนักงาน แพทย์ และ ต้อง รับ ใช้ ค่า ชำระ ถ่าง
เรือ แล ค่า พยาบาล คน โดย สำน และ ของ ขึ้น ด้วย ยา กัน โรค ร้าย นั้น ด้วย

มาตรา ๒๓๙ เป็นหน้าที่ ของ เจ้า พนักงาน แพทย์ จะ ต้อง รับ แจ้ง
รายงาน ต่อ เสนาบดี กระทรวง นครบาล ใน ทุก ครั้ง ที่ มี เหตุ สมควร ต้อง เอา
คน โดย สำน ใน เรือ ไต่ ๆ ที่ พัง เข้า มา ถึง นั้น กักด่าน บ้อง กัน โรค ภยันตราย
แต่ เมื่อ ต้อง กัก เรือ ไต่ ๆ เพื่อ ตรวจ โรค ร้าย และ เวลา ที่ อนุญาต ปลดปล่อย เรือ นั้น
ก็ ต้อง รายงาน ด้วย เหมือน กัน

มาตรา ๒๔๐ เมื่อมีเรือเข้า มาจาก เมืองท่า หรือ ตำบลใดที่มีโรค
 ภัยอันตรายที่ติดกันได้ หรือที่ ชักธง บอกว่ามีโรค ร้าย อยู่ในเรือก็ดี
 ถ้าเป็นการ จำเป็นเพื่อการ เดินทางไม่ให้ เป็นอันตราย ผู้นำร่อง จะขึ้นบน
 เรือ นั้น เพื่อพามายัง ที่ทอด สมุด่าน ตรวจโรค ภัยอันตราย ก่อนได้รับ
 อนุญาต แพทย์ก็ได้ แต่ ถ้าภายหลัง เจ้าพนักงาน แพทย์ตรวจ เห็น เป็นที่
 สมควร ว่าต้อง กัก เรือ ดำเนิน ที่ด่าน บังคับ กันโรค ภัยอันตราย ผู้นำร่อง
 ผู้นั้น ก็ จะต้อง ถูก กัก ด้วย ตาม ลักษณะใน มาตรา ๒๓๒ ในพระราช
 บัญญัตินี้

มาตรา ๒๔๑ นายเรือ หรือ แพทย์ ในเรือ ลำใด ที่เข้ามา ถึง
 จากตำบลใด ที่มีไข้หวัดใหญ่ หรือ ไข้ทรพิษ หรือโรค ร้ายที่ติด
 ต่อกันได้กำลัง แพร่หลาย อยู่ก็ดี หรือใน ลำเรือนั้นใด มีคน บ่วยเป็น
 โรค อย่าง หนึ่ง อย่างใดใน ระหว่าง ๑๔ วัน ก่อน วันที่เข้ามา ถึงนั้น ก็ได้
 นายเรือ หรือ แพทย์ผู้นั้น มีหน้าที่ จำเป็น ต้อง แจ้งเหตุ เหล่า นั้น โดย ถ่องแท้
 แก่ผู้นำร่อง และ แก่เจ้าพนักงาน แพทย์ที่จะ มาจอดเทียบข้าง หรือขึ้นบน
 เรือ นั้นให้ทราบ

มาตรา ๒๔๒ เจ้าพนักงาน แพทย์มีอำนาจที่จะ ขึ้นบนเรือใด ๆ
 ที่เข้ามาใน ย่าน น้ำสยาม และ ตรวจคนใน เรือ นั้นได้ทุกคน และ ถ้า
 เห็นสมควร แก่การ จะเรียกดู สมุด และ หนังสือ สำคัญ สำหรับเรือ ด้วยก็ได้
 และ เจ้าพนักงาน แพทย์จะต้อง พยายาม ทุกอย่างใน ทางที่ ชอบด้วย กฎหมาย

วันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๕๖ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๐ หน้า ๑๔๖

ตามที่จะเห็นสมควร แก่การ ดำรงที่ จะ ให้ทราบ ได้ ว่า เรือตลอด ทั้ง คน
ใน เรือ นั้น มีความ สะอาด เรียบร้อย ปราศจาก ไข้เจ็บ เพียงไร

มาตรา ๒๔๓ บรรดาคนที่ส่ง ขึ้นไว้ ที่ สถานี บ่อนัก โภคณิน ทราย
นั้น ต้อง อยู่ ใน ความ กักด่าน บ่อนัก โภคณิน ทราย ตาม กำหนด
เวลา ดัง ต่อไป นี้ คือ :-

ไข้กาฬโรค ไม่เกิน ๑๐ วัน ตั้ง แต่ วันที่ คน บวช สุด ท้าย ตาย ลง
หรือ หาย ดี นิด หรือ ย้าย ไป ไว้ ใน ที่ ซึ่ง ไม่ ประปน กับ คน อื่น

ไข้ทรพิษ ไม่เกิน ๑๔ วัน ตั้ง แต่ วันที่ คน บวช สุด ท้าย ตาย ลง
หรือ หาย ดี นิด หรือ ย้าย ไป ไว้ ใน ที่ ซึ่ง ไม่ ประปน กับ คน อื่น

ไข้ อหิวาตกโรค ไม่เกิน ๑๐ วัน ตั้ง แต่ วันที่ คน บวช สุด ท้าย ตาย ลง หรือ
หาย ดี นิด หรือ ย้าย ไป ไว้ ใน ที่ ซึ่ง ไม่ ประปน กับ คน อื่น

มาตรา ๒๔๔ ห้ามมิให้ เอา สิ่ง ของ อย่าง หนึ่ง อย่าง ใด นอกจาก
หนังสือ และ เงิน ตรา ออก จาก ที่ใด หรือ เรือ ลำใด ที่ ต้อง กักด่าน บ่อนัก
โภคณิน ทราย โดย มิ ได้รับ อนุญาต จาก เจ้า พนักงาน แพทย์ เปน
อัน ขาด และ บรรดา สิ่ง ของ ทุก อย่าง ที่ เอา ออก มา แล้ว นั้น ต้อง ข้าราชการ
ควบคุม เครื่อง ยา บ่อนัก โภคณิน ทราย ตาม วิธี ที่ เจ้า พนักงาน แพทย์ จะ สั่ง ให้ ทำ นั้น
เสีย ก่อน สิ่ง ดัง ต่อไป นี้

มาตรา ๒๔๕ บรรดา หนังสือ และ ห่อ สิ่ง ของ ทาง ไปรษณีย์ (ไปรษณีย์

เล่ม ๓๖ หน้า ๑๔๗ ราชกิจจานุเบกษา วันที่ ๕ สิงหาคม ๒๔๕๖

วุฒิ) จำหรับตั้ง ถึงคนที่ต้อง กักด่าน บ้องกันโรคภัยอันตราย นั้น ให้ส่ง
ไว้มิที่ว่าการ กรมไปรษณีย์เพื่อ ให้ รับส่ง ต่อไปในโอกาสแรกที่จะ ส่งได้

มาตรา ๒๔๖ เจ้าพนักงาน แพทย์ได้ตรวจบนเรือที่ต้อง กักด่าน
บ้องกันโรคภัยอันตราย หรือไปตรวจที่ด่านนี้ บ้อง กันโรค ภัยอันตราย
ในเวลาที่มีคน ต้อง กักด่าน อยู่ นั้นก็ได้ เมื่อเวลา กลับ ต้องชำระตน
เอง ด้วยเครื่อง ยา บ้อง กันโรคภัยให้เรียบร้อยเสีย ก่อน จึง ขึ้น มาได้

มาตรา ๒๔๗ ในคราวที่เจ้าพนักงาน แพทย์ ของ รัฐบาลสยาม
แจ้ง ความแก่ นายเรือใน บังคับต่าง ประเทศดำไว้ว่า จะต้องจัดการ ตาม
ลักษณะใน มาตรา ๒๒๖ มาตรา ๒๒๗ มาตรา ๒๒๘ มาตรา ๒๒๙ มาตรา ๒๓๐
และ มาตรา ๒๔๒ นั้น เมื่อก่อนจะได้ส่ง มื่อจัดการ นายเรือ ดำนั้น
ย่อมมี อำนาจ ชอบธรรม ที่จะ ไป แจ้งเหตุ ต่อกงสุล ของ ประเทศ นั้น ได้
และ กงสุล (ถ้าเห็นสมควร แก่การ) ก็มี อำนาจที่จะ มาดูในเวลา
ตรวจเรือต่าง ประเทศนั้น และ จะ ยอม หรือไม่ยอมให้เจ้าพนักงาน
จัดการ ตามข้อ บังคับใน มาตราต่าง ๆ ที่กล่าวมาแล้ว นั้นก็ได้

มาตรา ๒๔๘ ถ้ามีความเดิมด ข้อบังคับ ต่าง ๆ ที่กล่าวมาแล้วข้างบนนี้
เกิดขึ้น อย่างหนึ่งอย่างใด บรรดาคนที่ช่วยใน การ กระทำ ความเดิมด
และ นายเรือ หรือผู้ที่ควบคุมเรือที่มีความเดิมด เกิดขึ้น หรือที่ได้
เกี่ยว ข้องใน การ กระทำ ความเดิมด นั้น จะต้อง ต่าง คน รับผิด ชอบ
ในความเดิมด นั้น และต้องระวางโทษ ปรับเงินไม่เกินกว่าสองพันบาท

หมวดที่ ๖

ข้อบังคับสำหรับผู้นำร่อง

มาตรา ๒๔๙ ห้ามมิให้ ผู้ใด ทำการ เป็น ผู้นำร่อง ก่อน ได้ สอบได้ ความรู้ ใน ทาง นั้น จน ได้รับ ประกาศ อนุญาต ว่าเป็น ผู้มีความ รู้ พอ กับ การ แต่ ได้รับ ใบ อนุญาต สำหรับ ทำการ เป็น ผู้นำร่อง ได้ ตาม ลักษณะ ที่บัญญัติ ไว้ต่อไป ใน หมวด นี้ ถ้า ผู้ใด ทำการ เป็น ผู้นำร่อง โดย ไม่ ได้ สอบได้ ความรู้ เช่น ว่ามานี้ ท่าน ว่า มีความผิด ต้อง ระวาง โทษ หนึ่ง ปี เป็น เงิน ไม่เกิน กว่า ห้า ร้อย บาท

อนึ่ง ท่าน ว่า ถ้า เป็น เวลามี เหตุ อย่าง หนึ่ง อย่างใด ดังจะว่า ต่อไปนี้ ถึง ผู้ใด ที่ ไม่ ได้รับ ใบ อนุญาต เป็น ผู้นำร่อง จะ เข้า ทำการ ควบคุม เรือ กำนัน ถ้าใด อย่าง ผู้นำร่อง ก็ใด ไม่ ต้อง มี โทษ ตาม กฎหมาย เหตุ นั้น คือ

(ก) เมื่อ ไม่ มี ผู้นำร่อง ที่ ได้รับ ใบ อนุญาต ตาม กฎหมาย มา ขอ ร้อง หรือ ได้ ใช้ เครื่อง หมาย สัญญา แสดง ให้ เห็น ว่า จะ เป็น ผู้นำร่อง คุม เรือ กำนัน ถ้า นั้น

(ข) เมื่อ เรือ กำนัน ถ้า นั้น อยู่ ใน ความ อันตราย หรือ ใน ความ ดำรง อย่าง หนึ่ง อย่างใด อัน เป็น คราว จำเป็น ที่ นาย เรือ ต้อง แสวงหา ความ ช่วยเหลือ อย่าง ดี ที่ จะ หา ได้ ใน ขณะ นั้น

ถ้า แต่ เมื่อ มี ผู้ ที่ ได้รับ ใบ อนุญาต สำหรับ ทำการ นำ ร่อง ได้ ขอ ร้อง หรือ ได้ ใช้ เครื่อง หมาย สัญญา ขอ ร้อง เป็น ผู้นำร่อง คุม เรือ กำนัน

ถ้าใด นายเรืออยู่แล้ว ใช้หรือยัง ชนใช้ผู้ใดที่ไม่ได้รับใบอนุญาต เช่นนั้นเป็นผู้นำร่องคนเรือลำนั้น ท่านว่านายเรือมีความผิดต้องระวางโทษปรับเป็นเงิน ต้องเท่าจำนวนค่าจ้าง นำร่อง อันสมควร จะเรียกได้สำหรับเรือลำนั้น

มาตรา ๒๕๐ ให้เจ้าท่าพร้อมด้วยผู้ช่วยอีกสอง นาย ซึ่งรัฐบาลจะได้แต่งตั้ง เป็นกรรมการสำหรับสอบไล่บรรดาผู้ได้รับประกาศนียบัตร เป็นนายเรือแล้ว ที่จะขอสอบไล่ความรู้เพื่อรับใบอนุญาตเป็นผู้นำร่องนั้น แต่เมื่อสอบไล่ เห็นเป็นที่พอใจว่าผู้ นั้น มีความรู้อันสมควร แต่เป็นผู้ประพฤติกวีเรียบร้อย ไม่เป็นคนเมา ก็ให้ออกใบอนุญาตให้แก่ผู้นั้น สำหรับทำการ เป็นผู้นำร่องเฉพาะในเขตที่จำกัดตามซึ่ง จะกำหนดลงไว้ในใบอนุญาตนั้น แต่ก่อนที่จะขอเข้าสอบไล่ นั้น ต้องได้ หนังสือรับรอง ลงชื่อ เจ้าพนักงานแพทย์ ศุขาภิบาล มาเป็นสำคัญแสดงว่าเป็นคนมีสุขภาพดีเป็นปกติ

มาตรา ๒๕๑ จำนวนผู้นำร่องที่ได้รับใบอนุญาตแล้วประจำเมือง ทำหรือแม่น้ำแห่งหนึ่งแห่งใดก็ดี ห้ามไม่ให้ มีเกินกว่าจำนวน ที่เจ้าท่าจะได้กำหนด ตามครั้ง คราวโดยได้รับอนุญาตของรัฐบาล แต่เมื่อเมือง ทำหรือแม่น้ำนั้น ได้ มีผู้นำร่อง ที่ได้รับอนุญาตประจำเต็มจำนวนที่กำหนดอยู่แล้ว ท่านว่าอย่าให้ ออกใบอนุญาตสำหรับผู้นำร่องประจำตำบลนั้น ๆ อีก

มาตรา ๒๕๒ ถ้าได้ออกใบอนุญาตสำหรับผู้ทำการเป็นผู้นำร่องชั่วคราว ในระหว่างที่ผู้นำร่องอันได้รับอนุญาตแล้ว คนใดไม่อยู่ ท่านว่าเมื่อผู้นำร่องคนนั้นได้กลับมาแล้วใบอนุญาตชั่วคราวนั้นเป็นอันหมดเขตไว้ใช้ไม่ได้ต่อไปแต่ต้องส่งคืนยังเจ้าท่า

มาตรา ๒๕๓ เจ้าท่าเมื่อได้รับอนุญาตรัฐบาลแล้ว มีอำนาจที่จะตั้งกฎข้อบังคับตามครั้งคราว สำหรับการที่ผู้นำร่องควรประพฤติในหน้าที่ แต่เมื่อได้ประกาศในหนังสือราชกิจจานุเบกษา แต่มีได้ประกาศไว้ขณะที่ว่าการกรมเจ้าท่าแล้ว ถ้าผู้ใดทำความผิดประการใดต่อกฎข้อบังคับนั้นไซ้ ท่านว่ามีความผิดต้องระวางโทษปรับเป็นเงินไม่เกินกว่าร้อยบาท

มาตรา ๒๕๔ (ก) ถ้าผู้นำร่องที่ได้รับใบอนุญาตแล้วคนใด ในระหว่างเวลาที่ตนยังมิได้รับจะนำร่องเรือดำน้ำ ชักขึ้นไม่ยอมทำการนำร่องคุมเรือลำหนึ่ง ลำใด ที่จะเข้ามา หรือ ออกไปจากเขตท่าโดยไม่มีเหตุชี้แจง อันสมควร ก็ดี หรือ

(ข) ชักขึ้น หรือ ตระเลย โดยไม่มีเหตุชี้แจง อันสมควร ที่จะทำการนำร่องคุมเรือลำหนึ่ง ลำใด ที่ชักธงเครื่องหมาย สัญญาเรียกหาผู้นำร่องก็ดี หรือ

(ค) เข้าทำการนำร่องในเวลาที่ดินกำลังเมาหรือปรากฏว่าประพฤติกิริยารูปร่างไม่เรียบร้อยในเวลาอยู่ในหน้าที่เช่นนี้ก็ดี เพิก

(ข) เมื่อนายเรือกำปั่น ลำโต ร้อง ขอให้นำเรือคุมเรือเข้าไปในเขตท่าหรือตำบลใดที่ตน มีความรู้ อันสมควรที่จะนำเข้าไปได้ แต่ตนขัดขืนไม่ยอม โดยไม่มีข้อชี้แจง อันสมควรว่า อาจจะเป็นเหตุอันตรายขึ้นได้แก่เรือกำปั่น ลำนั้น ก็ได้ หรือ

(ง) ไปเสียจากเรือกำปั่น ลำใด ในระหว่างเวลาที่ตน กำลัง นำเรือคุมอยู่ตามที่เจ้าจ้างให้ทำนั้น ยังไม่เสร็จการ โดยไม่ใช้ความยินยอมของนายเรือลำนั้น ก็ได้

ผู้นำเรือ คนใดกระทำ อย่าง หนึ่งอย่างใด ดังที่ ว่ามาแล้ว ท่านว่ามีความผิด ต้อง ระวังโทษ ปรับเงินไม่เกิน กว่า ห้า ร้อย บาท แต่ต้องถูกเสียค่าเสียหายในเหตุ อัน นั้น ตามที่ มี ผู้ ที่ ได้ รับ ความเดือดร้อน จะฟ้องร้อง ต่อศาล ด้วย อีก โสด หนึ่ง

มาตรา ๒๕๕ จำนวนเงินต่าง ๆ ที่มีแจ้งในบัญชีแบบที่ ๒ ท้ายพระราชบัญญัติ นี้ ก็ได้ แต่จำนวนเงินต่าง ๆ นอกจากนั้นตามที่รัฐบาลจะสั่งให้กำหนดต่อไป ตามครั้ง คราว ก็ได้ ท่านให้ ผู้นำเรือ ที่ได้รับใบอนุญาต แล้ว นั้น มีอำนาจ เรียกได้ จากผู้ที่ เป็น นายเรือ หรือควบคุมเรือกำปั่น ลำที่ ตนได้ ทำการ เป็น ผู้นำเรือ ซึ่ง เกี่ยวข้อง ในการ เสียค่าธรรมเนียม เช่น นั้น โดยฟ้อง ร้อง นายเรือ หรือผู้ควบคุมเรือกำปั่น ลำนั้น ต่อศาลตามกฎหมาย ถ้าไม่ได้ โดยสะดวกให้ ยึดเอาเรือหรือเครื่องมือต่าง ๆ สำหรับ เรือ นั้น ไว้กว่าจะได้เงินก็ได้ แต่ท่านว่า

วันที่ ๕ สิงหาคม ๒๔๕๖ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๐ หน้า ๑๕๒

เจ้าท่าหรือเจ้าพนักงานผู้ มีหน้าที่ออก ใบเบิกต้อง สำหรับเรือ ลำใด ที่ค้าง
เงิน ค่าจ้าง นำร่อง นั้น จะยึด กักใบเบิกต้องไว้ ได้เสมอโดยชอบด้วย
กฎหมาย จนกว่าจะได้ ใช้กันเสร็จ

มาตรา ๒๕๖ ผู้นำร่องที่ได้รับใบอนุญาตแล้ว คนใด ขอทำการ
นำร่อง สำหรับเรือกำปั่น ลำใด ถ้า นายเรือเรือลำนั้น ขอ ใบอนุญาต
แลขอ ดำเนินงานขึ้น พิกัด ค่าธรรมเนียม นำร่อง ที่ อนุญาต ไว้ตาม พระราช
บัญญัตินี้ ผู้นำร่อง ต้องให้ดูตามประสงค์ ถ้า ชัด ชื่น ท่าน ว่า มีความ
ผิดต้อง ระวังโทษ ปรับเป็น เงินไม่เกิน กว่า ห้าสิบ บาท

มาตรา ๒๕๗ ผู้นำร่องที่ได้รับใบ อนุญาตแล้ว คนใด เรียกเงิน
ค่าธรรมเนียม นำร่อง มากกว่า พิกัด ที่ อนุญาต ไว้ ตาม พระราช บัญญัตินี้
ท่าน ว่า มีความผิด ต้อง ระวังโทษ ปรับเป็น เงินไม่เกิน กว่า ห้าสิบ บาท

มาตรา ๒๕๘ ผู้ใดไม่ใช้คน นำร่อง ซึ่งได้รับใบ อนุญาต ที่ ออกให้
ตามความ ใน ข้อบังคับที่ ว่ามา นี้ สำหรับทำการ นำร่อง อย่าง หนึ่ง อย่าง ใด
ถ้าแต่ผู้นั้นใช้ ใบอนุญาต อัน นั้น หรือเอาใบ อนุญาต อัน นั้น ออกแสดงอ้าง
เพื่อแสดง หากการ ทำ สำหรับคนเอง ก็ดี สำหรับคนอื่น ก็ดี หรือ
ใช้เครื่อง หมาย หรือ ชง อย่างใด ๆ ที่บัญญัติ ไว้ ใน ข้อบังคับใด ๆ
เฉพาะ สำหรับผู้นำร่อง ที่ รับใบ อนุญาต แล้วใช้ ก็ดี ท่านว่าผู้ใดกระทำ
อย่าง หนึ่ง อย่าง ใด ดังที่ ว่ามา นี้ มีความผิด ต้อง ระวังโทษ ปรับเป็น
เงินไม่เกิน กว่า พัน บาท หรือจำคุกไม่เกิน กว่า หก เดือน หรือ ทั้งจำ
ทั้งปรับเช่น ว่า มาแล้ว ด้วยกัน

อนึ่ง ผู้ใด ที่แสดง หาใบ อนุญาตให้ผู้อื่น กระทำการ อย่างใด ๆ อัน
เป็น ความผิด เช่น ว่ามา แล้ว ใน มาตรา นี้ ท่าน ว่า มีความผิดแต่ต้องระวัง
โทษานุโทษ ต่อกัน

มาตรา ๒๕๙ ความเสียหาย อย่างใด ๆ อัน พัง เกิด จาก ความ
ตะเลง หรือ ความ ทำการ ไม่พอ เพียง แก่น้ำ ที่ ของ ผู้นำร่อง คน ใด ใน เวลา
ทำการ เป็น ผู้นำร่อง นั้น ท่าน ว่า จะ ออง เอา ความ อย่าง หนึ่ง อย่างใด
ใน ข้อ บังคับ ที่ ว่ามา แล้ว ใน หมวด นี้ ซึ่ง เป็น เครื่อง แก้ว หรือ เรียก
กัน ค่าเสียหาย นั้น ไม่ได้ เป็น อัน ชาติ

มาตรา ๒๖๐ บรรดา ผู้นำร่อง ที่มี ใบ อนุญาต สำหรับ ทำการ นำ
ร่อง อยู่ แล้ว ใน เวลา ที่ ประกาศ ให้ ใช้ พระราชบัญญัติ นี้ ท่าน ว่า
ให้ คง ทำการ เป็น ผู้นำร่อง ใด ต่อ ไป ตาม ข้อ บังคับ สำหรับ ผู้นำร่อง ดัง ที่ ว่า
มา แล้ว ใน นี้

มาตรา ๒๖๑ เรือ ผู้นำร่อง ทุก ๆ ลำ เมื่อ เวลา คอย รับจ้าง ใน การ
นำร่อง ต้อง ชักธง สอง สี แดง กับ ขาว ตาม ยาว มี สี ขาว อยู่ เบื้อง บน
ไว้ เป็น ลำคัญ

มาตรา ๒๖๒ ผู้นำร่อง ทุกคน เมื่อ ก่อน นำจะ ขึ้น บน เรือ ลำ ใด
ต้อง ขอ ทราบ จาก นายเรือ ลำ นั้น เสีย ก่อน ว่า มี ไข้ ทรพิษ ไข้ อหิวาตกโรค
หรือ โรค ร้าย อย่างอื่น ที่ คิด กัน ได้ ใน เรือ หรือ ใด มีความ ไข้ เจ็บ ที่ นำ
ส่ง ได้ ว่าเป็น โรค ร้าย เช่น นั้น ใน เรือ เมื่อ เวลา มา ตาม ทาง นั้น หรือไม่ ถ้า
หาก มี หรือ ได้ มี โรค ร้าย หรือ ความ ไข้ เจ็บ อัน นำ ส่ง ได้ เช่น นั้น ท่าน

ว่าอย่าพึงให้ผู้นำร่องขึ้นไปบนเรือ แต่ให้ตั้งให้นายเรือชักธง
สำหรับบอกว่ามีโรคภัยขึ้นไว้ แต่ถ้าเรือยังอยู่นอกสันดอน ให้
เรือเคยไปทอดสมออยู่ที่สถานที่ซึ่งกันโรคภัยอันตราย และอยู่ที่นั้น
จนกว่าเจ้าพนักงานแพทย์จะอนุญาตปล่อยให้ไปได้ ถ้าเรือใดข้าม
สันดอนเข้ามาแล้ว ให้ตั้งให้นายเรือชักธงสำหรับบอกว่ามีโรคภัย
ขึ้นไว้แล้วเคยไปทอดสมอ แลคอยอยู่ ณ สถานที่ซึ่งกันโรคภัยอันตราย ที่อยู่ใกล้
จนกว่าเจ้าพนักงานแพทย์จะอนุญาตปล่อยให้เรือไปได้

ในระหว่างเวลาที่เจ้าพนักงานแพทย์ยังไม่ได้ขึ้นไปตรวจบนเรือ ห้าม
มิให้มีการไปมาติดต่อในระหว่างเรือที่ตอ กักด่านเช่นนี้ กับฝั่งเป็นอันขาด

มาตรา ๒๖๓ ผู้นำร่องทุกคน เมื่อเวลาขึ้นไปบนเรือกำปั่น
ลำใด ต้องขอทราบจากนายเรือก่อนว่ามีดินบนหรือดินระเบิดเครื่อง
ระเบิดอย่างใด ๆ ในเรือ นั้นหรือไม่ ถ้าหากมีก็ให้บอกแก่นายเรือว่า
ต้องชนของเหล่านี้นั้นขึ้นบกที่ฝั่ง สมุทรปราการ ณแห่งใดแห่งหนึ่ง ตาม
ที่จะได้กำหนดไว้ตามครั้งคราว โดยเจ้าของหรือนายเรือเรือลำนั้น
ต้องรับผิดชอบแลเสียค่าใช้จ่ายในการนั้นเอง

มาตรา ๒๖๔ เมื่อเวลาออกหาการับจ้าง ผู้นำร่องต้องมีใบอนุญาต
ไว้กับตัวพร้อมทั้งขอรับกับสำหรับการนำร่องและพระราชบัญญัตินี้ ถ้า
แต่นายเรือหรือผู้ที่ควบคุมเรือลำใดที่ตนขึ้นไปบนเรือแล้ว ขอ
ต้องให้ดูตามประสงค์

มาตรา ๒๖๕ เมื่อ ขณะ เข้า ทำ การ นำ ร้อง คม เรือ ไฟ ลำ ใด ผู้ นำ ร้อง
ต้อง ขอ ตรวจ ดู ใน ที่ น ที่ ว่า เครื่อง จักร ของ เรือ ลำ นั้น ใช้ ได้ เป็น ประกิติ แล เป็ด
ให้ เติ น ถอย หลัง ได้ ค่ ล่อง แล ถ่วง คี่ แล ต้อง ตรวจ ดู ว่า ลม นั้น อยู่
พ่น น้ำ แล พร้อ ม เพรียง ที่ จะ ใช้ ได้ ทน ทัก แล ตรวจ ดู ว่า เครื่อง ถือ ทาย นั้น
เก็บ ร้อย ไม่ มี สิ่ง ไต่ ถัด แล ใช้ ได้ ค่ ล่อง ต่ เป็น ประกิติ หรือ ไม่

มาตรา ๒๖๖ ผู้ นำ ร้อง ทก คน ที่ นำ ร้อง เรือ ลำ ใด ต้อง ใช้ ความ
ระมัด ระวัง แล พยายาม ให้ มาก ที่ สุด ที่ จะ หลีก เลี่ยง บั ง กั้น มิ ให้ เกิด อันตราย
หรือ เสีย หาย ชน แก่ เรือ ลำ นั้น หรือ เรือ ลำ อื่น หรือ แก่ ทร พัย สิ่ง ของ อย่าง
ใด ๆ แล ถ้า มี เหตุ อันตราย เกิด ขึ้น ใน ระหว่าง ที่ ตน กำลัง เป็น ผู้ นำ ร้อง
เรือ ลำ ใด โดย ผู้ นำ ร้อง นั้น ต้อง มี หนังสือ รายงาน แจ้ง เหตุ ไป ยัง เจ้า ทำ ให้ ทราบ
ถ้า เรือ ลำ ที่ คุม นั้น ยัง ไม่ ออก ไป นอก สัน ดอน ใน ที่ น ที่ ภาย หลัง เวลา ที่ เกิด เหตุ
ต้อง ส่ง รายงาน นั้น ถึง เจ้า ทำ ภาย ใน เวลา ยี่สิบ สี่ ชั่วโมง นับ แต่ เวลา ที่ เกิด
เหตุ ถ้า เป็น เรือ ที่ กำลัง จะ ไป ยัง สัน ดอน นั้น ผู้ นำ ร้อง ต้อง กลับ
มายัง กรุง เทพ ฯ โดย โอกาส แรก ที่ จะ มา ได้ แล นำ รายงาน นั้น ส่ง ถึง เจ้า ทำ
ภาย ใน ยี่สิบ สี่ ชั่วโมง นับ แต่ เวลา ที่ ตน เข้า มา ถึง กรุง เทพ ฯ

มาตรา ๒๖๗ ถ้า ผู้ นำ ร้อง คน ใด พบ หรือ มี เหตุ ลม ควร จะ ดัง ใด
ว่า ที่ น ที่ ทอด เป็น เครื่อง หมาย ไว ที่ น ที่ น ที่ ใด เคลื่อน จาก ที่ ๆ เคย
ทอด อยู่ เป็น ประกิติ หรือ หลุด จาก ที่ นั้น ถอย อยู่ หรือ เป็น อันตราย ลง
หรือ หาย ไป จาก ที่ กัด คี่ หรือ ดัง เกิด เห็น โคม ไฟ เครื่อง หมาย สำหรับ การ
เดิน เรือ แห่ง ใด ผิด ประกิติ หรือ บก พร่อง อย่าง หนึ่ง อย่าง ใด กัด คี่ ท่าน ว่า

วันที่ ๕ สิงหาคม ๒๔๕๖ ราชกิจจานเบกษา เล่ม ๓๐ หน้า ๑๕๖

เมื่อกลับมา ยืนในคราวนั้น ผู้นำร่องคนนั้น ต้อง มีหนังสือ รายงาน
แจ้งความนั้น ๆ ให้เจ้าท่าทราบ ภายในสิบสอง ชั่วโมง นับแต่เวลาที่
กลับมาถึง แล้ว

มาตรา ๒๖๘ ถ้าผู้นำร่องคนใด สังเกตเห็น การ ชัด ชว้าง หรือ
เปลี่ยนแปลง มีชนในร่องน้ำใด ๆ ก็ดี หรือสังเกตเห็น อาการเปลี่ยนแปลง
ที่ปรากฏ หรือนำส่งได้ ว่าได้ มีชน แกะไข่มุ่แห่งใด ๆ บนฝั่ง
ซึ่งเป็นที่เคย สังเกตสำหรับการเดินเรือก็ดี ท่านว่าอย่าให้ ผู้นำร่อง
คนนั้น ร้อง ให้ รับเร่ง มีหนังสือ รายงาน แจ้งความ ให้เจ้าท่าให้ทราบ

มาตรา ๒๖๙ กฎข้อบังคับสำหรับการป้องกันมิให้เรือโดนกันในทะเล
และข้อบังคับพิเศษ สำหรับการป้องกัน การเดินเรือตาม ช่องแคบแลในเขตร
ทำนั้น ท่านว่าผู้นำร่องที่กำลังนำร่องเรือ ต้อง ถือ ปฏิบัติโดย
เคร่งครัด ทุก เมื่อ

มาตรา ๒๗๐ ผู้นำร่องที่นำร่องเรือดำน้ำ ออกไป ตั้งแต่ที่ตลิ่งนั้น
อย่าง น้อย ต้อง อยู่ต่อไปในเรือ จนกว่าเรือดำน้ำนั้นได้ ออกไป พัน เขตร ทำด
นำร่อง แต่ผู้นำร่องที่นำร่องเรือดำน้ำเข้ามาจาก ทะเลก็ เหมือนกัน
ต้อง อยู่ต่อไปในเรือ จนกว่าเรือดำน้ำนั้นได้ ทอด สมหรือ จอด เป็นที่ พอใจ
ของ นายเรือ หรือ ของผู้ ที่ ควบคุม เรือ ดำน้ำ นั้น แล้ว จึง จะ ออกจาก เรือ
ดำน้ำได้

เขตร ทำด นำร่อง ที่ นอก สันดอน นั้น คือ เพียง แนว น้ำ ลึก ดี ว่า
๑ เวลานั้น ลง งด

มาตรา ๒๗๑ เมื่อเรือดำน้ำใด ตั้งอยู่ ถูกกักด่าน บังคับกัน โรค ภัยอันตราย ถ้าเจ้าพนักงาน แพทย์ เห็น ว่าจำเป็น ต้อง กักผู้นำร่อง เรือดำน้ำนั้นไว้ในเรือ เพราะเหตุที่ใด ชน อยู่บน เรือที่มีโรค ภัยอันตราย เช่น นั้น ก็ให้กักผู้นำร่อง นั้น ไว้ ในเรือใดจนกว่าจะอนุญาต ปล่อย ให้เรือดำน้ำนั้นพ้นจากถูกกักด่าน บังคับกัน โรค ภัยอันตราย

มาตรา ๒๗๒ ห้ามมิให้ผู้นำร่อง นำเรือค้าขาย ดำน้ำไป ทอด ส้มอ ใน แห่งหนึ่ง แห่งใด ภายใน เขตที่ กำหนดไว้สำหรับ ทอด จอด เรือรบ สยาม ตามความซึ่งกำหนดไว้ใน มาตรา ๓๖ แห่งพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๒๗๓ ทำเลที่ทอด จอด เรือดำน้ำสำหรับผู้นำร่อง พักที่นอกสันดอน หรือในเขตที่ท่าทอด ส้มอ เรือ แห่งใด ๆ ใน น่าน น้ำสยามนั้น ต้องให้ เจ้าท่าเป็นผู้กำหนดให้ แต่ห้ามมิให้เรือ นำร่อง ดำน้ำไป พักที่อื่น นอกจากท่าเลที่ กำหนดไว้ให้ นั้น โดยมิได้รับ อนุญาต จากเจ้าท่าก่อน

มาตรา ๒๗๔ เรือ พักของผู้นำร่อง นั้นต้อง จดทะเบียน รับใบอนุญาต สำหรับเรือทุก ๆ ปี โดยเจ้าพนักงาน กรมเจ้าท่าต้อง ตรวจดู เรือซึ่งจะเทียบท่าไว้สำหรับการ ตรวจทุก ๆ ปี นั้น ด้วย แต่เว้นปีหนึ่ง ต้อง นำเข้าดู ให้ตรวจครั้งหนึ่งเสมอไป

มาตรา ๒๗๕ ผู้นำร่อง คนใด เหมิดต่อ ข้อบังคับใน หมวดที่ ๖ นี้ อย่างหนึ่ง อย่างใด ที่ไม่มีตักษณโทษกำหนดไว้ โดยเจตนา นั้น ท่านว่าให้ต้อง ระวางโทษ ปรับ เงินไม่เกิน กว่า ร้อย บาท

มาตรา ๒๗๖ ผู้นำร่องทุก ๆ คนที่กำลัง นำร่อง เรือ อยู่ นั้น ท่าน

วันที่ ๕ สิงหาคม ๒๔๕๒ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๐ หน้า ๕๘

ว่าต้อง อยู่ ใต้ ขอบ บังคับต่าง ๆ ที่บัญญัติไว้สำหรับ นายเรือ ใน ภาว ที่ ๑
แต่ ภาว ที่ ๓ แห่ง พระราชบัญญัติ นั้น จึง ทุก ประการ

หมวดที่ ๗

ว่าด้วยการจ้างและการเลิกจ้างคนสำหรับเรือต่าง ๆ และการสอบ
ไต่ความรู เพื่อรับประกาศนียบัตรสำหรับทำการตามหน้าที่ได้

มาตรา ๒๑๗๗ ห้ามมิให้ผู้ใด ทำการ ควบคุมเรือกลไฟ, เรือยนต์
เรือเดินทะเล หรือ ควบคุมเครื่องจักร ของ เรือ เหล่า นั้น นอกจาก
เป็น ผู้ ที่ ได้รับ ประกาศ นียบัตร เป็น พยาน ว่า คน มี ความ รู้อัน สมควร ที่ จะ
ทำการ เช่น นั้น ได้

มาตรา ๒๑๗๘ เมื่อจะ ออก ประกาศ นียบัตร เช่น ว่า มา แล้ว ให้แก่
ผู้ใด สำหรับ ทำการ เป็น นายเรือ หรือ ต้น กล หรือ นายท้าย หรือ ผู้ ใช้ จักร
หรือ ต้น หน ท่าน ว่า ผู้ นั้น ต้อง ได้รับ ความ สอบไต่ ว่า มี ความ รู้อัน สมควร
แก่ การ แต่ ผู้ นั้น ต้อง แสดง หลัก พยาน เป็น หลัก ฐาน ว่า คน มี ความ
ชำนาญ ใน การ นั้น ๆ แต่ เป็น คน ประพฤติกรรมาเรียบร้อย ใน เวลา อยู่
ใน เรือ, ไม่ เป็น คน เมา แต่ ถ้า จะ เป็น นายเรือ ต้น หน, หรือ นายท้าย
ต้อง แสดง ให้ เห็น เป็น ที่ พอ ใจ ว่า คน มี สาย ตา ดี เป็น ประการ ด้วย

มาตรา ๒๑๗๙ ระเบียบ ขึ้น สำหรับ นายเรือ, ต้น กล, แต่ ต้น หน
แต่ ระเบียบ การ สอบไต่ ความ รู้อัน สมควร แต่ พัก คำ ขอรรม เน้น ที่ จะ ต้อง เจริญ
อย่างไร นั้น ท่าน ว่า ให้ กำหนด โดย กฎ ข้อ บังคับ ซึ่ง เจ้าท่า จะ เป็น ผู้ ออก

เล่ม ๓๐ หน้า ๑๕๙ ราชกิจจานุเบกษา วันที่ ๕ สิงหาคม ๒๔๕๖

ตามคำสั่งคราวโดยได้รับอนุญาตเต็มแก่กระทรวงมหาดไทย แด่คุณ
บังคับเช่นนั้น ให้เป็นอันใช้ได้ ชอบด้วยกฎหมาย ตั้งแต่วันที่เปิดเผยประกาศ
ไว้ ณ ที่ว่าการกรมเจ้าท่าเป็นต้นไป

มาตรา ๒๘๐ ในประกาศนียบัตรสำหรับความรู้ นั้น ต้องให้มี
แจ้งปรากฏนาม, อายุ แด่คำหิรูปพรรณ ของผู้ถือประกาศนียบัตร
ถ้าผู้ถือเป็นชายไทย หรือผู้ใช้จกร์ต้อง มีรูปถ่าย ของผู้นั้นติด อยู่กับ
ประกาศนียบัตรด้วย

ประกาศนียบัตรนั้นให้ มีกำหนดใช้ได้ห้าปี เมื่อครบกำหนดแล้ว
ผู้ถือต้อง นำไปเปลี่ยนใหม่ โดยเสียค่า ชนมเนียมถึงจำนวนค่า
ชนมเนียมที่ได้เสียสำหรับฉบับเดิม แลถ้าเจ้าท่าจะต้องการให้แสดง
สักขีพยาน อย่างเดียวกันกับที่กล่าวมาใน มาตรา ๒๗๘. ก็ต้อง กระทำ
ตาม ประสงค์ด้วย

มาตรา ๒๘๑ บรรดาประกาศนียบัตรสำหรับความรู้ ที่ได้ ออกให้
ไปแล้ว ก่อนเวลาประกาศใช้พระราชบัญญัตินี้ นั้น ให้เป็นอันใช้ได้ นั้น
กำหนดห้าปีนับแต่ วันที่ ออกประกาศนียบัตร ให้ ไปแล้ว

มาตรา ๒๘๒ ผู้ใดเข้าทำการควบคุมเรือกลไฟ, เรือยนต์, เรือ
เดินทะเล หรือเครื่องจักร ของเรือเช่นนั้น โดยตนมิได้รับประกาศนียบัตร
สำหรับความรู้ตามชั้นที่ ถูกต้อง ตามระเบียบกัก หรือโดยอาศัยรับใช้
ประกาศนียบัตรที่ตน กำหนด อนุญาตให้ ใช้ก็ได้ ท่านว่าผู้นั้น มีความ
ผิดต้อง ระวางโทษ ปรับเป็นเงินไม่เกินกว่าห้าร้อยบาท

วันที่ ๕ สิงหาคม ๒๔๕๖

ราชกิจจานุเบกษา

เล่ม ๓๐ หน้า ๑๖๐

มาตรา ๒๔๖ ผู้ใดเอาประกาศนียบัตรของคนอื่น ออกอ้าง หรือใช้
สำหรับตน ด้วยประการใด ๆ ท่านว่าผู้นั้น มีความผิด ต้อง ระวางโทษ
หนักเป็นสามฐาน ฐานหนึ่งให้จำคุกไม่เกิน หกเดือน ฐาน
หนึ่งให้ปรับ ไม่เกิน กว่าพัน บาท ฐานหนึ่ง ทั้ง จำ ทั้ง ปรับเช่นว่า มา
แล้วด้วยกัน แลผู้ใด แลแสวงหา ประกาศนียบัตร มาให้ ใช้สำหรับ การ
เช่นว่ามาใน มาตรา นี้ ท่านว่าผู้นั้น มีความผิด ต้อง ระวางโทษ
เช่นว่ามา แล้วด้วยกัน

มาตรา ๒๔๗ ในระหว่างอายุใบอนุญาต ซึ่งออกให้สำหรับเรือกลไฟ,
เรือยนต์, หรือเรือเดินทะเลดำโต ยังไม่ครบกำหนด ถ้าเจ้าท่าจะขอ
ทราบใน วัน หนึ่ง วันใด ใน ระหว่าง นั้น ว่าใคร เป็นผู้ควบคุมเรือ หรือ
ควบคุมเครื่องจักร ของ เรือ ดำ นั้น เจ้าของเรือ หรือผู้ที่ได้รับใบอนุญาต
สำหรับ เรือ ดำ นั้น ต้อง บอกให้ทราบ ตาม ประสงค์ ถ้าเจ้าของเรือ หรือผู้
ที่รับใบอนุญาต นั้นไม่ บอกให้ทราบ หรือ บอกเป็น ความ เท็จ ท่านว่า มี
ความผิด ต้อง ระวางโทษ ปรับเป็น เงิน ไม่เกิน กว่า ห้า สิบ บาท และโทษ
ปรับนี้ ย่อมไม่ เป็น การ ลบ ต่าง โทษ ปรับ อย่าง หนึ่ง อย่างใด ซึ่ง ผู้กระทำ
ผิด จะพึง ได้รับ ตาม ลักษณะ ใน มาตรา ๒๔๘. แห่ง พระราชบัญญัติ นี้
ซึ่งได้ดัดหนึ่งต่างหา

มาตรา ๒๔๘ คนรับจ้าง สำหรับทำการใน เรือเดินทะเลคนใด จะ
เข้าทำงาน หรือ มีผู้จ้าง ทำการ งานใน เรือกำปั่น ชาติสยาม หรือเรือ
กำปั่น ต่าง ประเทศ ชาติใด ที่ไม่มีกงสุลประจำอยู่ใน กรุง สยาม ต้องได้

เล่ม ๓๐ หน้า ๑๖๑

ราชกิจจานุเบกษา

วันที่ ๕ สิงหาคม ๒๔๕๖

รับอนุญาตเจ้าท่าก่อน จึงทำได้ แลเจ้าท่าต้องเรียกใบพยานเด็กจ้าง
ที่ผู้นั้นได้รับจากเรือที่ตนได้ทำการงานมาแล้วในหนหลัง มาเก็บรักษา
ไว้ด้วย ถ้าแต่ผู้นั้นนำใบพยานเช่นนั้นมาส่งไม่ได้ ท่านว่าผู้นั้น
จำเปนต้องชี้แจงว่าเป็นด้วยเหตุใดให้เป็นที่น่าพอใจเจ้าท่า

มาตรา ๒๘๖ ค่าธรรมเนียมซึ่งรัฐบาลสยามจะได้กำหนดตามครั้ง
คราวนั้น ให้เรียกเก็บสำหรับการว่าจ้างแลการเลิกจ้างทุกครั้ง
ให้เจ้าท่าจัดระเบียบพิกิตค่าธรรมเนียมเช่นนั้นไว้ประกาศไว้ในที่แลเห็น
ง่าย ณที่ว่าการกรมเจ้าท่า แลให้มีอำนาจไม่ยอมเป็นบรรจ้การว่า
จ้างหรือการเลิกจ้างรายใด ๆ ก่อนได้รับค่าธรรมเนียมในส่วนนั้น

มาตรา ๒๘๗ เจ้าของเรือหรือนายเรือกำปั่นจะว่าจ้างหรือเลิก
จ้างคนการสำหรับเรือเดินทะเล ณที่ว่าการกรมเจ้าท่า ต้องเสียเงินค่า
ธรรมเนียมตามพิกิตที่ตั้งไว้สำหรับการว่าจ้างหรือเลิกจ้างนั้น ทุกครั้ง

มาตรา ๒๘๘ เมื่อคนทำการในเรือเดินทะเลคนใดเลิกรับจ้างจาก
เรือกำปั่นสยามลำหนึ่งลำใดภายในพระราชอาณาเขต นายเรือกำปั่น
ลำนั้นต้องทำใบพยานการเลิกจ้างให้ผู้นั้นไปฉบับหนึ่งเป็นคู่มือ ให้ทำ
ไว้ในเวลาที่เลิกจ้าง แลให้เขียนความลงไว้ในนั้นว่าผู้นั้นได้รับ
จ้างชำนานเท่าใด ประเภทการที่ได้ใช้ให้ทำแลเลิกจ้างเมื่อวันใด
แลลงลายมือ นายเรือเป็นสำคัญ ถ้าแต่ผู้เลิกรับจ้างจะขอร้องให้ทำ
หนังสือชี้แจงเพิ่มเติมว่าใด ให้ค่าจ้างแลได้หักเงินค่าจ้างอย่างไร นาย
เรือต้องทำให้ตามประสงค์ ภายในยี่สิบสี่ชั่วโมงนับแต่เวลาที่ร้องขอ

วันที่ ๕ สิงหาคม ๒๔๕๖ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๐ หน้า ๑๖๒

มาตรา ๒๘๙ การเลิกจ้างคนทำการในเรือเดินทะเลจากเรือกำปั่น
ชาติสยาม หรือจากเรือกำปั่นต่างประเทศที่ไม่มีกงสุลประจำอยู่ในกรุง
สยามนั้น ห้ามมิให้ทำในที่อื่น นอกจากที่ว่าการ กรมเจ้าท่า

มาตรา ๒๙๐ ความผิดต่อข้อบังคับอย่างใด ๆ ที่บัญญัติไว้ใน
มาตรา ๒๘๕, ๒๘๗, ๒๘๘, แล ๒๘๙, นั้น ท่านให้ปรับผู้
กระทำความผิดเป็นเงินไม่เกินกว่าห้าสิบบาท

หมวดที่ ๘

ว่าด้วยการใช้อำนาจทำโทษสำหรับความผิด

มาตรา ๒๙๑ ผู้ใดเป็นผู้นำร่อง, ตันกล, นายท้าย, ผู้ใช้จักร,
นายเรือ, หรือคนหน ได้รับประกาศนียบัตรหรือใบอนุญาตตามลักษณะ
มาตรา ๒๔๙ หรือ ๒๖๗๗ แห่งพระราชบัญญัตินี้ ถ้าละทำการ
ไม่สมควร กับหน้าที่ หรือประพฤติมิชอบ หรือมีความทะเลาะ หรือ ชัด ชัน
ไม่กระทำตาม ข้อ บังคับที่ ว่า มาแล้ว ท่านว่าเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่
อำนาจที่จะงดไม่ให้ผู้นั้นใช้ประกาศนียบัตร หรือใบอนุญาต ของ ตน
ในระหว่าง เวลาที่กำหนดไม่เกินกว่าปีหนึ่ง หรือเรียกคืน ประกาศนียบัตร
หรือใบอนุญาต นั้น ก็ได้ แลโดยไม่เป็นการ ถบถ้างโทษ อย่างอื่น ซึ่งผู้
นั้นจะพึงได้รับเพราะเหตุที่ทำการไม่สมควร กับหน้าที่ หรือความประพฤติ
มิชอบ หรือ ความ ทะเลาะ หรือ ชัด ชัน ฉะนั้น

ถ้าผู้นำร่องคนใด ต้อง คำพิพากษา เป็น ดัชนี ว่าได้ กระทำการ
ตอบหนี้ภาษี นอกจากโทษานุโทษ ซึ่ง พึง จะ ต้องได้ รับ ตามกฎหมาย
สำหรับ ความผิด เช่น นั้น ท่าน ว่าให้ เรียกคืน โบนัส สำหรับ ผู้ นั้น เสีย
แต่ห้ามมิให้ ผู้ นั้น มีอำนาจ ขึ้น คำ ขอ รับ โบนัส ใหม่ ได้ ในระหว่าง เวลา
สืบ สอบ เดือน นับ จาก วันที่ ต้อง คำพิพากษา นั้น

มาตรา ๒๙๒ เจ้าทำทุกตำบลมีอำนาจนำที่ทิ้งด หรือเรียกคืน
ประกาศนียบัตร หรือ โบนัสใด ๆ ได้ตามลักษณะมาตรา ๒๙๑
แต่เพื่อ ประกอบกับการ เช่น นั้นให้ เจ้าทำมี อำนาจ ทำการ ได้ ส่วน แต่
หมาย เรียก พยาน แต่สืบ พยาน ได้ ทุก อย่าง ถ้า พยาน คนใด ไม่ มา เบิก
พยาน หรือ ชัด ชัน ไม่ ยอม เบิก พยาน ก็ ดี ท่าน ว่ามี ความผิด ต้อง ระวัง
โทษ ค่อนำ ศาล ธรรมดา ความ โทษานุโทษ ที่ กฎ หมาย บัญญัติ ไว้ สำหรับ
ความผิด เช่น นั้น

ในการได้ ส่วน อย่างใด ตามที่ ว่า มา แล้ว เจ้าทำ จะมี ผู้ช่วย วินิจฉัย
ต้อง นาย ซึ่ง เลื่อนาดี กระทรง นครบด จะ ได้ ยก จาก จำพวก คน ที่มี
ความรอบรู้ ชำนาญ ในการ เติบ เวื่อ ทเด มา นั้น พร้อม ด้วย ก็ได้

ถ้าผู้ต้อง คดี คนใด ไม่ มีความ พอใจ แต่ จะ ขอ ให้ ตรวจ คำ ตัด สิน ของ
คณะ ที่ ได้ ส่วน เช่น ว่า มา นี้ เสีย ใหม่ ท่าน ว่า จะ พ้อง อุกุทธณ เจ้า ทำ ต่อ
ศาล อัน มี อำนาจ ที่ ก่อ พ้อง ได้

มาตรา ๒๙๓ การใช้ อำนาจ ปรับ โทษ ที่ ให้ ไว้ แก่ เจ้า ทำ ตาม พระราช
บัญญัติ นั้น ไม่ เกี่ยว ข้อง อย่างใด กับ คดี ทาง อาญา หรือ ทาง แพ่ง

วันที่ ๕ สิงหาคม ๒๔๕๖ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๓๐ หน้า ๑๖๔

ซึ่งอาจฟ้องร้องจำเลยในความผิดอันเดียวกันนั้นต่อศาล ซึ่งมีหน้าที่เพื่อให้ถึงโทษ หรือให้ปรับจำเลยใช้ค่าเสียหาย ตามลักษณะที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้ หรือกฎหมายอื่น สำหรับความผิดนั้น

มาตรา ๒๙๔ ผู้ใดซึ่งเจ้าทำผิด หรือเรียกคืน ประกาศนียบัตร หรือใบอนุญาต อย่างไรก็ดี ตามลักษณะพระราชบัญญัตินี้ เมื่อมีบังคับให้ส่งต้องนำประกาศนียบัตร หรือใบอนุญาตสำหรับตัวนั้นไปส่งยังเจ้าทำ ถ้าไม่ส่ง ท่านว่าผู้นั้น มีความผิด ต้อง ระวางโทษ ปรับเป็นเงินไม่เกินกว่าสองร้อยบาท

มาตรา ๒๙๕ ประกาศนียบัตร หรือใบอนุญาตใดๆ ที่ถูกเรียกคืนนั้น ท่านให้ยกเลิกเป็นอันใช้ไม่ได้ต่อไปทุกฉบับ

มาตรา ๒๙๖ บรรดาใบอนุญาต หรือ ประกาศนียบัตร ที่ถูกยึดไว้ชั่วคราวนั้น ให้รักษาวินัยที่ว่า การ กรมเจ้าทำเมื่อครบกำหนดเวลาที่ให้ยึดแล้ว ให้ส่งคืนแก่ผู้ถือรับไปตามเดิม แต่ต้องจดความที่ได้ยึดนั้นลงไว้ในฉบับประกาศนียบัตร หรือใบอนุญาตนั้นด้วยเป็นสำคัญ

หมวดที่ ๔

ลักษณะโทษ แล ลักษณะรับผิด ชอบ ทางแพ่ง

มาตรา ๒๙๗ ผู้ใดไม่กระทำตามคำสั่ง หรือต่อสั่ง หรือขัดขวางเจ้าพนักงานคนใด ซึ่ง ทำการใน หน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ท่านว่าผู้นั้น มีความผิด ต้อง ระวางโทษจำคุก เป็น สามเดือน สี่เดือน หรือห้าเดือน

ไม่เกิน กว่า หกเดือน ฐานหนึ่งให้ปรับเป็นเงินไม่เกินกว่า ห้า ร้อยบาท
ฐานหนึ่งให้ลงโทษทั้งจำทั้งปรับ เช่นว่า มาแล้วด้วยกัน

มาตรา ๒๙๘ ในความผิด อย่างไร ๆ ต่อ พระราชบัญญัตินี้
ถ้า ผู้ที่ควบคุม เรือ หรือ ควบคุม เครื่องจักร ของเรือ กำนัน แล เรือเล็กต่าง ๆ
ถ้าใด ซึ่งเป็นจำเลย นั้น หดบ หนี ตามตัวไม่ได้ ท่าน ว่า ศาลมี อำนาจ
ลงโทษ ปรับ แก่ เจ้า ของ เรือ หรือ แก่ ผู้ที่ได้รับใบ อนุญาต สำหรับ เรือ ถ้า นั้น
ได้ ตาม ที่ กฎหมาย นี้ บัญญัติไว้ สำหรับ ความผิดนั้น ๆ

มาตรา ๒๙๙ เจ้า ของเรือ หรือ ผู้ที่ได้รับใบ อนุญาต สำหรับ เรือ กำนัน
แล เรือเล็กต่าง ๆ ทุก ลำ ต้อง เป็น ผู้รับผิดชอบ ใน การใช้ ค่าปรับ ต่าง ๆ
ซึ่ง นายเรือ, คำนกต, คันทน หรือ ลูกเรือ ถ้า นั้น ถูก ปรับ โดย กระทำ
ความผิด อย่างหนึ่ง อย่างใด ต่อ พระราช บัญญัตินี้.

มาตรา ๓๐๐ เจ้า ของ แพไม้ทุก แพต้อง เป็น ผู้รับผิดชอบ ใน การ
ใช้ ค่าปรับ ต่าง ๆ ซึ่ง ผู้ที่ ควบคุม แพ หรือ คน ประจำการ ใน แพ นั้น ถูก ปรับ
โดย กระทำ ความผิด อย่างหนึ่ง อย่างใด ต่อ พระราช บัญญัตินี้

มาตรา ๓๐๑ ลักษณะโทษ ต่าง ๆ ที่ กำหนดไว้ ใน พระราช บัญญัตินี้
ท่าน ว่า ไม่ เกี่ยวข้อง อย่างไร กับ ความ รับผิดชอบ ซึ่ง จำเลย จะ พึง ถูก ปรับ
ใน คดี ส่วนแพ เพราะ ความผิด อย่างหนึ่ง อย่างใด ต่อ พระราชบัญญัตินี้

หมวดที่ ๑๐

ข้อบังคับทั่วไปสำหรับเมื่อมีเหตุเรือโดนกัน

มาตรา ๓๐๒ ถ้ามีเหตุเรือโดนกันครั้งใด เป็นโดยความไม่ได้แก่ง หรือเป็นโดยเหตุใด ๆ ซึ่งเหลือความสามารถของมนุษย์จะป้องกันได้ กัด ท่านว่าอันตรายและความเสียหายที่ได้ มีชั้นแก่เรือดำโดมาก น้อยเท่าใด ต้องเป็นพบบกับเรือดำนั้นเองทั้งสิ้น

มาตรา ๓๐๓ ถ้ามีเหตุเรือโดนกันครั้งใด เป็นด้วยความผิด หรือความละเลย ท่านว่าอันตรายและความเสียหายที่ได้ มีชั้นมาก น้อยเท่าใด ให้ปรับเอาแก่เรือดำที่มีความผิด หรือมีความละเลยนั้น

มาตรา ๓๐๔ ถ้าเรือที่โดนกันนั้น ต่างมีความผิด หรือความละเลยทั้งสองดำ ท่านว่าไม่ต้องปรับให้ฝ่ายใดใช้ค่าเสียหาย อันตรายซึ่งได้ มีแก่ดำใด หรือทั้งสองดำเอนไว้ แต่ถ้าพิจารณาได้ความปรากฏว่า มุเหตุที่โดนกันได้เกิดจากฝ่ายใดโดยมากนั้น จึงให้ศาลซึ่งมีหน้าที่ คัดสินกำหนดจำนวนเงินที่ฝ่ายนั้นจะต้องใช้ค่าเสียหายให้แก่อีกฝ่ายหนึ่ง

มาตรา ๓๐๕ เมื่อมีความผิด หรือความละเลยเกิดขึ้นอย่างใด อันเรือที่เกี่ยวข้อง มีความผิดด้วยกันทั้งสองฝ่าย ท่านว่าเจ้าของ หรือนายเรือทั้งสองดำนั้น หรือดำใด แต่ดำเดียวต้องรับผิดชอบ ใช้ค่าอันตราย หรือความเสียหายที่ได้ มีชั้นแก่สิ่งของที่บรรจุทุกในเรือ หรือแก่บุคคล เพราะความผิด หรือความละเลยที่ได้กระทำนั้น.

ถ้าและการต้องใช้ค่าอันตราย หรือ ความเสียหาย นั้น ตกหนักแก่เรือ
ที่ต้องคดีนั้น แต่ลำเดียว ท่านว่าเรือลำนั้นย่อมมีอำนาจที่จะฟ้องร้อง
ให้เรืออีกลำหนึ่งที่ต้องคดีด้วยกันช่วยใช้เงินที่ได้เสียไปแล้วนั้นทั้งหนึ่ง

ถ้าและทางพิจารณาตามกฎหมายได้ พิพากษาว่า ความรับผิดชอบนั้น
ควรแบ่งกันเป็น อย่างอื่น นอกจากที่ ว่ามาแล้วนั้น ท่านว่าการที่จะต้อง
ใช้เงินค่าอันตราย หรือ ความเสียหาย ต้องเป็นไปตามคำพิพากษานั้น

มาตรา ๓๐๖ การร้องเอาค่าเสียหายนั้น ท่านว่า กับกัน หรือ นายเรือถ้า
ใดที่เกี่ยวข้องในคดีย่อมมีอำนาจเป็นโจทก์แทนบรรดาบุคคลที่เกี่ยวข้องของนั้นได้

มาตรา ๓๐๗ ถ้าการที่เรือโดนกันเป็นเหตุให้เสียชีวิตหรือเกิด
บาดเจ็บแก่บุคคล ท่านว่า เงินค่าเสียหายที่ตัดสินให้เสียในส่วนนี้
ต้องใช้ก่อนค่าเสียหายอย่างอื่น ๆ

มาตรา ๓๐๘ คำร้องเอาค่าเสียหายอย่างใด ๆ ที่เนื่องจากเหตุ
เรือโดนกันนั้น ท่านว่าต้องยื่น ภายใน หกเดือน นับจากวันที่ผู้เกี่ยวข้อง
ซึ่งเป็นโจทก์ได้ทราบเหตุอันนั้น

มาตรา ๓๐๙ เมื่อใดที่มีคำฟ้องเรียกค่าเสียหายอันเกิดจากเหตุ
เรือโดนกันขึ้นต่อศาล ถ้าผู้ใดที่เกี่ยวข้องในคดีร้องขอขึ้น ท่านว่าผู้
พิพากษาที่มีหน้าที่มีอำนาจที่จะออกคำสั่งให้มีการอายัดแก่เรือลำเดียว
หรือหลายลำ อันต้องหาว่าเป็นต้นเหตุในการที่เรือโดนกันนั้นได้

มาตรา ๓๑๐ (๑) ถ้ามีความผิดอย่างใดต่อกฎข้อบังคับ

สำหรับป้องกันเหตุเรือโดนกัน เกิดขึ้น เพราะความเดิมต ของ นายเรือ หรือเจ้าของเรือลำใด อันเป็นเดิมตที่กระทำด้วยความจงใจท่านว่า นายเรือหรือเจ้าของเรือผู้นั้น มีความผิดต้องระวางโทษานุโทษสำหรับ ทุกครั้งที่เดิมตเช่นนั้นเป็นสามฐาน ฐานหนึ่งให้จำคุกไม่เกิน กว่าหกเดือน ฐานหนึ่งให้ปรับเป็นเงินไม่เกินกว่าพันบาท ฐาน หนึ่งทั้งจำทั้งปรับเช่นว่ามาแล้วด้วยกัน

(๒) ถ้ามีความเสียหายเกิดขึ้นแก่บุคคล หรือทรัพย์สินสักเพราะ เหตุเรือลำใดไม่ปฏิบัติตาม ข้อบังคับ อย่างหนึ่ง อย่างใด ในกฎข้อบังคับ สำหรับป้องกันเหตุเรือโดนกัน ท่านว่าให้ถือว่าความเสียหายอันนั้นเท่ากับได้^{๒๔๕} มาขึ้นจากความเดิมตอันจงใจของผู้ควบคุมการอยู่บนตาดฟ้าเรือ ลำนั้นในขณะที่เกิดเหตุ เว้นไว้แต่ถ้าพิสูจน์ให้ศาลเห็นเป็นที่พอใจ ว่ามีเหตุอันจำเป็นในขณะนั้นที่จะต้องประพฤติกให้ผิดไปจากกฎข้อบังคับที่^๒ว่ามาแล้ว

(๓) ในคดีเรื่องเรือโดนกัน ถ้าปรากฏขึ้นต่อศาลซึ่งพิจารณาคดีนั้น ว่าได้^{๒๕} มีความเดิมตเกิดขึ้นต่อข้อบังคับ ข้อหนึ่งข้อใด แห่งกฎข้อบังคับ สำหรับป้องกันเหตุเรือโดนกัน ท่านให้ถือว่าความผิดที่เป็นมูลแห่งคดีนั้น ตกอยู่กับเรือลำที่ได้^{๒๔} มีความเดิมตอันนั้น เว้นไว้แต่ถ้าพิสูจน์ให้ศาล เห็นเป็นที่พอใจว่าได้^{๒๕} มีเหตุอันจำเป็นที่จะต้องประพฤติกให้ผิดไปจาก กฎข้อบังคับที่^๒ว่ามาแล้ว

มาตรา ๓๑๑ เมื่อเจ้าของเรือหรือ นายเรือ ทำใด ต้องการ กฎ ข้อบังคับ
สำหรับป้องกันเหตุเรือโดนกัน ก็ให้เจ้าทำจ่ายให้ตาม ความ ประสงค์

มาตรา ๓๑๒ เมื่อเกิดเหตุเรือ สอง ลำโดนกันขึ้น เวลาใด นายเรือ
หรือผู้ ที่ควบคุมเรือทั้งสองฝ่าย เมื่อเห็นว่าจะ กระทำได้เพียงใด
โดยไม่เป็นที่น่ากตัญยกันทรายจะมีขึ้นแก่เรือ หรือถูกเรือ หรือคน
โดยสาร (ที่หากจะมี) ในเรือของตน ท่านว่าเป็นหน้าที่ของ นาย
เรือหรือผู้ควบคุมเรือ ควร จะกระทำดังต่อไปนี้ คือ

(ก) ต้องช่วยเหลือตามความสามารถที่จะ กระทำได้เพียงใด แก่
เรืออีกลำหนึ่งที่โดนกัน แด่แก่นายเรือ, ลูกเรือแลคนโดยสาร
(ถ้าหากมี) ของเรือลำนั้น เพื่อป้องกันให้พ้นจาก อันตรายที่จะ
พึงเกิด จากเหตุที่เรือโดนกันนั้น แด่ต้องรอเรืออยู่ใกล้กับเรือลำนั้น จน
กว่าจะเป็นที่แน่ใจว่าไม่ต้องการให้ช่วยเหลืออีกต่อไป

(ข) ต้องแจ้งชื่อเรือชื่อ เมืองท่าที่เป็นลำหนึ่งของเรือของตน แด่
มาจากเมืองท่าใด จะไปเมืองท่าใด แก่นายเรือ หรือผู้ ที่ควบคุม
เรืออีกลำหนึ่งที่โดนกัน นั้นให้ทราบ

แก่นายเรือ หรือผู้ ที่ควบคุมเรือทำใด ละเลยไม่กระทำ
ตามข้อปฏิบัติที่ว่าไว้ใน มาตรานี้ แด่ไม่มีเหตุอันสมควรที่จะแก้
ตัวได้ว่าเป็น ด้วยเหตุใด ท่านว่าถ้าไม่มีสิ่งชี้พยานแน่นอนว่าเป็น
อย่างอื่น ต้องถือว่าเหตุเรือโดนกัน นั้นได้เกิดขึ้น เพราะ ความ ประ
พฤติผิด หรือ ความ ละเลย หรือ ความ ประพฤติผิด นั้น

วันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๕๖ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๘๐ หน้า ๑๗๐

ถ้า นายเรือ หรือ ผู้ที่ควบคุมเรือ ลำใด ไม่มีเหตุอันสมควร ที่จะ
แก้ตัวได้ และผู้นั้นไม่กระทำตามที่บัญญัติไว้ใน มาตรา นี้ ท่านว่า
มีความผิด ต้อง ระวาง โทษานุโทษ เป็น ตาม ฐาน ฐาน หนึ่ง ให้ จำคุก
ไม่เกิน กว่า หก เดือน ฐาน หนึ่ง ให้ ปรับ เป็น เงิน ไม่เกิน กว่า พัน บาท
ฐาน หนึ่ง ทั้ง จำ ทั้ง ปรับ เช่น ว่า มา แล้ว ด้วย กัน ถ้า และ เป็น ผู้ ที่มี
ประกาศนียบัตร สำหรับ ทำการ ใน น้ำ ที่ เช่น นั้น ท่าน ว่า ต้อง มี การ
พิจารณา ความ ที่ ประ พณี ผิด และ โห่ ง ค ประ กาศ นียบ ัตร นั้น เสีย หรือ ห้าม
ไม่ให้ ใ้ ซึ่ อีก ต่อ ไป ก็ ได้ สุด แต่ สมควร แก่ การ

แบบ ที่ ๑

แบบ คำ ถาม ซึ่ง นายเรือ
ต้อง ู้ แจ้ง ใน เวลา ที่ เรือ เข้า มา ถึง

- (๑) วันที่ เรือ มา ถึง
- (๒) ชื่อ เรือ
- (๓) ชง ชาติ ของ เรือ
- (๔) ประเภท ของ เรือ
- (๕) เรือ ขนาด กี่ ตัน
- (๖) ชื่อ นายเรือ
- (๗) เรือ มา ชน แก่ ผู้ ไ้

- (๘) เรือมาจากไหน.....
- (๙) ได้ออกเรือจากนั้นเมื่อวันใด.....
- (๑๐) ประเภทสินค้าที่บรรทุกมาในเรือ.....
- (๑๑) มียานี่บรรทุกมาเท่าไร.....
- (๑๒) มีหนังสือส่งทางไปรษณีย์มาเท่าไร.....
- (๑๓) มีเครื่องอาวุธอย่างไรเท่าไร.....
- (๑๔) มีเครื่องกระสุนปืน แลเครื่องระเบิด อย่างไรเท่าไร.....
- (๑๕) มีโรคภัยที่ติดกันได้หรือไม่.....
- (๑๖) ได้มีคนตายในเรือหรือไม่.....
- (๑๗) จำนวนคนประจำเรือ.....
- (๑๘) จำนวนคนโดยลำชั้น มีห้องให้พัก.....
- (๑๙) จำนวนคนโดยลำ ที่อาไศรยพักบน ดาดฟ้า.....
- (๒๐) จุดหมายเหตุ.....

แบบที่ ๒

พิกัดค่าจ้างนำร่อง

ตั้งแต่ลันดอน ถึง กรุงเทพ ฯ แลจากกรุงเทพ ฯ ถึงที่ทอดสมอ
อันไม่น่ากัวอันตราย นอกลันดอน คิดรวมทั้ง ขามาหาไป

พิกัดสำหรับเรือกลไฟ แลสำหรับเรือใบที่มีเรือจง

เรือขนาดตั้งแต่ ๑๕๐ ตัน ลงมา.....เงิน ๑๑๕ บาท

เมื่อ ขนาด เกินกว่า ๑๕๐ ตัน แต่ต่ำกว่า ๒๐๐ ตัน เงิน ๑๗๗ บาท

๕๐ สตางค์

” ” ๒๐๐ ” ” ๒๕๐ ตัน เงิน ๑๖๐ บาท

” ” ๒๕๐ ” ” ๓๐๐ ตัน ” ๑๖๖ บาท

” ” ๓๐๐ ” ” ๓๕๐ ตัน ” ๑๗๒ บาท

” ” ๓๕๐ ” ” ๔๐๐ ตัน ” ๑๗๗ บาท

๕๐ สตางค์

” ” ๔๐๐ ” ” ๔๕๐ ตัน ” ๑๘๓ บาท

๕๐ สตางค์

” ” ๔๕๐ ” ” ๕๐๐ ตัน ” ๑๘๙ บาท

” ” ๕๐๐ ” ” ๕๕๐ ตัน ” ๑๙๕ บาท

” ” ๕๕๐ ” ” ๖๐๐ ตัน ” ๒๐๐ บาท

” ” ๖๐๐ ” ” ๖๕๐ ตัน ” ๒๐๔ บาท

” ” ๖๕๐ ” ” ๗๐๐ ตัน ” ๒๐๗ บาท

” ” ๗๐๐ ” ” ๗๕๐ ตัน ” ๒๑๐ บาท

” ” ๗๕๐ ” ” ๘๐๐ ตัน ” ๒๑๓ บาท

” ” ๘๐๐ ” ” ๘๕๐ ตัน ” ๒๑๖ บาท

” ” ๘๕๐ ” ” ๙๐๐ ตัน ” ๒๑๙ บาท

” ” ๙๐๐ ” ” ๙๕๐ ตัน ” ๒๒๒ บาท

” ” ๙๕๐ ” ” ๑๐๐๐ ตัน ” ๒๒๕ บาท

” ” ๑๐๐๐ ” ” ๑๐๕๐ ตัน ” ๒๒๘ บาท

ถ้าเป็น เรือขนาดเกินกว่า

๑๐๕๐ ตัน

ให้เพิ่มค่าจ้าง อีก

ทุก ๆ ๕๐ ตัน ละ ๒ บาท

ถ้าเป็น เรือใบ ที่ไม่มี เรือกลไฟ ให้เพิ่ม พิกัด อีก ร้อย ละ ๑๕

เมื่อเวลาว่าจ้างผู้นำร่อง นั้น ต้อง ว่า ราคาจ้าง ทั้ง ขาไป ขามารวมกัน
ไม่ให้ว่า จ้าง เฉพาะ ขาไป หรือ ขามา อย่าง เดียว

ค่าจ้างนำร่องระหว่างตั้งแต่ต้นตอนถึงเกาะ สี่ช้าง
หรืออย่างศิลาแลงตั้งแต่เกาะสี่ช้างแลอย่างศิลาถึงต้นตอน

สำหรับ เรือกลไฟหรือเรือใบ

ที่เข้ามา หรือ จะ ออกไป ยัง
ตำบลที่ ออกชื่อ ช้าง บนนี้

ให้ คิด เพียง ๑ ส่วนใน ๓ ของ พิกัด

สำหรับ เรือกลไฟ หรือเรือใบที่ได้เข้ามากรุงเทพมหานคร ฯ แล้วจะ ออกไป ยัง
ตำบลที่ ออกชื่อ ช้าง บนนี้ :-

(ก) ถ้าเป็น เรือขนาดต่ำกว่า ๖๐๐ ตัน เงิน ๕๐ บาท

(ข) ถ้าเป็น เรือขนาดเกินกว่า ๖๐๐ ตัน ให้คิดเพิ่มจาก
จำนวนที่เกินอีกทุก ๆ ๑๐๐ ตัน ละ ๓ บาท

ค่าจ้างนำร่องตั้งแต่ต้นตอน
ถึงเกาะพระแลตั้งแต่เกาะพระมาต้นตอน

ให้ คิด เพียง ส่วน ๑ ใน ๓ ของ พิกัด

ค่าจ้างนำร่องภายในเซทวีท่า

(๑) ตั้งแต่จุด เซทวี ท่า กรุงเทพมหานคร ฯ พิศใต้ ถึง วัด พระยา
ไกร..... เงิน ๑๕ บาท

(๒) ตั้งแต่ วัด พระยาไกร ถึง หน้า สถาน บริษัท เบอร์นีโฮ

ก่าปนี.....เงิน ๑๐ บาท

(๓) ตั้งแต่ หน้า สถาน บริษัท เบอร์นีโฮ ก่าปนี ถึง ปาก คลอง

ผดุง.....เงิน ๑๐ บาท

(๔) ตั้งแต่ ปาก คลอง ผดุง ฯ ถึง สุด เขต รัศมี ได้ ของ ท่า เต สำหรับ

ทอด ส้ม อจูด เรือ รบ.....เงิน ๑๐ บาท

(๕) ตั้งแต่ สุด เขต รัศมี ได้ ของ ท่า เต สำหรับ ทอด ส้ม อจูด เรือ รบ

ถึง หน้า กระทบ วง ทหาร เรือ.....เงิน ๑๐ บาท

(๖) ตั้งแต่ หน้า กระทบ วง ทหาร เรือ ถึง สุด เขต รัศมี ได้

เหนือ.....เงิน ๑๐ บาท

(๗) สำหรับ นำ เรือ เข้า อยู่ หรือ ออก จาก อยู่.....เงิน ๑๐ บาท

ถ้า เปน เรือ ขนาด เกิน กว่า ๑๒๐๐ ตัน ให้ เพิ่ม พิภักดิ์ อีก

ระยะ ละ ๕ บาท สำหรับ ทกระยะ ที่ ว่า มานี้

ค่าจ้าง นำ ร่อง สำหรับ ย้าย เรือ ที่ นอก เขต รัศมี

สำหรับ ทุก ไมล์ หรือ ส่วน ของ หนึ่ง ไมล์ เงิน ๕ บาท

คำชี้แจง ถ้า ต้อง หน่วง ผู้ นำ ร่อง ไว้ ใน เรือ โดย ไม่ใช่ เพราะ เหตุ ต้อง

คอย คราว หน้าที่ ต้อง คิด ค่าจ้าง ให้ วัน ละ ๑๐ บาท

๒๕-๑๖

เล่ม ๓๐ หน้า ๑๗๕ ราชกิจจานุเบกษา วันที่ ๕ สิงหาคม ๒๔๕๖

แบบที่ ๓

พิทักษ์ค่าธรรมเนียม ประกาศรถไฟ

สำหรับเรือกำปั่นเดินทะเลที่เข้ามาในแม่น้ำเจ้าพระยา คิดตามขนาดเรือ..... คัน ละ ๕ สตางค์

สำหรับเรือกำปั่นเดินทะเลที่ทอดสมอที่เกาะสี่วัง คิดตามขนาดเรือ..... คัน ละ ๓ สตางค์

สำหรับเรือกำปั่นเดินทะเลที่เข้ามาอยู่นอกสันดอน คิดตามขนาดเรือ..... คัน ละ ๓ สตางค์

สำหรับเรือกำปั่นเดินทะเลที่ทอดสมอ ณ ท่าทอดสมออย่างใด คิดตามขนาดเรือ..... คัน ละ ๓ สตางค์

สำหรับเรือกำปั่นเดินทะเลที่เข้าในเขตรท่าหรือแม่น้ำอื่น ๆ ในกรุงเทพฯ คิดตามขนาดเรือ..... คัน ละ ๓ สตางค์

สำหรับเรือที่เดินตามชายฝั่งทะเล คิดตามขนาดเรือ..... คัน ละ ๔ สตางค์

บรรดาเรือโป๊ะจ้าย เรือลำเลียงเรืออย่างอื่น ๆ ที่ใช้ทำการขนถ่ายสำหรับบรรทุกสินค้าไปส่ง หรือรับมาจากเรือกำปั่นที่พักอยู่นอกปากน้ำนั้น ไม่ต้องเสียค่าธรรมเนียมประกาศเช่นว่ามาแล้ว

พระราชบัญญัติตราไว้ ณ วันที่ ๑๖ กรกฎาคม พระพุทธศักราช ๒๔๕๖
เป็นวันที่ ๕๗๕ ในรัชกาลปัจจุบันนี้